

Moeder's Agenda

1972-1973

volume 13

Moeder's Agenda

Vol. XIII

1972-1973

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1972-1973
© 1981 Institut de Recherches Évolutives, Parijs,
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze Agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

INHOUDSOPGAVE

1972.....	11
Januari.....	12
Januari 1, 1972.....	12
Januari 2, 1972.....	13
Januari 5, 1972.....	13
Januari 8, 1972.....	14
Januari 12, 1972.....	18
Januari 15, 1972.....	24
Januari 19, 1972.....	30
Januari 22, 1972.....	31
Januari 26, 1972.....	33
Januari 29, 1972.....	33
Januari 30, 1972.....	36
Februari.....	38
Februari 1, 1972.....	38
Februari 2, 1972.....	38
Februari 5, 1972.....	40
Februari 7, 1972.....	41
Februari 8, 1972.....	41
Februari 9, 1972.....	42
Februari 10, 1972.....	47
Februari 11, 1972.....	48
Februari 12, 1972.....	48
Februari 16, 1972.....	49
Februari 19, 1972.....	52
Februari 22, 1972.....	54
Februari 23, 1972.....	54
Februari 26, 1972.....	56
Maart.....	61
Maart 1, 1972.....	61
Maart 4, 1972.....	61
Maart 8, 1972.....	62
Maart 10, 1972.....	65
Maart 11 1972,.....	71
Maart 15 1972,.....	72
Maart 17, 1972.....	73
Maart 18 1972.....	73
Maart 19, 1972.....	75
Maart 22, 1972.....	75
Maart 24, 1972.....	76
Maart 25, 1972.....	78
Maart 29, 1972.....	82
Maart 29, 1972.....	89
Maart 30, 1972.....	95
April.....	98
April 2, 1972.....	98
April 2, 1972.....	99
April 3, 1972.....	102
April 4, 1972.....	104
April 5, 1972.....	110
April 6, 1972.....	120
April 8, 1972.....	121
April 12, 1972.....	123
April 13, 1972.....	127
April 15, 1972.....	128
April 19, 1972.....	132
April 22, 1972.....	134
April 26, 1972.....	134
April 29, 1972.....	142
Mei.....	144
Mei 4, 1972.....	144
Mei 6, 1972.....	144
Mei 7, 1972.....	148

Mei 13 , 1972	149
Mei 17, 1972	151
Mei 19, 1972	155
Mei 20, 1972	156
Mei 24, 1972	156
Mei 24, 1972	157
Mei 27, 1972	158
Mei 29, 1972	161
Mei 31, 1972	162
Juni	167
Juni 3, 1972	167
Juni 4, 1972	168
Juni 7, 1972	168
Juni 10, 1972	170
Juni 14, 1972	172
Juni 17, 1972	173
Juni 18, 1972	174
Juni 21, 1972	175
Juni 23, 1972	175
Juni 24, 1972	175
Juni 28, 1972	178
Juli	180
Juli 1, 1972	180
Juli 5, 1972	181
Juli 8, 1972	182
Juli 12, 1972	182
Juli 15, 1972	184
Juli 19, 1972	186
Juli 22, 1972	191
Juli 26, 1972	205
Juli 29, 1972	209
Augustus	211
Augustus 2, 1972	211
Augustus 5, 1972	214
Augustus 9, 1972	216
Augustus 12, 1972	222
Augustus 16, 1972	224
Augustus 19, 1972	226
Augustus 26, 1972	227
Augustus 30, 1972	228
September	233
September 6, 1972	233
September 9, 1972	235
September 13, 1972	235
September 16, 1972	238
September 20, 1972	239
September 30, 1972	239
Oktober	242
Oktober 7, 1972	242
Oktober 11, 1972	243
Oktober 14, 1972	245
Oktober 18, 1972	246
Oktober 21, 1972	247
Oktober 25, 1972	248
Oktober 28, 1972	250
Oktober 30, 1972	252
November	253
November 2, 1972	253
November 4, 1972	254
November 8, 1972	254
November 11, 1972	256
November 15, 1972	256
November 18, 1972	257
November 22, 1972	257
November 25, 1972	258
November 26, 1972	261
December	262

December 2, 1972	262
December 6, 1972	264
December 9, 1972	265
December 10, 1972	266
December 13, 1972	267
December 16, 1972	268
December 20, 1972	269
December 23, 1972	270
December 26, 1972	272
December 27, 1972	273
December 30, 1972	273
1973	276
Januari	277
Januari 1, 1973	277
Januari 3, 1973	277
Januari 10, 1973	278
Januari 13, 1973	281
Januari 17, 1973	282
Januari 20, 1973	283
Januari 24, 1973	287
Januari 31, 1973	289
Februari	290
Februari 3, 1973	290
Februari 7, 1973	290
Februari 8, 1973	291
Februari 14, 1973	294
Februari 17, 1973	296
Februari 18, 1973	297
Februari 21, 1973	298
Februari 28, 1973	298
Maart	300
Maart 3, 1973	300
Maart 7, 1973	300
Maart 10, 1973	301
Maart 14, 1973	302
Maart 17, 1973	304
Maart 19, 1973	305
Maart 21, 1973	306
Maart 24, 1973	307
Maart 26, 1973	308
Maart 28, 1973	308
Maart 30, 1973	309
Maart 31, 1973	310
April	312
April 7, 1973	312
April 8, 1973	319
April 10, 1973	319
April 11, 1973	320
April 14, 1973	320
April 18, 1973	325
April 25, 1973	325
April 29, 1973	327
April 30, 1973	327
Mei	329
Mei 3, 1973	329
Mei 9, 1973	330
Mei 14, 1973	331
Mei 15, 1973	332
Mei 15, 1973	333
Mei 19, 1973	335
En Nu	339

(vertaling)

In werkelijkheid kan geen enkel systeem op zichzelf de verandering bewerkstelligen die de mensheid zo hard nodig heeft; want die verandering kan alleen plaatsvinden door de mogelijkheden van iemands hogere natuur ten volle te ontwikkelen. En die ontwikkeling is afhankelijk van innerlijke groei, niet van uiterlijke verandering.

Echter, uiterlijke veranderingen kunnen op zijn minst gunstige omstandigheden scheppen voor die meer substantiële verbetering, of integendeel leiden tot zulke omstandigheden dat alleen Kalki's zwaard de aarde kan zuiveren van de last van een hardnekkig asurische mensheid.

De keuze hangt af van de soort zelf; want zoals het zaait, zo zal het de vrucht van zijn karma oogsten.

Moeder

Het Laatste Pad

Terwijl ik begin aan dit dertiende deel, kijk ik nog eens.

Op een ochtend in 1956, vijftientig jaar geleden, vertelde Moeder me haar eerste visioen van de supramentale wereld. Ze zat in een hoge stoel met rechte rugleuning van gesneden hout die me deed denken aan Egypte, me deed denken aan zoveel andere tijden daarvoor, verloren in vergeten tijden. Dit was de eerste keer dat ze me vertelde over het fantastische avontuur — de "transformatie," de "nieuwe soort" — en het leek zo vertrouwd en toch was het hetzelfde oude mysterie. Gedurende deze laatste vijftientig jaar is er nauwelijks een uur verstreken — en nu nauwelijks een minuut of een seconde — zonder dat ik me over dat Mysterie verdiepte. Vijftientig jaar zijn veel minuten in het leven van een man. En nu, op deze dag van het jaar negentienhonderdeenentachtig, op deze vijftiende mei, kijk ik er nog eens naar — het is heel brandend geworden. Ik kijk door de sluier van die "domme dood," zoals ze het noemde, ik kijk naar wat niet langer zichtbaar is voor ons fysieke oog en toch trilt met een dwingende aanwezigheid — hoe ik wou dat ik die koele hand opnieuw kon pakken, zo zacht en toch zo sterk, en kon zeggen: WAT IS HET?

Wat is het?

Het is zo vertrouwd en toch totaal onbekend. Alles wat de geest kan weten, is bekend en toch is er niets bekend. Al haar woorden zijn met een bijna ondraaglijke intensiteit beleefd, begrepen vanuit de diepten van de ziel, vanuit de diepten van duizend levens die zijn besteed aan het opsporen van hetzelfde geheim, dezelfde vraag, en toch wordt er niets begrepen. Uiteindelijk blijft er alleen liefde over, dat is alles. Maar er blijft ook dit WAT IS HET? Misschien niet zozeer persoonlijk als wel voor de aarde: wat is het? Voor al deze door pijn gekwelde mensheid. De aarde is inderdaad erg ellendig. Misschien is ze zelfs aan het einde van haar Latijn.

De dag nadat ze vertrok, acht jaar geleden, krabbelde ik twee regels op een stukje blauw papier: "Ze ging weg zodat wij iets zouden vinden."

"Wij", mensen, dat wil zeggen.

Ik geloofde niet in de dood, geen enkele seconde van die negentien jaar die ik bij haar doorbracht, tot de allerlaatste dag geloofde ik er niet in — het kwam niet eens bij me op dat ze weg kon gaan. Die ochtend van 18 november 1973 was ik als door de bliksem getroffen — verdoofd, als een steen. Diep stom. En die intense vraag die me sindsdien niet meer heeft verlaten. Een vraag zonder woorden. Iets dat brandde vanbinnen, als liefde, als de hele vraag van de aarde. Wat is het?

Wat vinden?... De passage?

Ik heb elk van haar woorden onderzocht op een aanwijzing, ik heb sindsdien geleefd in de krachtige trilling die haar kleine witte lichaam omhulde en zich ver, ver uitstrekke in een oneindigheid van sneeuw en vuur. Elke seconde, misschien, van die acht jaar, met

elke blik, heb ik me verdiept in iets ondefinieerbaars. Ik heb zelfs boeken geschreven, steeds opnieuw geschreven in een poging om het mysterie te ontrafelen — in een transparante, ingehouden adem, zo vreselijk toch heb ik geprobeerd om de zuivere kleine trilling vast te leggen, de kleinste rimpel van daarbuiten die op de spiegel van mijn ziel zou vallen en het geheim zou onthullen: de doorgang, het proces.

Maar het enige antwoord dat ik kreeg was een opkomende vlam. Een opkomende vraag. Steeds meer oneindigheid verpakt in één brandend punt. Als een imploderende ster.

Het was een eenvoudig gebed — woordloos, puur. Een gebed voor de pijn van de aarde. Een gebed voor de schoonheid van de aarde.

Nogmaals ga ik Moeders laatste pad volgen, haar haperende kleine adem — 1972-1973 — stroomopwaarts waden naar de bron van dat zuivere kleine gebed, alsof naar de verste uithoeken van liefde en dood, en... Ik weet het niet, maar iets zegt me dat de aarde het zal vinden — deze keer zal de aarde haar eigen geheim vinden. Precies daar waar niets anders overblijft dan liefde of dood.

Maar alleen op dat punt.

Wij worden geleid, de hele aarde wordt geleid om dat te LEVEN: tot het punt waarop plotseling het geheim tot leven komt.

Een uur van vuur en gebed wanneer er niets anders overblijft dan "dat."

Moeder's Agenda is misschien gewoon dat gebed dat tot leven komt — en wij zijn in het geheim... zonder het te weten. We zullen het pas weten als we door de dood zijn gegaan zonder eraan te sterven.

Want het uur ZAL komen dat de aarde op de drempel staat.

In de verste uithoeken van de liefde zal de dood verdwijnen in een aardse glorie.

*Land's End
15 mei 1981*

1972

Januari

Januari 1, 1972

Gelukkig nieuwjaar, mon petit!

(Moeder pakt Satprem's handen. Hij biedt haar een "Goddelijke Liefde" aan.¹ Ze deelt vervolgens wat cadeautjes uit.)

Je hebt Indira's brief gezien, ik heb hem je laten zien....

Ja, moeder, ik heb hem genoteerd.

Ze worden daarboven bewust, er gebeuren een aantal zeer interessante dingen.

Bedoelt u in het Centrum, in Delhi?

Nee, aan het front, in Bangladesh.

Die kerel die terugkwam uit Amerika² zegt dat hij de oorlog niet wil beëindigen ---- we zullen zien.... Maar we gaan duidelijk af op het uiteenvallen van Pakistan.

(lange stilte)

De Kracht werkt heel sterk, hij is heel erg sterk. En jij, hoe gaat het?

Vol vertrouwen.

Ah, goed! Dat is alles wat we nodig hebben. Alles wat we nodig hebben.

(stilte)

De kracht van "dat" is enorm. Maar menselijke lichamen zijn er niet aan gewend, dus het is moeilijk voor hen om het te verdragen. Maar dat maakt niet uit.

(Moeder neemt Satprem's handen meditatie)

* * *

¹ Granaatappelbloem.

² Dit verwijst zeker naar Bhutto die als minister van Buitenlandse Zaken van Pakistan naar Amerika was gegaan en vorige maand werd teruggeroepen om te worden genomineerd als President van Pakistan.

(Bericht van 1 januari)

Zonder het Goddelijke zijn we beperkte, incompetente en hulpeloze wezens; met het Goddelijke, als we ons volledig aan Hem overgeven, is alles mogelijk en is onze vooruitgang grenzeloos.

Er is een speciale hulp op aarde gekomen voor Sri Aurobindo's honderdste verjaardag; laten we er gebruik van maken om het ego te overwinnen en in het licht te verschijnen.

Gelukkig Nieuwjaar.

Januari 2, 1972

(Bericht van Moeder)

Toen Sri Aurobindo zijn lichaam verliet, zei hij dat hij ons niet zou verlaten. En in waarheid, gedurende deze eenentwintig jaar is hij altijd bij ons geweest, en heeft hij al degenen die ontvankelijk en openstaan voor zijn invloed begeleid en geholpen.

In dit jaar van zijn honderdste verjaardag zal zijn hulp nog sterker zijn. Het is aan ons om meer open te staan en te weten hoe we er ons voordeel mee kunnen doen. De toekomst is voor hen die de ziel van een held hebben. Hoe sterker en oprechter ons geloof, hoe krachtiger en effectiever de hulp zal zijn die we ontvangen.

Januari 5, 1972

Hoe gaat het met je?

Het sleept nog steeds.

(Moeder geeft Satprem haar laatste bericht)

"Sri Aurobindo behoort niet tot één land, maar tot de hele aarde. Zijn leringen leiden ons naar een betere toekomst."

(Dan luistert Moeder naar Satprem die een brief voorleest van een discipel die een bijzonder sterke neerdaling van kracht had gevoeld en vroeg of het verband hield met het nieuwe jaar.)

Het houdt verband met het jaar van Sri Aurobindo.

Sri Aurobindo's Kracht zal dit jaar druk uitoefenen. Ik voelde het meteen, op de allereerste januari. Een sterke druk van zijn kracht, zijn bewustzijn, zoals deze *(Moeder laat beide armen zakken)*.

(stilte)

Nou dan?

Wilt u niet iets zeggen?

Nee.... Ik heb moeite met spreken.

Maar de ervaring gaat door; het wordt steeds sterker en preciezer.... Maar mezelf uiten is moeilijk.

Het Bewustzijn is HEEL actief, maar in stilte. Zodra ik spreek...

(Moeder gaat in contemplatie tot het einde)

Hoe laat is het?

Het is elf uur, Moeder.

De sfeer is heel vredig, heel helder.

Januari 8, 1972

Wat is er nieuw?... Voel je je beter?... Nee?...

Ik weet het niet. Ik begrijp niet helemaal welke koers we varen.

Ik snap het zelf ook helemaal niet! Gewoon... *(Moeder opent haar handen in een gebaar van overgave)*.

Het is niet makkelijk.

Het is niet makkelijk, maar het is wat ik je vertelde: beide uitersten. Het is niet makkelijk, maar ineens, gedurende een paar seconden, wordt alles prachtig, en dan weer.... Dus ik wil er liever niet over praten.

(stilte)

Nu ik hier zo ben, in afzondering, komt de laagste aard van iedereen naar boven. Ze doen dingen, denkend "Oh, Moeder zal het niet weten." Zo is het. Dus dit "Moeder zal het niet weten" betekent dat er geen meer terughoudendheid is. Ik zou zeggen dat het nogal walgelijk is.

Mensen tegen wie ik heb gezegd: "Je kunt niet in de Ashram blijven" komen er toch in. En niemand houdt ze tegen. Niet alleen dat, maar ze gaan naar de kantoren van Auroville en proberen dingen te regisseren. Ik zeg je... het is echt, echt walgelijk geworden.

Omdat ik hier ben, omdat ik niet meer zo helder zie en mijn gehoor niet zo goed is --- dus ze maken er misbruik van.

Mensen zeggen dat ik niet langer de controle heb in de Ashram, dat de mensen om me heen regisseren en precies doen wat ze willen.

!!!

Maar dat is niet waar.

*Natuurlijk is het niet waar!*³

Het is niet waar.

Wat betreft bewustzijn is het bewustzijn VEEL beter dan wat het was --- dat weet ik --- maar mijn expressie is.... Ik heb geen enkele kracht meer om me uit te drukken. En dan ga ik nooit meer uit deze kamer, dus zijn ze er allemaal van overtuigd dat ik niet zal weten wat er aan de hand is.

Ik geef er de voorkeur aan om.... Zie je, ik zou deze persoonlijkheid zoveel mogelijk willen afschaffen, zodat er alleen een externe vorm overblijft. De hele tijd zou ik... alleen een transmissiekanaal zijn, zoals dit (*gebaar van iets dat door Moeder stroomt*). En ik vraag niet eens om me er bewust van te zijn.

Ik voel de Goddelijke Aanwezigheid de hele tijd --- de hele tijd --- heel sterk, maar....

(lange stilte)

³ Wat was ik blind! Ik bleef zelfs bijna tot het einde blind. Ik kon mezelf er niet toe brengen om in het bewijs te geloven.

En dit is wat er gebeurt: soms, in sommige gevallen, is de Kracht zo enorm, zo krachtig dat ik zelf verbijsterd ben, terwijl ik op andere momenten voel, niet dat de Kracht weg is, maar... Ik weet gewoon niet wat er gebeurt.

Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.

En natuurlijk vertellen mensen me: "U heeft me genezen, je hebt zo-en-zo gered, je..." Ik verricht bijna wonderen, maar...

Ze denken dat ik het ben, maar er is geen "ik"! Er is niets, er is geen "ik" hier; het is alleen... (*gebaar van iets dat door Moeder stroomt*) de Kracht die stroomt. Ik probeer, ik probeer alleen om niets te blokkeren, niet te controleren of te verminderen, dat is mijn enige inspanning: het zo onpersoonlijk mogelijk door me heen te laten gaan.

Jij bent de enige tegen wie ik dit kan zeggen --- tegen de anderen zeg ik niets, absoluut niets.

Maar jij, ik weet niet eens of jij hetzelfde voelt.... Ik weet niet of jij voelt dat de Kracht hier is. Voel jij het?

Oh, ja! De Kracht, ik voel het enorm! Zeker. Het is tre-men-dous.

Maar wat voel je dan niet? Je lijkt een voorbehoud te hebben. Vertel het me.

Het hangt er allemaal vanaf of ik bij je ben of niet. Als ik niet bij je ben, misschien... Nou, mijn klacht heeft te maken met een gebrek aan aanwezigheid, een aanwezigheid die... hoe heet dat ook alweer?

Tastbaar?

Nee, dat niet. Ik voel de Kracht, maar... als ik iets meer in het hart kon voelen, begrijp je, iets meer... intiem, iets levendiger, minder onpersoonlijk als een kwestie van feit.

Oh, dat! Ja, ik ben het ermee eens. Maar alles heeft de neiging om aan te dringen op die onpersoonlijkheid.

In mijn bewustzijn is het als een overgangstoestand (geen eindtoestand, een overgangstoestand) vereist om onsterfelijkheid te bereiken. Dat is wat het is. Er is iets - iets om te vinden. Maar wat, weet ik niet.

*(lange stilte
Moeder schudt haar hoofd
alsof ze het niet meer weet)*

Nou, de oude manier van dingen zien (ik bedoel niet de gewone manier), de oude manier van dingen zien is soort van opgelost en laat de plaats

voor... alles om opnieuw te leren (*Moeder opent haar handen, aandachtig voor wat van boven komt*).

(*stilte*)

Het zit in het bewustzijn van het fysieke lichaam, weet je. Een soort van... niet eens een afwisseling van toestanden, het is alsof beide constant samen zijn: het gevoel dat je niets weet en volkomen machteloos bent in termen van, nou ja, de "huidige" manier van doen en weten; en tegelijkertijd - op hetzelfde moment (niet eens de een achter de ander, of de een in de ander of naast de ander; ik weet gewoon niet hoe ik het in woorden moet uitdrukken) - op hetzelfde moment, het gevoel van een absolute kennis, een absolute macht. En de twee toestanden zijn niet in elkaar, niet achter elkaar, of naast elkaar, ze zijn... ik weet het niet.... Beide zijn er (*gelijktijdig gebaar*).

Ik zou bijna kunnen zeggen dat het afhangt van of ik ben volgens anderen (met "ik" bedoel ik dit lichaam), volgens andere menselijke wezens, of volgens het Goddelijke. Dat is het. En beide toestanden zijn... (*hetzelfde gelijktijdige gebaar*).

Het is heel concreet. Neem bijvoorbeeld eten... het beste voorbeeld is eten. Het lichaam heeft eten nodig om te leven, maar alles in het lichaam is vreemd aan eten. Dus maaltijden worden een bijna onoplosbaar probleem.... Om het simpel te zeggen, het is alsof ik niet meer weet hoe ik moet eten, hoewel een andere manier van eten spontaan ontstaat als ik mezelf niet zie eten. Begrijp je wat ik bedoel?

Ja, ja, Moeder.

En hetzelfde geldt voor zien, horen. Ik voel al mijn vermogens afnemen. In dat opzicht is het waar, ik weet niet wat mensen doen, zeggen of wat dan ook, maar tegelijkertijd... Tegelijkertijd --- heb ik een VEEL WAARDERE perceptie van wat ze zijn, van wat ze denken en doen: van de wereld. Een echtere perceptie, maar zo nieuw dat ik niet weet hoe ik het moet beschrijven.

Dus... ik ben niet meer dit, maar ik ben nog niet de ander. Het is zo (*gebaar tussendoor*). Niet makkelijk.

Nee!

En de reacties van mensen (*Moeder houdt haar hoofd tussen haar handen*) zijn zo volkomen vals!...

(*Moeder gaat weer naar binnen*)

Januari 12, 1972

Weet je nog waar ik de twaalf attributen van de Moeder (het symbool met twaalf bloemblaadjes) heb geschreven? Er zijn er een, vier en twaalf.

Ja, ik denk dat het voor Auroville was.

Voor Auroville? Maar ik zei het jaren geleden....

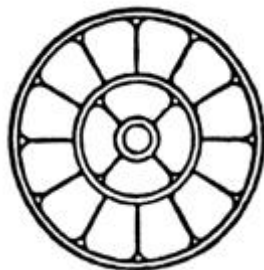
Ik zag het onlangs.

De twaalf?

(Sujata gaat op zoek naar het papier)

Hier staan geen details.

(Moeder schrijft een notitie in het Engels)

Het Symbool van de Moeder

De centrale cirkel staat voor het Goddelijke Bewustzijn.
De vier bloemblaadjes staan voor de vier krachten van de Moeder.
De twaalf bloemblaadjes staan voor de twaalf krachten van de Moeder die zich manifesteren voor Haar Werk.

24 januari 1958
De Moeder

(stilte)

Onlangs, tussen je laatste bezoek en dit bezoek (twee of drie dagen geleden), kreeg ik plotseling een openbaring van het doel van de

schepping --- wat het betekent en het waarom ervan: de betekenis van de schepping. Het was zo duidelijk! Zo duidelijk. De visie van de reden en waar we heen gaan --- het is gewoon onmogelijk om het in woorden te beschrijven.

Er kwamen wat woorden (*Moeder laat Satprem een stuk papier zien*), maar toen hadden ze een heel speciale betekenis. Hier:

Het resultaat van de schepping is een gedetailleerde vermenigvuldiging van bewustzijn. Wanneer de visie van het geheel en de visie van alle details samenkomen in een actief bewustzijn, zal de schepping haar progressieve perfectie hebben bereikt.

"Progressief" betekent... (*uitbreidend gebaar*). Geen woord, geen beeld kan de ervaring overbrengen. Het was een echt begrip, een echte visie van het ding. Dit (*Moeder wijst naar haar notitie*) lijkt hol in vergelijking. Om een heel kinderlijke metafoor te gebruiken, het is alsof de schepping zich ontvouwt op een scherm, wordt geprojecteerd op een scherm. Of liever gezegd, het Opperste Bewustzijn projecteert zichzelf op een soort oneindig scherm.

De ervaring was... het was vanzelfsprekendheid zelf! Dat was HET. Maar het duurde maar een moment. Toen probeerde ik het in woorden te vatten. En deze woorden hadden betekenis, een speciale betekenis.

Voor een kind zou je kunnen zeggen dat de Allerhoogste zich ontvouwt voor zijn eigen bewustzijn, als iemand die een eindeloze film afrolt. Hij projecteert wat hier is (*gebaar naar binnen wijzend, op hartniveau*), voor hem, zo. En aangezien het supramentale wezen de capaciteit zou hebben om bewust één te zijn met het Goddelijke, zou hij tegelijk de ziener en het geziene zijn.

Er zijn gewoon geen woorden om het te zeggen.

*(stilte
Sujata komt binnen met een stuk papier)*

Heb je het gevonden?

Er zijn geen details.

Oh! Geen details....

Je zegt gewoon:

De stip in het midden staat voor eenheid, de Allerhoogste. De binnenste cirkel staat voor de schepping, het concept van de stad [Auroville]. De bloemblaadjes staan voor de kracht van expressie, de realisatie.⁴

⁴ Origineel Engels.

Nee, dat is het niet.

Ik schreef iets, of liever gezegd, ik vertelde het aan Sri Aurobindo, die opschreef wat de twaalf bloemblaadjes waren (de vier bloemblaadjes zijn de vier belangrijkste aspecten van de Moeder, en de twaalf zijn de twaalf kwaliteiten of "deugden" van de Moeder, haar krachten). Ik zei het op een dag, en Sri Aurobindo schreef het op; dat was toen we in het andere huis woonden.⁵ Ik legde het in een lade tussen andere papieren van mij, maar de lade verdween toen we hierheen verhuisden, nam iemand het mee. Wie, waarom, hoe, ik heb geen idee. Maar de lade verdween. Toen herinner ik me dat ik de twaalf namen opnieuw op een stuk papier schreef dat ik bij me hield, maar nu kan ik die ook niet meer vinden.... Vreemd.⁶

Toen je de schets voor Auroville maakte, zei je dat er twaalf tuinen zouden zijn, elk met een bepaalde betekenis.

Dat is Auroville --- daar heb ik het niet over.

Maar komen die twaalf tuinen niet overeen met de twaalf kwaliteiten die u noemde?

Nee, nee. Nee, ik schreef het minstens vijftientig jaar geleden, op zijn minst --- oh, zelfs meer dan dat! Ik weet niet meer wanneer we hierheen verhuisden, wanneer was het?...

In 1927... vijfenveertig jaar geleden!

Hetzelfde geldt voor de vier. Wat zijn de vier?

Het moeten Mahakali, Maheshwari, Mahalakshmi en Mahasaraswati zijn.

Ja, maar ik bedoel niet de populaire godheden. Sri Aurobindo gaf elk een speciale betekenis.

Ja, u bedoelt wat hij schreef in "De Moeder."

Maar dat is een lange tekst.

Wat zijn deze vier?... *(Moeder probeert zich te herinneren, tevergeefs).*
Wat vreemd, ik ben het vergeten.

⁵ "Bibliotheekhuis," of de westelijke vleugel van de Ashram, die ze op 8 februari 1927 verlieten om te verhuizen naar "Meditatiehuis," in de oostvleugel. Deze twee huizen vormen samen met twee andere ("Rozenkrans" en "Secretariaat") het Ashram-complex.

⁶ Volgens Sri Aurobindo zijn "de twaalf krachten de trillingen die nodig zijn voor de volledige manifestatie." (Cent. Ed., XXV.359)

(stilte)

Heb je in de *Cosmic Review* gelezen over het "kosmische vierkant": 1, 2, 3, 4 en één in het midden? Het kosmische vierkant is bedacht door Théon, en ik weet dat hij Liefde in het midden heeft gezet. Maar de vier zijden... wat zijn de vier zijden? Ik weet het niet meer. Ik wist dat allemaal zo goed; het is allemaal weg. Ik weet dat er Licht, Leven en Nut was --- de vierde was Nut, maar de eerste? Nut was de laatste. Wat was de eerste?... Het is allemaal weg.

Dat zou me een aanwijzing hebben gegeven.

Ik herinner me dat ik de twaalf heb opgeschreven. Gisteren herinnerde ik me er zelfs drie, maar nu weet ik het niet meer. De eerste was Oprechtheid....

Ik weet niets meer.

(stilte)
Sujata gaat op zoek naar een andere tekst

Als het komt, komt het niet als een gedachte: het komt als een visioen. Dus als het weg is, is het weg.

Ik weet dat er Volharding was.

Als het er is, is het helder, het is overduidelijk. Het is als een visioen, weet je. Maar als het weg is, is het echt weg.

Wat voor soort aanwijzing zou het je hebben gegeven?

(Moeder blijft geboeid)

Het is als dat papier dat ik je gaf ["Het resultaat van de schepping"]. Toen ik in de ervaring was, was het duidelijk, de totale sleutel tot het begrijpen hoe alles werkt --- waarom en waar het allemaal naartoe gaat en hoe. Het was helder, volkomen helder. Maar je ziet het papier, het lijkt op niets. Maar toen de ervaring er was, was het zo duidelijk! Het was geweldig. De sleutel tot het begrijpen van alles - de sleutel tot ACTIE. Het geheim onthuld. Alsof het je de macht gaf. En toen ging het weg.

Ik herinner me dat toen ik de brief schreef, de woorden een speciale betekenis voor me hadden, een diepte die ze normaal gesproken niet hebben. Nou....

(Sujata komt terug met "Woorden van Lang Geleden")

Moeder, hier in "Woorden van Lang Geleden" heb je de twaalf "Deugden" geschreven.⁷ Eerst noemt u Oprechtheid.

⁷ "De Deugden," geschreven in 1904.

Ja.

Dan Nederigheid.

Ja.

Dan Moed. Dan Voorzichtigheid, Liefdadigheid, Rechtvaardigheid, Goedheid, Geduld, Lieflijkheid, Bedachtzaamheid.... En dan Dankbaarheid.

Ja.

De eerste is Oprechtheid; de tweede, Nederigheid. Ja, zo kwam het laatst weer bij me terug --- Oprechtheid, Nederigheid.

En Moed.

Eerst kwam Volharding, daarna Moed. Oprechtheid, Nederigheid, Volharding en Moed. Dat herinner ik me. Maar er waren er twaalf.

Vervolgens noemt u Voorzichtigheid.

Dat is het niet.

Naastenliefde.

Nee.

Goedheid.

Nee.

Geduld, Lieflijkheid, Bedachtzaamheid....

Nee.... Dat werd geschreven voordat ik Sri Aurobindo ontmoette.⁸

(stilte)

Als je erbij was geweest toen het kwam⁹ (het kwam in verband met een vraag die T.J. me stelde), zou je het hebben begrepen uit wat ik schreef, omdat het bewustzijn er was. Maar ik weet nooit wanneer het komt --- het komt niet naar believen. Ik herinner me dat toen ik de ervaring had, ik ineens het gevoel had dat ik het begreep, werd alles duidelijk. Maar toen ik het probeerde te formuleren, was het al naar de achtergrond verdwenen.

⁸ Moeder rangschikte later de lijst van de twaalf krachten of "kwaliteiten" in de volgende volgorde: Oprechtheid, Nederigheid, Dankbaarheid, Volharding, Aspiratie, Ontvankelijkheid, Vooruitgang, Moed, Goedheid, Vrijgevigheid, Gelijkmoeidigheid, Vrede.

⁹ De ervaring van het samenvoegen van de visie van het geheel met de visie van alle details.

U vertelde me ooit in een "Agenda" over een soortgelijke ervaring die u had.

Oh?

Je zei dat het doel van de schepping is om binnen het individu het totale Bewustzijn (het bewustzijn van het geheel) en het individuele bewustzijn te verenigen --- de twee samen.¹⁰

Ja, zoiets, maar hier was het duidelijker, preciezer.... Het is niet dat ik "denk", let wel.

Natuurlijk!

Zo werkt het niet. Ik ben er als het ware in ondergedompeld en begin te zien... Ik weet het niet. Het is niet iets dat ik "zie" (iets vreemds voor mij dat ik zie), het is... plotseling BEN ik het. Er is geen persoon meer, geen.... Ik kan geen woorden vinden om deze ervaringen te beschrijven.

Alles wat ik zeg of schrijf geeft me het gevoel van iets dat in een inerte substantie is gegoten --- als een foto, als je wilt.

Ja, natuurlijk! Als je bijvoorbeeld met me praat, nou, ik voel de hele wereld van bewustzijn achter me, je woorden zijn slechts een rekwisiet voor alles wat ik op de achtergrond voel, wat jij me laat waarnemen.

Ja, precies.

Dus als er alleen maar woorden op papier staan, is er duidelijk een hele diepte verdwenen.

Ja, precies, verdwenen.... En helaas komt het niet altijd terug.

Nou, jammer dan.

(stilte)

Ik herinner me dat de ervaring nog steeds heel levendig is. Zoals ik je al vertelde, heeft T.J. een heel kinderlijk bewustzijn, dus ik zei tegen haar: zie je, het is alsof het Geheel (niet het Goddelijke los van de schepping: het Geheel) zichzelf op een scherm projecteerde om zichzelf te zien. Daarom is het oneindig, het is "voor altijd" --- het is nooit hetzelfde en het eindigt nooit. Het is als een projectie om de details te visualiseren en je op een andere manier bewust te zijn van jezelf.¹¹

¹⁰ Zie Agenda XII, 30 oktober en 25 december 1971.

¹¹ Moeder voegde later de volgende verduidelijking toe aan haar aantekening: "Geen twee bewustzijn zijn hetzelfde onder mensen in tijd en ruimte. De totale som van al deze bewustzijn is een gedeeltelijke en verminderde manifestatie van het Goddelijke Bewustzijn. Daarom zei ik

De metafoer is natuurlijk heel kinderlijk, maar heel suggestief --- zo zag ik het toen. Precies de indruk van een oneindig Geheel dat zichzelf eindeloos projecteert.

(Moeder blijft lang geabsorbeerd)

Bijvoorbeeld, het geheugenmechanisme is weg, maar ik denk dat het met opzet is. Mijn visie op dingen zou veel minder spontaan en oprecht zijn (mogelijk) als ik het me herinnerde.

Ja, ik snap het.

Dingen komen altijd als een nieuwe openbaring --- en niet op dezelfde manier.

Dat is het --- je WORDT het ding, je wordt het. Je "ziet" het niet; het is niet iets dat je ziet of begrijpt of weet, het is... iets dat je BENT.

Toen ik die ervaring van de wereld had, was het de ervaring zelf, bewust van zichzelf. Het was niet iets dat ik "wist", het was iets dat WAS.

Maar taal, woorden zijn ontoereikend.

Januari 15, 1972

(Moeder geeft Satprem haar laatste aantekeningen.)

Heb je al deze papieren?... Ik had deze boodschap gegeven [in 1966]: *Laten we de Waarheid dienen*,¹² en iemand vroeg me *(op een kinderlijke toon)*, "Wat is de Waarheid?" Dus antwoordde ik:

Stel jezelf in dienst van de Waarheid,
en je zult de Waarheid kennen.

* * *

Is het mogelijk om in jezelf een vermogen tot genezing te ontwikkelen?

'progressieve perfectie', omdat de manifestatie van het bewustzijn van details oneindig is en nooit zal eindigen."

¹² Cursief geeft woorden aan die moeder in het Engels sprak.

Door je bewust te verenigen met de Goddelijke Kracht is in principe alles mogelijk. Maar er moet een procedure worden gevonden, afhankelijk van het geval en het individu.

De eerste voorwaarde is om een fysieke aard te hebben die energie geeft in plaats van energie uit anderen te halen.

De tweede onmisbare voorwaarde is om te weten hoe je energie van bovenaf kunt halen, uit de ene onpersoonlijke en onuitputtelijke bron.

12 januari 1972

* * *

Oprechtheid, nederigheid, doorzettingsvermogen en een onverzadigbare dorst naar vooruitgang zijn essentieel voor een gelukkig en vruchtbaar leven, en bovenal om ervan overtuigd te zijn dat de mogelijkheid van vooruitgang onbeperkt is. Vooruitgang is jeugd; je kunt jong zijn op je honderdste.

14 januari 1972

* * *

Ik wil u iets vragen over een fysiek probleem.

Ah?

Of ik wel of niet geopereerd moet worden.

Een operatie waarvoor?

Mijn hele rechterbeen is in slechte staat --- alle aderen zijn sclerotisch.

Oh!

Het is het resultaat van een operatie die ik vijf jaar geleden heb gehad. Ik ben hier in het ziekenhuis geopereerd vijf of zes jaar geleden hebben ze me opengemaakt....

(Moeder lacht)

En vijf of zes dagen lang werd ik intraveneus gevoed...

Oh, ze hebben je aderen vernield!

Ja, helemaal! En sindsdien is het alleen maar erger geworden.

En nu willen ze weer opereren?

Een mogelijkheid is om een verband te dragen, maar Dr. Sanyal zegt dat het verband niet veel zal helpen; het zal niet voorkomen dat de aderen verslechteren.... Maar het is een vrij radicale operatie, weet je: ze openen het been helemaal van boven naar beneden en scheuren je aderen eruit.

En?

En ze laten je alleen met de hoofdader achter. Alle andere worden eruit gescheurd.

Oh, maar dan kunnen ze je been immobiliseren!... Met verbanden kun je tenminste lopen. Persoonlijk zou ik het verband kiezen, ik ben geen voorstander van deze....

Ja, het is vrij radicaal.

Maar als je kon --- als je de kracht kon roepen.

Neem het verband. Ik draag er zelf al maanden een. Doe het verband om en concentreer je dan. Als je gaat slapen en voordat je 's ochtends opstaat, concentreer je en roep de Kracht erop. Ik ben ervan overtuigd dat dit een veel betere oplossing is --- veel beter.

Ja, Moeder.

Persoonlijk ben ik niet voor die dingen.

Nee, doe het niet.

Ik vermijd het liever als ik kan!

Absoluut. Het is beter om zelfs een beetje te hinken dan...

En als je de Kracht concentreert... Bied je been gewoon aan het Goddelijke aan, 's ochtends en 's avonds! *(Lachend)* Ik heb meer vertrouwen in die methode!

Ja, Moeder.... Er zijn zoveel hardnekkige onduidelijkheden in mij. Eén biedt ze natuurlijk aan, maar ze geven gewoon niet op.

Ja, maar je kunt doen wat ik je net heb verteld.

(stilte)
Sujata komt naar Moeder toe)

(Sujata:) Moeder, hij is altijd zo depressief. Hij zegt altijd dat hij veel onduidelijkheden heeft. Maar ik voel dat zelfs onze onduidelijkheden deel uitmaken van onze aard, we zijn zo gemaakt door het Goddelijke, dus het is aan Hem om ons te veranderen, nee, Moeder?

(Moeder lacht) Ja, maar je moet willen veranderen.

(Sujata:) *Ja, natuurlijk, moeder, dat willen we. Maar waarom zouden we boos worden als het niet onmiddellijk verandert?*

Wat ik hem vertel is dat hij het moet willen --- dat hij het 's ochtends en 's avonds moet willen. Als je in bed ligt, concentreer je dan even (*lachend*), met zoveel mogelijk vertrouwen!

(Satprem, hoestend:) *Ja, Moeder.*

Je hoest?

Ik weet het niet, er zit wat stof in mijn keel.

De duisternis verdwijnt!

Als het maar waar was....

(Moeder lacht) Het verdwijnt!

Ik heb het gevoel dat het probleem met mijn been nogal symbolisch is.

Ja, ja.

Er zijn twee wezens in mij

Ja.

Bovendien zie ik de "andere" steeds duidelijker. En ik merk dat het een volledig op zichzelf staand en onafhankelijk bestaan heeft....

Aah!...

Niets lijkt er enige invloed op te hebben.

(*stilte*)

We hebben echt twee wezens in ons.

Ja, dat heb ik gemerkt. Ik heb het gemerkt. Maar dat maakt niet uit. Het maakt dingen een beetje moeilijker, dat is alles.

Ja, moeilijk.

(*stilte*)

Ik weet niet wat macht over dat wezen zou kunnen hebben.... Wat het zou kunnen beïnvloeden.

(*stilte*)

Nou, dat is de reden. Dat is wat ik bedoelde --- bied dat wezen aan het Goddelijke aan. Jij die weet (het deel van jij dat weet), bied het aan, bied het gewoon aan.... Het maakt niet uit of het protesteert, besteed er geen aandacht aan - bied het KOPPIG aan het Goddelijke aan, 's ochtends en 's avonds, 's ochtends en 's avonds... met je been als symbool. En we zullen zien.

We zullen zien.

Zoals u zegt, Moeder.

Dat is de enige manier.

Het Goddelijke weet het.

Ja.

Hij weet wat hij moet doen.

Je geeft het Hem gewoon, je begrijpt het. Zelfs als het protesteert, zelfs als het sceptisch is, het maakt niet uit helemaal niet, je geeft het toch --- je volgt het?

(*stilte*)

In feite --- in feite is er een GROTE verandering.

??!

Een grote verandering. Maar dit zijn de laatste pogingen om te blijven wat het is. Dus het gaat er helemaal voor --- je moet het gewoon overtreffen, een speciale druk uitoefenen. En de enige manier om dat te doen is: "Hier, neem het." Geef dat wezen, geef het aan het Goddelijke! Zeg Hem: "Hier, ik geef het aan je (*lachend*), ik wil het niet meer, neem het!" Zomaar.

Maar je merkt wel dat er een verandering is?

JA --- ja, oh ja! Er is een grote verandering! Een grote verandering. Alleen, de weerstand is een beetje (*Moeder balt haar vuist*) gekristalliseerd om weerstand te bieden, dus het is duidelijker geworden. Dat is alles. Je moet hardnekkiger zijn. Hardnekkiger. Ik zeg je, bied dat wezen gewoon aan; je bent je ervan bewust, je biedt het aan het Goddelijke 's ochtends en 's avonds aan: "Doe ermee wat Je wilt, doe ermee wat Je wilt...." Je begrijpt het? Gebruik je been als een praktische referentie.

Ja, Moeder.

We zullen slagen.

Ja, Moeder, ja.

(concentratie)

* * *

(Een beetje later leest Satprem Moeder enkele passages voor uit de "Agenda" voor het volgende "Bulletin", met name het gesprek van 18 december 1971, waarin ze zei: "Elke minuut voel je dat je eeuwig kunt leven of sterven.")

Die ervaring is steeds constanter. Het is heel... Soms is het voor het een, soms voor het ander (de praktische dingen van het leven zoals eten, wandelen, enz.). Het is heel intens geworden. Maar tegelijkertijd is er de kennis (*Moeder steekt haar wijsvinger op*): "Nu is het tijd om de Overwinning te behalen." Die komt van de psyche, van boven. "Wacht even... wacht even, nu is het tijd om de Overwinning te behalen."

Best interessant eigenlijk.

Ik ervaar een pijn (fysieke pijn), die bijna onoverkomelijk wordt en plotseling... gebeurt er iets... het offer, het offer van jezelf... het gevoel dat alleen het Goddelijke bestaat. Nou... de pijn verdwijnt bijna wonderbaarlijk.

Maar het kan de volgende seconde terugkomen. Het is nog niet... Mijn lichaam is midden in het leven van het proces.

Het is alleen als ik onbeweeglijk ben, in een soort cellulaire contemplatie... dan --- dan is het prachtig. De tijd verdwijnt, alles... alles verandert in iets anders.

(stilte)

Toen het lichaam zich bewust werd van wat er gebeurde, was haar gebed, het gebed van het lichaam: "Laat me weten wanneer de tijd voor ontbinding komt, als ontbinding nodig is, zodat alles in mij de ontbinding zal accepteren, maar alleen in dat geval." Nou.... Oh, het is zo vreemd, de bewustzijnstoestanden zijn sterk, helder, precies, maar ze kunnen zichzelf niet uitdrukken. Er zijn geen woorden.

De ene dag is het het éne, de andere dag weer iets anders.

(stilte)

Dus, geen operatie.

Ja, Moeder.

Bied, bied je heen aan het Goddelijke aan, dag en nacht! (*Moeder lacht.*)

(*Satprem legt zijn hoofd op Moeder's knieën*)

Je zou het moeten kunnen genezen.

Januari 19, 1972

De vorige keer dat ik je vertelde dat ik op zoek was naar de twaalf eigenschappen (*Moeder pakt een vel papier*). Hier zijn ze, iemand heeft dit gevonden.

Oprechtheid, Nederigheid, Dankbaarheid, Doorzettingsvermogen
Aspiratie, Ontvankelijkheid, Vooruitgang, Moed
Goedheid, Vrijgevigheid, Gelijkmoedigheid, Vrede

De eerste acht gaan over de houding ten opzichte van het Goddelijke, en de laatste vier ten opzichte van de mensheid.

En we vonden ook een tekst van Sri Aurobindo (*met een gekleurde kaart van de twaalf bloemblaadjes*):

Centrum en vier krachten, wit. De twaalf hebben allemaal een andere kleur in drie groepen: bovenste groep rood, overgaand naar oranje richting geel. Volgende groep, geel, overgaand door groen richting blauw. En derde groep, blauw, overgaand door violet richting rood. Als wit niet handig is, kan het centrum goud (poeder) zijn.

20 maart 1934

Het centrum is goud.

Maar waar had u deze twaalf eigenschappen voor nodig?

Ze gaan twaalf kamers bouwen rond de Matrimandir, op de begane grond, en R. wilde dat elke kamer een naam zou hebben: een van de twaalf kenmerken van de Moeder en de bijbehorende kleur.¹³

¹³ Het kan de lezer interesseren om te weten dat volgens Sri Aurobindo deze kleuren over het algemeen de volgende betekenissen hebben, hoewel de exacte betekenis kan variëren "met het veld, de combinaties, het karakter en de tinten van de kleur, het spel van krachten": rood = fysiek;

* * *

Een beetje later:

Nirod leest me zijn correspondentie met Sri Aurobindo voor. Vreemd genoeg zijn er allerlei dingen die ik veel, veel later heb gezegd, ik had geen idee dat hij ze had geschreven! Precies dezelfde dingen. Ik vond dat erg interessant.

In de correspondentie vertelt hij Nirod in een van zijn brieven (hij herhaalde het meerdere malen): "Ik kan er zin in krijgen om mijn lichaam te verlaten vóór de supramentale realisatie...."¹⁴ Hij zei dat een paar jaar voordat hij stierf. Hij had het gevoeld.

(stilte)

Maar hij sprak wel over een transformatie voorafgaand aan de verschijning van het eerste supramentale wezen. Dat is wat hij mij had verteld. Hij vertelde me dat zijn lichaam niet in staat was om de transformatie te weerstaan, dat het mijne er meer toe in staat was --- hij zegt het daar ook.

Maar het is moeilijk. Zoals ik je de andere dag al vertelde.

Vooral, vooral voor eten... het is een echte klus geworden.

Januari 22, 1972

(Twee dagen eerder, toen Pranab laat de kamer van moeder verliet, had hij tegen Sujata gezegd: "Normaal probleem. Hart, duizeligheid.")

Het werk gaat met toenemende helderheid door. Maar het is moeilijk.... Op zichzelf is het fysieke verschrikkelijk pessimistisch. Het is doordrenkt van

oranje = supramentaal in het fysieke; geel = denkende geest; groen = leven; blauw = hogere geest; violet = goddelijk mededogen of genade; goud = goddelijke Waarheid; wit = het licht van de Moeder, of het Goddelijke Bewustzijn. (Zie ook *Agenda IV*, 18 mei 1963.)

¹⁴ 30 maart 1935. (Vraag:) Sri Aurobindo is vast en zeker geheel supramentaal en wordt in delen gesupramentaliseerd. Als dat waar is – en dat is het – nou, dan kan hij niet sterven totdat hij supramentaal is – en als hij dat eenmaal is, is hij onsterfelijk. (Antwoord:) "Het lijkt heel erg op een non sequitur. Het eerste en het laatste deel zijn goed – maar de link is fragiel. Hoe weet je dat ik er niet een grapje van ga maken om tussendoor te sterven?" (Vraag:) Sommige mensen zeggen dat jij en de Moeder allang gesupramentaliseerd zouden zijn als we je niet hadden onderdrukt. Is dat echt waar? (Antwoord:) "Ik kan niet zeggen dat er geen waarheid in zit." (Zie *Bulletin*, augustus 1975.)

atavistische gewoontes van hulpeloosheid, tegenstrijdigheid en ook catastrofe --- het is verschrikkelijk pessimistisch. Wat een werk is het.... Alleen geleidelijk, door zich voortdurend tot het Goddelijke te wenden, kan het beginnen te hopen dat de dingen een beetje zullen verbeteren.

Kan niet eten, weet je, geen hap.... Deze fysieke wereld is verschrikkelijk, verschrikkelijk, verschrikkelijk.

Het zijn het denkvermogen en het vitale die het draaglijk maken en ons in staat stellen door te gaan, maar als ze eenmaal weg zijn --- verschrikkelijk!

(stilte)

Gisteren was de hele dag afschuwelijk; vanmorgen begon het iets beter te worden... maar toen weet ik niet hoe het werkt, ik begrijp het niet... Het lichaam voelt dat het alle controle over de tijd verloren heeft.¹⁵

(Moeder gaat weer naar binnen)

* * *

(Daarna gaat Moeder wat papieren uit te zoeken.)

Er is een grote behoefte om te archiveren, om dingen op orde te brengen.... Misschien is het gewoon de Kracht die naar beneden drukt, die wil dat alles op orde is (ik denk dat dat het is)... of anders weet het lichaam misschien dat het gaat vertrekken.

Nee, nee! Nee, nee, nee - dat is niet mogelijk!

(Lachend) Nee, natuurlijk niet!

Het voelt wel dat er een transformatieproces plaatsvindt. Maar soms voelt het onmogelijk --- het is onmogelijk, je kunt gewoon niet zo blijven bestaan --- maar dan, net op het laatste moment, komt er iets, en dan is het... het is een Harmonie die totaal onbekend is in deze fysieke wereld. Een harmonie --- de fysieke wereld lijkt in vergelijking afschuwelijk. Maar dat duurt niet lang.

*(Moeder raakt haar borst aan,
ze is altijd kortademig als ze spreekt)*

Ik vind het steeds moeilijker om te spreken.

Maar mijn waarnemingen worden steeds duidelijker *(Moeder tekent een soort plaatje voor zich)*, helder, stralend. Mijn waarnemingen worden steeds duidelijker, steeds stralender --- steeds groter en groter.

¹⁵ Moeder was die dag meer dan een half uur te laat.

Het is echt als een nieuwe wereld die zich wil manifesteren.

In stilte voel ik me op mijn gemak.

*(Moeder gaat in contemplatie.
Na een paar momenten verspreidt
een gelukzalige glimlach zich over haar gezicht.)*

Januari 26, 1972

Wat is er nieuw?

Niets. Niets te zeggen.

Hoe gaat het met je?

Ik weet het niet.

(stilte)

De dokter die voor mijn been zorgde en naar Delhi was gegaan, is terug. Hij heeft vandaag naar mijn been gekeken en zei dat het een wonder was hoe het was genezen. Het is bijna helemaal beter --- niet helemaal, maar bijna.

(stilte)

Wat ik je vertelde, gaat door --- maar het gaat door *met een verbetering*. Ik bedoel, het neemt een wending ten goede. Maar spreken is nog steeds moeilijk --- spreken en eten zijn de twee moeilijkste dingen.

Januari 29, 1972

(Moeder luistert naar Satprem die een brief voorleest van Mgr. R., de vriend van P.L., die zich aandachtig tot Moeder wendt om een nieuw leven te beginnen. Moeder concentreert zich een kwartier op hem.)

Is hij ziek?

Hij heeft meerdere zeer ernstige operaties achter elkaar ondergaan, en ik denk dat hij bij de laatste een long heeft laten verwijderen.

Ooh!

Hij is een man die ernstig is getroffen. Hij heeft een recordaantal operaties ondergaan.

Wat is het tijdsverschil tussen hier en Frankrijk?

Vijf of vijf en een half uur.

Wat betekent?

Wat betekent dat het daar nu half zes of zes uur 's ochtends is.

Let op de tijd die het nu is.

Het is elf uur.

Kunt u hem vragen of.... Wat is de datum vandaag?

De 29ste.

Vraag hem of hij op de 29ste om elf uur (zet het in lokale tijd daar) iets voelde.

En als hij iets voelde --- wat het ook is, een indruk (ik wil het niet definiëren), iets, een Kracht, een fenomeen --- als hij op dat moment iets voelde, konden we een bepaalde dag en tijd afspreken en proberen: ik zou me speciaal op hem concentreren.

Als hij een foto kon sturen, zou dat makkelijker zijn.

Dat is alles wat ik kan doen.

Stuur het aangetekend.

(stilte)

Het zou beter zijn als hij een tijdstip vaststelt waarop hij een beetje vrij en stil kan zijn.

(stilte)

Wat heb ik hem gevraagd?

Ten eerste, of hij iets voelde...

Zeg liever niet "voelde": vraag of hij zich ergens BEWUST van was --- want "voelde" kan duiden op een vitale of fysieke sensatie --- als hij zich ergens bewust van was.

*(Moeder gaat tot het einde naar binnen,
dan nadert Sujata haar)*

Moeder, ik wil je vertellen over een nogal vreemde gebeurtenis. Eergisterenavond hadden Satprem, F. en ik, onafhankelijk van elkaar, soortgelijke dromen.

Ah! En wat was het?

Gewelddadige aanvallen.

Door wie?

Ik weet het niet, moeder. Wat mij betreft, ik was in een grote groep Ashram-mensen en we stonden op het punt om geëxecuteerd te worden. Maar ik had een enorm geloof: "Het is niet mogelijk," dacht ik, "er zal op het laatste moment een wonder gebeuren..."

Ja.

"...en stop hiermee." Ik zei dit tegen iemand die erg bezorgd en depressief was...

Wie?

Ik kan het niet zeggen. Ik herinner het niet meer. Iemand die ook geëxecuteerd zou worden. Er waren ook veel kinderen. Toen hoorde ik een soort groot gezang (er waren veel mensen verzameld, het was tijd voor de executie), als een mantra die van ieder van ons opsteeg, zoals dit: OM Namō Bhagavate Sri Arābindaye.

Ah!

En iedereen zong het --- iedereen zong. En de dreiging trok zich terug.

Wie had deze droom nog meer?

Satprem zag zichzelf zwaar aangevallen door bommen en granaten.¹⁶ F.'s droom: ze probeerde je te zien, maar ze zat opgesloten in een kamer. Ze wilde je voeden, en haar werd verteld: "Nee, nee, Moeder eet niet." Ze wist dat het een leugen was, maar haar werd de toegang tot u ontzegd.

¹⁶ Hij rende in een soort mobiele duisternis met bleke melkwitte lichtstrepen, waar hij doorheen ontsnapte.

Wanneer was dat?

Niet gisteravond, maar de avond ervoor.

Ja, ja.

Jouw droom was de meest complete van de drie.

En je zag dat de aanval werd afgewend.

Ja, Moeder, het verdween omdat we de naam van Sri Aurobindo scandeerden. [Sujata zingt:] OM Namo Bhagavate Sri Arabindaye....

Ja, precies. Precies. Maar het is waar, mon petit!... Dat was goed.

Werden we aangevallen?

Niet fysiek, natuurlijk.

Het is goed --- heel goed. Het is waar. Het was eergisteravond.

Persoonlijk heb ik de mantra de hele nacht herhaald.

Het is goed, mon petit.

Januari 30, 1972

(Bericht van Moeder:)

Sri Aurobindo kwam op aarde om de manifestatie van de supramentale wereld aan te kondigen. Hij kondigde niet alleen deze manifestatie aan, maar hij incarneerde ook gedeeltelijk de supramentale kracht en gaf ons het voorbeeld van wat we moeten doen om ons voor te bereiden op deze manifestatie. De beste manier voor ons is om alles te bestuderen wat hij ons vertelde, ernaar te streven zijn voorbeeld te volgen en ons voor te bereiden op de nieuwe manifestatie. Dit geeft het leven zijn ware betekenis en zal ons helpen alle obstakels te overwinnen.

Laten we leven voor de nieuwe schepping en we zullen steeds sterker worden, terwijl we jong en vooruitstrevend blijven.

Februari

Februari 1, 1972

(Aantekeningen van Moeder)

Auroville is bedoeld om de komst van de supramentale realiteit op aarde te bespoedigen.

De hulp van allen die vinden dat de wereld niet is wat het zou moeten zijn, is welkom.

Iedereen moet weten of hij zich wil associëren met een oude wereld op de rand van de dood, of wil werken aan een nieuwe en betere wereld die klaar is om geboren te worden.

* * *

Het eerste wat het fysieke bewustzijn moet beseffen, is dat alle moeilijkheden die we in het leven tegenkomen, voortkomen uit het feit dat we niet uitsluitend op het Goddelijke vertrouwen om de hulp te vinden die we nodig hebben.

Alleen het Goddelijke kan ons bevrijden van het mechanisme van de universele Natuur. En deze bevrijding is onmisbaar voor de geboorte en ontwikkeling van het nieuwe ras.

Alleen als we ons volledig aan het Goddelijke overgeven met totaal vertrouwen en dankbaarheid, zullen de moeilijkheden overwonnen worden.

Februari 2, 1972

(Moeder luistert naar de Engelse vertaling van "Notes on the Way" van 18 december 1971, wat veel verwarring veroorzaakt tussen R., de Amerikaanse vertaler, en Nolini: "een warboel." Moeder stopt met name bij de volgende zin.)

"...Alles werd me gewoon afgenomen --- het denkvermogen is helemaal weg. Als je wilt, was ik qua uiterlijk een idioot geworden. Ik wist niets. En het is het fysieke denkvermogen dat zich beetje bij beetje, beetje bij beetje ontwikkelde..."

(Moeder reageert in het Engels)

Je moet "beetje bij beetje" niet herhalen. Het is niet beetje bij beetje. Het ging snel omdat het plotseling gebeurde. Het kwam zo --- op een nacht begreep ik het.... Het kwam... het was werkelijk wonderbaarlijk (maar ik wilde er niets over zeggen); plotseling werden de visie op de wereld en daarna de visie die ik had... verwijderd en deze [nieuwe] kennis werd eenvoudigweg zo gesteld (*Moeder gebaart alsof ze plotseling gekroond was door of ondergedompeld in die kennis*). Maar dat wilde ik niet zeggen.

(Moeder spreekt weer Frans)

Men moet "beetje bij beetje" niet herhalen. De juiste zin is: beetje bij beetje, door opeenvolgende openbaringen. Zo was het.¹⁷

(Moeder stopt bij een andere zin)

"Deze [radicale verandering] kon worden bereikt omdat ik me heel bewust was van mijn psyche... het bleef en stelde me in staat om met mensen om te gaan, zonder verschil --- dankzij die psychische aanwezigheid...."

Het is de psyche die met mensen omgaat. Het was ALTIJD de psyche die met mensen omging, en het gaat door. Deze [radicale verandering] maakte geen enkel verschil.

(dan een andere zin)

"Ik begrijp en hoor mensen alleen als ze helder denken wat ze zeggen. En ik zie alleen wat het innerlijke leven uitdrukt."

Nou, sommige mensen komen naar mij toe, ze komen binnen: ik zie alleen een silhouet. Dan wordt het plotseling duidelijk. Dan gaat het weer weg --- AFHANKELIJK VAN HUN GEDACHTEN. Het is buitengewoon interessant!

(opnieuw deze passage)

"Overgave impliceert geen vertrouwen; vertrouwen is iets anders, het is een soort kennis --- een onwrikbare kennis, die niets kan verstoren --- dat WIJ in moeilijkheden, lijden, ellende veranderen wat is... volmaakte vrede in het goddelijke Bewustzijn."

Dit is buitengewoon belangrijk. Een buitengewoon belangrijke ontdekking. Het was fundamenteel. Het zijn WIJ, de vervorming in ONS bewustzijn die in pijn verandert wat in het goddelijke Bewustzijn volmaakte vrede is, en zelfs vreugde --- een onveranderlijke vreugde, weet je. Het is fantastisch. En ik heb dit CONCREET ervaren. Maar het is moeilijk om in woorden uit te drukken.

¹⁷ Door de verwarring in Moeders kamer lijkt het erop dat er ook verwarring is tussen de plotselinge manier waarop Moeders geest werd verwijderd en de langzame opkomst van de nieuwe geest "door opeenvolgende openbaringen."

* * *

(Nadat Nolini en R. weg zijn)

Het wordt moeilijk omdat ik over nieuwe dingen praat, en woorden zijn oud, oud, oud... De ervaring is heel duidelijk, heel bewust, maar als je het wilt beschrijven, komt het over als onzin.

Nee, er sijpelt in ieder geval iets doorheen. Zelfs als woorden niet toereikend zijn, kun je nog steeds iets vastleggen.

(Lachend) Ja, als je dat wilt!

Nou ja, natuurlijk.

Nee, maar ik vind dat het lichaam zelf moet leren zichzelf uit te drukken. Het weet nog niet hoe het zichzelf moet uiten.

En ook... *(Moeder hapt naar adem)* spreken is moeilijk.

Ik denk dat het geleidelijk haar eigen taal zal ontwikkelen, Moeder.

Oh ja, dat moet het!

Februari 5, 1972

(Moeder luistert naar de conclusie van de Engelse vertaling van "Notes on the Way"; ze ziet er moe en vermoeid uit van de verwarring die de vertalers hebben gecreëerd. Nadat ze weg zijn, geeft ze Satprem gewoon de tekst van een recente notitie en gaat dan naar binnen.)

Wil je wat het Goddelijke in alle oprechtheid wil, dan is dat de essentiële voorwaarde voor vrede en vreugde in het leven. Bijna alle menselijke ellende komt voort uit het feit dat mensen bijna altijd ervan overtuigd zijn dat ze beter weten dan het Goddelijke wat ze nodig hebben en wat het leven hen zou moeten brengen. De meerderheid van de mensen wil dat andere mensen zich gedragen volgens hun eigen verwachtingen en levensomstandigheden om hun eigen verlangens te volgen, en daarom lijden ze en zijn ze ongelukkig.

Alleen door jezelf in alle oprechtheid aan de Goddelijke Wil te geven, verkrijg je de vrede en kalme vreugde die voortkomt uit de afschaffing van verlangens.

Het psychische wezen weet dit absoluut. Dus door ons te verenigen met ons psychische wezen, kunnen we het ook weten. Maar de eerste voorwaarde is om geen slaaf te zijn van persoonlijke verlangens en ze niet te verwarren met de waarheid van iemands wezen.

4 februari

Februari 7, 1972

(Een notitie van Moeder)

In de diepten van ons wezen, in de stilte van contemplatie, doordringt een lichtgevende kracht ons bewustzijn met een enorme en lichtgevende vrede die alle kleine reacties overwint en ons voorbereidt op de vereniging met het Goddelijke, de betekenis van het individuele bestaan.

Zo is het doel en de doelstelling van het leven niet lijden en strijd, maar een almachtige en gelukkige realisatie.

Al de rest is slechts een pijnlijke illusie.

Februari 8, 1972

(Een bericht van Moeder aan enkele Aurovillianen)

Vanuit spiritueel oogpunt is India het belangrijkste land ter wereld. Haar missie is om het voorbeeld van spiritualiteit te geven. Sri Aurobindo kwam op aarde om dit aan de wereld te onderwijzen.

Dit feit is zo duidelijk, dat zelfs een eenvoudige, onwetende boer hier in zijn hart dichterbij het Goddelijke staat dan alle intellectuelen van Europa.

Al degenen die Aurovillianen willen worden, moeten dat weten en zich dienovereenkomstig gedragen, anders zijn ze het niet waard om Aurovillianen te zijn.

* * *

(Nog een opmerking)

In het begin van de mensheid was het ego het verenigende element. Het is rond het ego dat de verschillende staten van zijn werden gevormd. Maar nu er een supermensheid op het punt staat geboren te worden, moet het ego verdwijnen en plaatsmaken voor het psychische wezen dat zich langzaam heeft ontwikkeld door goddelijke tussenkomst om het Goddelijke in de mens te manifesteren.

Het Goddelijke manifesteert zich in de mens onder psychische invloed, en zo wordt de komst van de supermensheid voorbereid.

Het psychische wezen is onsterfelijk, dus via dat kan onsterfelijkheid zich op aarde manifesteren.

Daarom is het nu belangrijk om je psychische wezen te vinden, je ermee te verenigen en het toe te staan om het ego te vervangen, dat gedwongen zal worden om zichzelf te bekeren of te verdwijnen.

Februari 9, 1972

Goedemorgen, moeder.

Ik heb niks, mon petit, je gaat mager worden!

Nee!

*(Moeder geeft wat bloemen,
dan haar laatste notitie)*

Het eerste wat je onderweg leert, is dat geven veel meer vreugde brengt dan nemen.

Dan leer je geleidelijk dat onbaatzuchtigheid de bron is van een onveranderlijke vrede. Later, in die onbaatzuchtigheid vind je het Goddelijke, en dat is de bron van een oneindige gelukzaligheid....

Op een dag vertelde Sri Aurobindo me dat als mensen dat wisten en ervan overtuigd waren, ze allemaal yoga zouden willen doen.

(stilte)

We hebben een bericht nodig voor de 21ste.... Heb je iets?

Er zijn verschillende waarschijnlijke teksten, maar misschien heb je er zelf ook iets van?

Teksten van waar?

Van Sri Aurobindo.

Dat zou leuk zijn.

Maar voor de 21ste zou het leuk zijn om ook iets van jou te hebben, toch?

Niet per se... Denk je dat dit (*Moeder geeft Satprem een stukje papier*) zou doen?

De volledige eenwording van het hele wezen rond het psychische centrum is de essentiële voorwaarde om een perfecte oprechtheid te realiseren.¹⁸

Ik heb gemerkt dat mensen onoprecht zijn, simpelweg omdat een deel van hun wezen het ene zegt en een ander deel iets anders. Dat is wat onoprechtheid veroorzaakt. Het kwam heel duidelijk: een visioen, weet je, een innerlijk visioen. Dus ik probeerde het op papier te zetten; ik weet niet of het duidelijk is.

Maar het is heel moeilijk om in een permanente staat van bewustzijn te blijven, om altijd hetzelfde bewustzijn te hebben dat te allen tijde heerst.

Maar dat is wanneer je niet verenigd bent, mon petit. Het is al-t-i-j-d zo voor mij (*Moeder trekt een rechte lijn voor haar*) al jaren en jaren. Het komt hier vandaan, het psychische bewustzijn, en het is CONSTANT.

Onlangs had ik een paar momenten de ervaring (van het niet geünificeerde bewustzijn); ik had dat al jaren niet meer geweten --- vele jaren, minstens dertig jaar.¹⁹ Vanaf het moment dat het psychische wezen de meester en heerser van het wezen werd, was het VOORBIJ --- het is voorbij --- en nu is het zo (*hetzelfde rechte gebaar*). Dat is het zekere teken. Altijd zo, altijd hetzelfde. En de hele tijd: "Wat U wilt, wat U wilt." Niet een "U" daarboven, aan de achterkant van het hiernamaals, die je niet kent; Hij is overal, Hij is in alles, Hij is er voortdurend, Hij is in het wezen zelf --- en je klampt je daaraan vast. Het is de enige oplossing.

Denk je dat die notitie zinvol is?

Zeker, het is zinvol!

Lees het nog eens.

(Satprem leest het bericht nog eens)

¹⁸ Origineel Engels.

¹⁹ Zestig.

Is het begrijpelijk?

Nou, ik begrijp het in ieder geval!

Wat denk jij?... Omdat het iets is dat ik onlangs heb ontdekt. Ik zag waarom mensen onoprecht zijn (zelfs als ze moeite doen): omdat het nu een deel is, dan weer het andere, dan weer een ander deel van hen dat zichzelf bevestigt; elk deel is oprecht in zijn eigen bewering, maar is in strijd met de anderen.

Maar dat betekent dat het psychische bewustzijn het FYSIEKE bewustzijn moet doordringen.

Ja.

Omdat dat de enige plek is waar er bestendigheid is.

Ja....

Het psychische bewustzijn moet het gewone fysieke bewustzijn doordringen.

Ja.

Dat is wat moeilijk is!

Maar, mon petit, ik zeg je, dat is wat mij minstens dertig jaar geleden is overkomen.

Het psychische bewustzijn is er altijd geweest, het controleert en begeleidt het wezen. Alle indrukken, alles werd ernaar verwezen, op deze manier (*gebaar om iets voor een schijnwerper te plaatsen*), zodat het de ware richting zou geven. En het fysieke is op zijn beurt een soort van constant alert op het Goddelijke Gebod.

En dat was constant, constant --- zelfs VOORDAT ik hier kwam. Dat was zo toen ik hier aankwam (lang, lang geleden). En het is onveranderd gebleven. Pas onlangs heb ik de ervaring gehad [van het niet geünificeerde bewustzijn], een paar uur op een avond, twee of drie uur --- het was echt vreselijk, het leek wel de hel. Het was om me te laten aanraken, om me de toestand waarin mensen leven te laten begrijpen. Stel je voor dat het psychische er niet meer is....

Maar het zit in het LICHAAM --- in het lichaam: het lichaam luistert, luistert, luistert voortdurend (*gebaar boven of binnen*) --- luistert. Maar het Goddelijke Gebod wordt niet in woorden uitgedrukt, het komt als een wil die zichzelf doet gelden (*een recht en onverstoortbaar neerdalend gebaar*).

Moet ik er iets aan toevoegen om het duidelijker te maken?

U zei: "De volledige eenwording van het hele wezen."

Dat betekent dus ook het fysieke.

Mensen begrijpen nooit iets. Maar het is volkomen duidelijk.

Oh ja!

Dus je denkt dat het goed is?

Ja, Moeder, zeker!

Ik denk dat het belangrijk is, omdat het als een ervaring kwam, juist om me het belang ervan te laten begrijpen.

We moeten zetten: "Boodschap voor de 21ste."

Ja, Moeder. We hebben er ook nog een nodig voor de 29ste.

29 februari, wat is dat?

Het is de vierde verjaardag van de supramentale afdaling, in '56.

Oh! Het was de 29ste....

De 29ste, in 1956... zestien jaar geleden.

(Moeder glimlacht en blijft even geabsorbeerd)

Kunnen we zeggen:

Alleen als het supramentale
zich in de fysieke
denkvermogen manifesteert,
kan zijn aanwezigheid permanent zijn.

Denk je dat het zal volstaan?

Ja, Moeder!

We zouden moeten zeggen "in het lichaamsdenkvermogen."

Nou, we zouden kunnen toevoegen "en lichaamsdenkvermogen": in het fysieke denkvermogen en lichaamsdenkvermogen...?

Ja, maar dan lijkt het alsof er twee van hen zijn --- er zijn er geen twee.²⁰

²⁰ Wat betekent, denken we, dat er voor Moeder NIET MEER twee zijn. *(Moeder hapt naar adem)*

Dus gewoon "lichaamsdenkvermogen."

Is dat dan genoeg?

Ja, Moeder, we hebben nu beide berichten.

Dus ze verwachten dat ik het balkon op ga. Ik ga alleen op de 21ste het balkon op.... Wat heb je gehoord? Wat verwachten mensen?

Ze verwachten zoveel mogelijk van je te zien! [Gelach]

Ik weet het niet. De 29ste is slechts een week later.... Het is een grote belasting --- geen belasting, maar een moeilijkheid.

Wat als iedereen voor je langs zou lopen, zou dat moeilijker zijn?

Ohh... twee trappen om te beklimmen! Vroeger kon dat beneden in de tuin, maar twee trappen....

Maar mensen kunnen nu gemakkelijker bewegen, ze hebben nieuwe trappen gebouwd. Het is echt aan u: zou het niet vermoeiender zijn om daar te zitten terwijl er zoveel mensen voorbij lopen?

Ja, ik denk dat het te veel zou zijn.

Ja, Moeder, het zou te lang voor u zijn.

En het is hier niet erg praktisch: ze zouden door dezelfde deur moeten vertrekken als waar ze binnenkwamen. Er zou een andere uitgang moeten zijn, dan zouden mensen een kring kunnen vormen.

Maar wil je op de 29ste een meditatie geven?

Oké, ik vind het niet erg. Laten we dan om 10 uur 's ochtends een meditatie houden.

Je zou toch niet nog een keer op het balkon willen staan? [Gelach]

Dat zou een beetje te veel zijn.

Het lichaam is niet meer helemaal aan deze kant, zie je, en nog niet aan de andere kant, dus het leeft in een soort wankel evenwicht, en het minste of geringste verstoort het --- ik kan niet meer slikken of zelfs maar ademen.... Het gevoel van een leven dat op het punt staat afhankelijk te zijn van andere omstandigheden dan de gebruikelijke. Maar die andere omstandigheden zijn er nog niet, en het lichaam is er ook nog niet aan gewend, en dus is de overgang van de ene staat naar de andere een voortdurende bron van problemen. Als ik heel stil ben --- heel stil --- is alles prima, maar als er ook maar de geringste inspanning is, gaat alles mis.

(Moeder hapt naar adem)

Je ziet hoe het is.

(stilte)

Ik denk... Ik heb het gevoel dat als alles goed gaat, ik over een paar jaar veel dingen zal kunnen doen... maar nog niet. Als alles goed gaat, op honderd --- ik voel dat ik met honderd jaar sterk zal zijn. Het lichaam zelf heeft de overtuiging dat als het tot honderd volhoudt, het op honderd jaar een nieuwe kracht en een nieuw leven zal hebben. Maar... dit zijn alleen de moeilijke jaren.

De jaren van overgang... *(Moeder legt haar hoofd in haar handen).*

(korte stilte)

Het is interessant. Als ik stil ben, hoor ik een soort groot gezang --- bijna een collectief gezang, ik zou kunnen zeggen: OM Namō Bhagavateh.... Alsof de hele natuur weg is *(opstijgend gebaar)*: OM Namō Bhagavateh...

(Moeder gaat in contemplatie)

Februari 10, 1972

(Een bericht van Moeder)

Het menselijk bewustzijn is zo corrupt dat mensen de ellende en onwetendheid van het ego verkiezen boven de stralende vreugde die voortkomt uit oprechte overgave aan het Goddelijke. Hun blindheid is zo groot dat ze zelfs weigeren om de ervaring te proberen en liever onderworpen worden aan de ellende van hun ego dan de nodige moeite te doen om zichzelf ervan te bevrijden.

Hun blindheid is zo totaal dat ze niet zouden aarzelen om het Goddelijke tot slaaf van hun ego te maken, als zoiets mogelijk zou zijn, alleen maar om te voorkomen dat ze zichzelf aan het Goddelijke zouden overgeven.

Februari 11, 1972

(Een notitie van Moeder)

Allerhoogste Heer, leer ons stil te zijn, zodat wij in deze stilte Uw kracht kunnen ontvangen en Uw wil kunnen begrijpen.

Februari 12, 1972

Ik heb een brief van P.L. [de vriend in het Vaticaan]. Dit is wat hij zegt:

“...Dankzij Moeders Bescherming was de situatie om mij heen wat rustiger geworden, toen plotseling de storm weer losbarstte. Aan de eerdere intriges zijn nu toegevoegd laster en... een dreigement met uitzetting (wat ik op zich niet erg zou vinden, maar ze zouden niet moeten triomferen!). Deze dreigementen zijn in feite bedoeld om mij van streek te maken en mij te dwingen mijn houding te veranderen. Ik voel de behoefte om terug te gaan en Moeder te zien --- hoe eerder hoe beter. Maar in de praktijk kan ik dat niet doen; bovendien word ik in de gaten gehouden; ik ben bang dat als ze erachter komen dat ik naar Pondicherry ga, ze de bisschop tegen de Ashram zullen proberen op te zetten, want, zoals u weet, als hij nu stil is, komt dat door een bepaalde interventie, die heel discreet maar effectief was. Natuurlijk weten de anderen niets van mijn voorspraak bij T.²¹...”

Ik ben met hem bezig geweest.

Op een dag was ik erg met hem bezig.

(stilte)

Wil je dat we in stilte gaan?

(meditatie)

²¹ Tisserant, de kardinaal van Frankrijk, had een brief geschreven aan de Pondicherry “Missie” om ze tot bedaren te brengen.

Februari 16, 1972

Hoe gaat het met je?

Weet ik niet.

(Moeder lacht en kijkt Satprem verder aan)

Je hebt helemaal niets, geen brief?

Ja, ik heb een brief ontvangen van A., met een bericht van mijn uitgever B.C. (je weet wel, degene die "The Adventure of Consciousness" heeft uitgegeven). B.C. schreef een brief [Satprem leest hem voor aan Moeder] waarin hij zegt dat hij "The Ideal of Human Unity" leest, maar "The Synthesis of Yoga" wil uitgeven. Dus A. antwoordde hem [Satprem leest het antwoord aan Moeder voor] dat hij zijn brief naar Pondicherry stuurt "voor instructies," maar dat het volgens hem "beter zou zijn om eerst het 'Ideaal' te publiceren, dat misschien toegankelijk is voor een groter westers publiek dan de 'Synthese' en misschien geschikter is voor Sri Aurobindo's honderdste verjaardag."

Dat is helemaal niet mijn mening! Ik denk dat het veel beter zou zijn om "De Synthese van Yoga" te publiceren dan "Het Ideaal."

"De Synthese" eerst?

Ja. Er is een niveauverschil tussen de twee.

Ja, natuurlijk. Maar wat A. bedoelt is dat "Het Ideaal van Menselijke Eenheid" een thema is met een universele aantrekkingskracht.

Ja, maar dat is nou net het punt, het haalt ze niet uit wat ze weten! Terwijl "De Synthese" (ze zullen er niet veel van begrijpen, maar...) ze misschien uit hun routine haalt.

Juist, Moeder, begrepen.

Misschien zullen maar twee of drie mensen het begrijpen, maar dat is beter dan de andere en dat mensen zeggen: "Oh, wat leuk! Wat heel, heel leuk!" ---maar het zal ze niet uit hun routine halen.

Er blijft een principiële vraag over: geven we deze boeken aan B.C. en moedigen we hem zo aan om het grootste deel van Sri Aurobindo's werk te publiceren? Hij is tenslotte de eerste uitgever die geïnteresseerd lijkt te zijn in Sri Aurobindo.

Ja! Waarom niet?... Goed voor hem! (*Moeder lacht*) Iedereen, inclusief A., ziet dingen altijd van de verkeerde kant, weet je, alsof WIJ iets moesten winnen --- nou, dat is niet zo! Het zijn ZIJ. Het is HUN kans....

Ja, natuurlijk! Ik ben het helemaal met u eens, Moeder!

De kans is niet van ons!

Het is een genade die aan hen is gegeven.

Ja. Over vijftig jaar zal de hele wereld, het hele ontvankelijke deel van de mensheid (ik zeg niet intellectueel, ik zeg ontvankelijk), het hele ontvankelijke deel van de wereld omarmd worden --- niet "omarmd": GEABSORBEERD in de kracht van Sri Aurobindo's gedachte.

Degenen die dat al zijn, hebben het geluk de eersten te zijn, dat is alles.

(stilte)

Het is heel interessant, weet je, het grootste deel leeft in het verleden; een groot aantal (zij zijn interessanter) leeft in het heden; en slechts een paar, een oneindig klein aantal, leven in de toekomst. Dat is waar.

Telkens wanneer ik naar mensen en dingen kijk, krijg ik altijd het gevoel dat ik achteruit ga! (*gebaar van omdraaien en achterom kijken*) Ik weet (het is niet eens "ik weet" of "ik voel", het is niets van dat alles), IK BEN --- ik ben vooruit. In bewustzijn ben ik in het jaar 2000. Dus ik weet hoe de dingen zullen zijn, en... (*Moeder lacht*) het is erg interessant!

(lange stilte)

Driekwart van de mensheid is verouderd.

Ja! [Iedereen lacht]

(stilte)

Is dat alles wat je hebt?... A. moet hier weer een duik nemen, hij begint... (*gebaar van rondjes draaien*).

Nou, dan moedig ik deze man aan om zoveel mogelijk boeken van Sri Aurobindo te publiceren.

Ja, ja.

Te beginnen met de "Synthese.

De *Synthese*.

Persoonlijk is dit het boek dat mij het meest heeft geholpen van alle boeken die ik heb gelezen. Het komt voort uit een zeer hoge en zeer universele inspiratie, in de zin dat het nog lang nieuw zal blijven.

(stilte)

Heb je de "Correspondentie met Nirod" helemaal gelezen?

Ik vertaal het terwijl ik bezig ben, dus ik heb het nog niet helemaal gelezen.

Er staan fantastische dingen in. Hij lijkt voortdurend grapjes te maken, maar... het is fantastisch.²²

Hoeveel jaar heb ik met Sri Aurobindo geleefd? Dertig jaar, denk ik --- dertig jaar, van 1920 tot 1950. Ik dacht dat ik hem goed kende, maar als ik daarnaar luister, besef ik... *(gebaar alsof er nieuwe horizonten opengaan)*.

Maar hoe wonderbaarlijk worden dingen georganiseerd als je jezelf echt en oprecht in de handen van het Goddelijke legt! Dit jaar is bijvoorbeeld alsof je wordt gebaad in Sri Aurobindo, weet je.

(Moeder gaat in meditatie)

Je hebt niets te vragen, niets te zeggen?

Er zijn enkele passages van Sri Aurobindo die u dit jaar zou kunnen gebruiken, voor het Eeuwfeest:

"Ik heb nog nooit meegemaakt dat een wil van mij voor een belangrijke gebeurtenis in de gang van zaken in de wereld uiteindelijk zou mislukken, hoewel het lang kan duren voordat de wereldkrachten het vervullen."

(Oktober 1932)
Over Zichzelf, XXVI.55

"Ik heb nog nooit een sterke en aanhoudende wil gehad dat er iets in de wereld zou gebeuren --- ik heb het niet over persoonlijke dingen --- die uiteindelijk niet gebeurden, zelfs niet na vertraging, nederlaag of zelfs ramp."

²² De "Correspondentie" van 1935 werd op dat moment aan Moeder voorgelezen.

(19 oktober 1946)
Over Zichzelf, XXVI.169

Het is interessant.

Wil je er een gebruiken voor 15de augustus?

Welke is sterker?

De tweede, denk ik.

Dat denk ik ook.

De eerste is uit 1932, de laatste uit 1946.

Oh!...

Februari 19, 1972

(Moeder kijkt Satprem lang aan.)

Ziet u iets?

*(Moeder gaat naar binnen.
Er gaat een half uur voorbij)*

Geen zin om te praten, tenzij je vragen stelt....²³

Kom ik een beetje dichterbij?

Oh, je doet het heel goed, mon petit! Dat....

*(Moeder pakt Satprem's handen
lange stilte)*

De vorige keer had ik de indruk dat de oude man in je was ontwaakt om getransformeerd te worden. Maar alleen jij kunt het weten.... Ik voelde dat omdat hij een totaal andere man was dan degene die ik nu ken. Maar alleen jij kunt me vertellen of hij daadwerkelijk is getransformeerd of dat hij is verdwenen.

²³ Deze zin werd in het Engels gezegd.

Ik weet het niet. Ik denk dat hij probeert getransformeerd te worden...

Ja, dat was mijn indruk. Maar nu heb ik het gevoel dat die scheiding niet meer bestaat. Als ik naar je kijk.... Toen ik daar was [in Satprem], voelde ik dat de scheiding niet meer bestaat --- alleen jij kunt me vertellen of het op andere momenten terugkomt.

Zoals je nu bent, dichtbij mij, is het heel goed --- heel goed, het is soepel. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, *soepel*.... Ik voel geen enkele strijd of conflict of moeilijkheid bij je, helemaal niet. Misschien zie ik het niet of....

Nee, nee! Natuurlijk, ziet u het, Moeder!

Zie je, de Aanwezigheid is constant hier; als mensen komen, dimmen ze het, als het ware, ze creëren obstakels, maar als jij hier bent (*onveranderlijk gebaar*), is er niets van dat alles, het is stil, het is.... Met andere woorden, Hij is hier. Wat voor mij een teken is dat het goed met je gaat.

(Moeder gaat naar binnen)

Alles wat ik zie is heel goed --- heel dichtbij. Heel dichtbij.

Wat zal ik zeggen?... Hoe zal ik het zeggen?... Zie je, als er niemand hier is, is er een eeuwig en lichtgevend bestaan; als mensen komen, brengen ze problemen, moeilijkheden. Maar als je hier bent --- als je hier bent, zelfs als ik je handen vasthoud, zoals nu --- is er dezelfde Stilte. Een stralende vrede die... die leidt tot Vreugde, begrijp je?

Het is goed, mon petit, heel goed.

Maak je geen zorgen. Ik kan je vertellen: het is goed.

(Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën)

Welke dag is het vandaag?

Het is zaterdag.

Dus over twee dagen is het de 21ste.

Ja, Moeder.

Dus ik zal je niet meer zien!

Nee, Moeder... Gelukkige verjaardag, Moeder!

Februari 22, 1972

*Een bericht van moeder
(De dag ervoor was moeders vierennegentigste verjaardag.)*

De hele dag op de 21ste had ik het sterke gevoel dat het ieders verjaardag was, en ik voelde een drang om iedereen "gelukkige verjaardag" te wensen.

Een heel sterke indruk dat er iets nieuws in de wereld aan het manifesteren was, en dat iedereen die er klaar voor was en ontvankelijk, het kon belichamen.

Over een paar dagen zullen we waarschijnlijk weten wat het was.

Februari 23, 1972

(Moeder geeft Satprem wat papieren, waarvan de meeste in deze Agenda zijn gepubliceerd als "Notities".)

En hier is meer van T.J.'s notitieboekje --- ik heb het niet opnieuw gelezen, ik weet niet wat ze erin heeft gezet. Je zult zien of er iets interessants is.

Normaal gesproken staat een deel ervan gepland om te worden gepubliceerd in het volgende Bulletin.

Nee, alleen wat de moeite waard is. Bepaalde dingen zijn.... Een of twee dingen zijn onthullingen, maar ik weet niet of ze ze heeft opgenomen. Ik had een of twee belangrijke onthullingen; ze leken niets, maar ze waren.... Maar ik weet niet of ze zijn opgenomen.

Wil je dat ik ze aan u voorlees?

Er is niet genoeg tijd, mon petit.

Heb je iets?

Niets bijzonders. Hoe was de 21ste?

(na een stilte)

Vanuit het standpunt van het werk was het erg belangrijk, maar fysiek... Ik had moeite op het balkon. Er was een formatie (van wie weet ik niet); Ik zag het al een tijdje (ik heb een vaag idee van wie het komt, maar ik weet het niet zeker... en het kan me eigenlijk ook niet schelen): ik had het gevoel dat ik op de 21ste zou sterven.

!!!

Maar....

Het was een formatie. Het had natuurlijk geen effect, behalve fysiek toen ik het balkon opging: het was moeilijk.

Maar u bleef lang buiten.

Ik bleef vijf minuten.

Het was lang, veel langer dan normaal.

Ah?...

Ja.

Dat komt omdat ik vastbesloten was om vol te houden.

Ik denk dat... (dit zijn allemaal grote woorden voor kleine dingen) ik denk dat ik een overwinning heb behaald. Maar het was moeilijk.

Er veranderde daarna iets.

Qua bewustzijn is het fantastisch, maar het zou uren duren om te beschrijven.

(stilte)

Maar het leven is niet georganiseerd zoals het zou moeten zijn.... Zie je, het tijdsbesef is anders; soms ga ik in een bepaald bewustzijn --- ik denk dat er maar een paar minuten zijn verstreken, terwijl het al heel lang geleden is.

Innerlijk gaat het heel goed --- heel goed. Dat is alles wat ik kan zeggen.... Het lichaam leert, maar werkt langzaam samen.

(stilte)

Ik weet niet hoe het zit met die papieren die ik je gaf. Er stonden een of twee heel belangrijke dingen in. Ik weet niet of ze er zijn.

Wat is de laatste?

Het leven op aarde is in wezen een veld voor vooruitgang; hoe kort is het leven voor alle vooruitgang die we moeten boeken!

Tijd verspillen aan het zoeken naar de bevrediging van je kleine verlangens is pure dwaasheid. Echt geluk kan alleen worden bereikt door het Goddelijke te vinden.

Er waren er nog anderen na deze...²⁴

(Satprem bladert door de pagina's en komt deze passage tegen.)

...Bijna alle menselijke ellende komt voort uit het feit dat mensen bijna altijd ervan overtuigd zijn dat ze beter weten dan het Goddelijke wat ze nodig hebben en wat het leven hen zou moeten brengen....

(Moeder gaat naar binnen)

* * *

(Een notitie gedateerd 23 februari)

Allerhoogste Heer, Volmaaktheid moeten we worden, Volmaaktheid moeten we manifesteren. Dit lichaam leeft alleen door U en zegt steeds weer tegen U:

"Wat U wilt
Wat U wilt"

tot de dag dat het het automatisch weet omdat zijn bewustzijn volledig verenigd zal zijn met het Uwe.

Februari 26, 1972

(Moeder geeft Satprem haar bericht voor 29 februari, de vierde verjaardag van de "supramentale afdaling" van 29 februari 1956.)

²⁴ Deze laatste notitie is gedateerd op 19 februari. Als er tussen de 19e en de 23e nog andere waren, zijn ze verdwenen.

Alleen wanneer het Supramentale zich in het lichaamsdenkvermogen manifesteert, kan zijn aanwezigheid permanent zijn.²⁵

Moeder

Deze boodschap komt van Sri Aurobindo --- hoewel het lijkt alsof het van mij is. Het was Sri Aurobindo die het schreef. Ik zei alleen: Sri Aurobindo zei "permanent."

Maar, Moeder, het is ook jouw eigen ervaring, toch?...

Ja, duidelijk.

*(Moeder lacht,
stilte)*

Maar het is verstandiger om het te laten bezinken voordat we erover praten!

*Als de zaken eenmaal zijn vastgesteld, dan... Voor het moment is het...
(oscillerend gebaar van de ene kant naar de andere).*

Dit temmen van het fysieke denkvermogen is... Ik weet niet hoe ik het moet aanpakken, ik vind het erg moeilijk.

Erg moeilijk. Het is erg moeilijk.

Ten eerste moet je in staat zijn om stilte te verkrijgen wanneer je maar wilt --- op elk moment, om stilte te verkrijgen. Ik denk dat dat het beginpunt is.

Maar stilte verkrijgen wanneer je maar wilt is geen probleem, Moeder. Je concentreert je een seconde en alles is stil, en het duurt perfect zolang je geconcentreerd blijft. Maar op het moment dat je de concentratie loslaat, pfft!...

(Moeder lacht)

...Daar gaat het. Het schiet hier en daar weg...

Nou, de mijne is nu de gewoonte verloren om rond te rennen kwijt. Die gewoonte moet je kwijtraken.

Maar hoe doe je dat?

Ik weet het niet, want het is spontaan. Behalve als iemand tegen me praat of er iets komt en die staat verbreekt, maar verder, aan zichzelf

²⁵ Moeders vertaling uit het Frans.

overgelaten, is het lichaam heel natuurlijk zo (*onveranderlijk gebaar, gericht naar boven*). Misschien is dit het middel (*hetzelfde gebaar omhoog*): een contemplatie van het Goddelijke.

(glimlachende stilte)

Dit is zijn natuurlijke staat (*hetzelfde gebaar*). Het werkelijke gevoel is zelfs vreemd, weet je... het lichaam voelt alsof het helemaal omhuld is als een baby, precies zoals dit (*gebaar*), omhuld in het Goddelijke.

(stilte)

Twee of drie dagen geleden (ik weet niet meer wanneer), drukte er iets op mijn hart --- en het deed pijn. Het deed pijn, het was de 24ste. Ik had echt het gevoel dat... het lichaam het gevoel had dat het het einde was. Maar toen onmiddellijk voelde het alsof het omhuld was... als een baby die gedragen werd in de armen van het Goddelijke. De exacte sensatie, weet je, alsof ik een baby was die gedragen werd in de armen van het Goddelijke. En na een tijdje (een lange tijd), toen het lichaam uitsluitend in de Aanwezigheid was, ging het weg. Het lichaam vroeg niet eens om de pijn weg te laten gaan; het ging gewoon weg. Het duurde even, maar het ging weg.

Ik heb het niemand verteld. Ik dacht... Ik dacht dat het einde was gekomen. Het was net na de lunch....

Absoluut, maar absoluut het gevoel van een baby die zich nestelt (*gebaar*) in de armen van het Goddelijke. Buitengewoon!

(stilte)

Zie je, een tijdje is het zo: "Wat U wilt, wat U wilt..." En dan valt ook dit stil en... (*Moeder opent haar handen omhoog in een gebaar van offerande en onbeweeglijke contemplatie*).

(stilte)

Het type concentratie zelf moet dan veranderen.

Ja.

Want als je probeert de fysieke geest te temmen en hij hier en daar wegrent, is het mentaal dat je je concentreert en de stilte herstelt. Dus elke keer dat je de geest gebruikt om discipline af te dwingen....

Ah!

Het probleem is dat zodra je die mentale druk laat varen, het... Er een "afdaling" van iets anders moet zijn. Een overname.

Ik denk dat het echt het gevoel van hulpeloosheid van een baby is, begrijp je? En het is niet iets dat je "denkt" of "wilt": het is volledig spontaan. En van daaruit ga je in een staat van... (*Moeder opent haar handen, een gelukzalige glimlach op haar gezicht*).

Zolang er het gevoel is van een persoon die wil, een persoon die doet, is het hopeloos... (*hetzelfde gebaar, glimlachend met open handen*).

(*Moeder gaat in contemplatie*)

Zorgt de Heer voor ons?

(*Lachend*) Ik geloof het wel!

(*Moeder pakt Satprem's handen*)

Voel je Hem niet?

Ja, Moeder, ja.

Ah!...

En jij (*tegen Sujata, die dichterbij komt*), voel je Hem?

Ja, Moeder.

(*stilte*)

(*Sujata:*) *Moeder, wat betekent het als het lichaam zelf een grote behoefte voelt om omhuld te worden?*

Ja, toch! --- Zo (*gebaar*).

Ja, Moeder.

Ja, dat is het.

Omhuld te worden. Omhuld.

Ja, precies. Dat is precies wat mijn lichaam de hele tijd voelt. Zie je, het is als... als een baby die zich nestelt. Precies dat gevoel.

Ik denk... Ik denk dat mijn lichaam overgevoelig is geworden en beschermd moet worden tegen al die dingen die binnenkomen.²⁶ Alsof het

²⁶ De "formatie van de dood" rondom Moeder, die ze al noemde ter gelegenheid van 21 februari, lijkt meer gedefinieerd te zijn geworden. Zowel Satprem als Sujata herinneren zich zelfs dat ze getroffen werden door een opmerking die Moeder het jaar ervoor maakte, op 8 september 1971: "Het lichaam heeft momenten van doodsangst gehad als nooit tevoren in zijn hele leven --- in verband met de dood, die nog nooit eerder is gebeurd." Die opmerking klonk vreemd. Moeder had vaak gezegd eerder dat er veel verlangens waren dat haar lichaam zou sterven: "Een aanzienlijk aantal verlangens dat het zou sterven, overal --- ze zijn overal!" (10 mei 1969). Maar de dreiging of

van binnenuit moest werken, weet je... zoals in een ei. Ja, dat is het. Precies.

Ja, dat is het. Precies zo. Ik denk dat er een heel werk van binnenuit wordt gedaan.

Oh, wat de oude manier betreft, het wordt steeds dommer, maar de nieuwe manier begint op te komen. Men zou zo graag zo willen blijven (*hetzelfde omhullende gebaar*), zo willen blijven voor een lange, lange, lange tijd.

(Sujata:) Ja, Moeder.

En niet bewegen.

Alsof men voortdurend het gevoel had dat men zijn hoofd op uw borst wilde laten rusten, omsloten door uw armen.

(Moeder lacht teder) Ja.

(Tegen Satprem:) Voel jij dat ook zo?

Oh, ja, Moeder! Ja, Moeder.

Mon petit... *(Moeder pakt Satprems handen weer vast).*

Het komt eraan, we moeten geduld hebben.

vorming van de dood lijkt dichterbij te zijn gekomen, vorm te hebben gekregen sinds die datum. Alsof het het fysieke rijk was binnengegaan.

Maart

Maart 1, 1972

(Na lang nadenken.)

Ik heb het gevoel dat ik je iets te vertellen had. De vorige keer ook --- zodra je wegging, wist ik wat het was. Maar toen verdween het weer. Ik weet niet waarom.

Maart 4, 1972

(Moeder is verkouden. Ze blijft een uur lang in gedachten verzonken.)

Niets te zeggen?

En u, Moeder, hoe is het met u?

Ik heb koorts.

Het was gisteren te gek, ze lieten me tweehonderd mensen zien.

Ja, het is te veel.

Het is te gek.

(Moeder duikt er weer in)

Niets?

En jij, niets te zeggen?

(Moeder schudt haar hoofd)

Hoe laat is het?

Tien voor elf, Moeder.

Wil je nog tien minuten blijven?

Ja, als je wilt, Moeder, graag!

Graag. Als ik zo stil blijf, is het goed.

(Moeder gaat weer naar binnen)

Maart 8, 1972

(Moeder houdt een "Transformatie"-bloem in haar hand)

Voor wie?

(ze zoekt een andere bloem
om Satprem en Sujata er elk één te geven)

Tien lakhs roepies zijn zojuist verbrand in Auroville.

*Tien lakhs!*²⁷

Ja. Een werkplaats met machines en ook het pakhuis [magazijn] ernaast, waar de voorraad voedsel lag. Brrff!

Zo is het, als een dwingende Opdracht: stap niet uit de pas, anders gaat alles mis.

Het is vreselijk geworden. Weer een kind uit Auroville is gestorven (een baby van anderhalf jaar oud) omdat zijn ouders niet de juiste houding hadden. Hij is zojuist gestorven. Zo werkt het. Het wordt vreselijk. Vreselijk. Een soort druk --- een angstaanjagende druk --- die de noodzakelijke vooruitgang afdwingt. Ik voel het in mezelf, in mijn lichaam. Maar mijn lichaam is niet bang; er staat (*Moeder opent haar handen*), "Nou, als ik klaar moet zijn, dan zal ik klaar zijn."

Zo is het op elk moment: de waarheid... (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*) of het einde.

Dat is wat lijkt te zijn neergedaald --- weet je nog, ik zei dat er iets was neergedaald op de 21ste (ik heb het ergens geschreven), en op een dag zouden we het weten, we zouden snel weten wat het was.²⁸ Weet je nog?

Ja, het was 21 februari.

²⁷ Ongeveer \$ 100.000.

²⁸ (Notitie van 22 februari) "De hele dag op de 21ste had ik het sterke gevoel dat het ieders verjaardag was, en ik voelde de drang om iedereen 'gelukkige verjaardag' te wensen. Een heel sterke indruk dat er iets nieuws zich in de wereld manifesteerde en dat iedereen die er klaar voor was en ontvankelijk was, het kon belichamen. Over een paar dagen weten we waarschijnlijk wat het was."

Nou, dit is het. Zoiets als: "Geen halve maatregelen, geen compromissen, geen halfslachtig, geen..." Geen --- het is zo (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*).

En zo is het ook voor het lichaam. Elk moment is noodzakelijk: leven of dood. Geen halfslachtig. Weet je, we hebben eeuwenlang niet te ongemakkelijk of te comfortabel gezeten. Nou, die tijd is voorbij.

Het lichaam weet dat dit nodig is om het supramentale lichaam te vormen: het moet VOLLEDIG onder de invloed van het Goddelijke staan. Geen compromissen, geen halve maatregelen, geen "Het komt later wel." Net zo (*Moeder brengt haar vuist naar beneden*): een vreselijke Wil.

En dat is de enige manier om dingen snel te laten gaan.

(stilte)

Er was waarschijnlijk niemand in de werkplaats; die was nog niet open. Maar toen ik het nieuws hoorde, had ik het gevoel dat er iemand van binnen verbrand was --- ik zei niets omdat... Het is maar een visioen, natuurlijk, maar...

Alle machines, alle voedselvoorraad, alles was tot as verbrand.

Door een verkeerde houding daar?

Ja. Oh, ze maken allemaal ruzie met elkaar! En sommigen zijn zelfs opzettelijk ongehoorzaam, ze weigeren enige autoriteit te erkennen.

(lange stilte)

Wanneer je de noodzaak van transformatie praktisch begint te begrijpen, wanneer het begrip daagt en je probeert er iets aan te doen, merk je dat elke keer dat de materiële substantie een klap krijgt, de boodschap overkomt: een of twee dagen lang verlangt het naar iets, het zoekt; en dan... verslapt het.

Ja, ja.

Het is gewoon niet in staat om een spanning vol te houden.

Niet onbekwaam.

Wat is het dan?

Onwil. Egoïsme (wat wij egoïsme noemen), het egoïsme van de materie.

Het egoïsme van de materie...

...Dat weigert zich over te geven.

Ik ken het heel goed. Ik blijf mijn lichaam dat de hele tijd betrappen, in het ene of het andere deel. Het wil gewoon op dezelfde oude manier voortmodderen.

Het is als een verslapping van aspiratie, van spanning.

Ja, precies.

Maar wat moet je dan doen? Moet je elke keer proberen het terug te krijgen, of wat?

Ja. Omdat het niet stabiel kan zijn tenzij het POSITIEF verankerd is aan het Goddelijke. Als je zo bent (*gebaar, vuisten gebald in de lucht alsof je je aan een touw vastklampt*), dan nemen alle kritieke momenten automatisch de juiste afslag. De juiste afslag. Het is als een constant gevoel van zweven tussen leven en dood, en op het moment dat je de juiste houding aanneemt --- op het moment dat het BETROKKEN DEEL de juiste houding aanneemt --- is alles goed. Alles is goed, heel natuurlijk en gemakkelijk. Echt buitengewoon. Maar het is ook vreselijk omdat het eeuwigdurend gevaar betekent. Ik weet het niet, misschien wel honderd keer per dag, een sensatie als: leven of... ontbinding (ik bedoel een sensatie in de cellen). En als ze gespannen raken zoals ze gewend zijn, wordt het vreselijk. Maar ze leren om... (*Moeder opent haar handen in een gebaar van overgave*). Dan is alles prima.

Het is alsof het lichaam praktisch verplicht wordt om de eeuwigheid te leren. Het is echt interessant. En dan zie ik externe omstandigheden VRESELIGK worden (vanuit een gewoon standpunt).

(Moeder gaat in contemplatie)

Wat zou je willen zeggen?

Nou, dat was het; wat ik moeilijk vond, was om die stabiliteit te behouden.

Ja.

Ik vind het heel moeilijk. Je probeert jezelf één keer, twee keer, tien keer vast te pakken, maar je krijgt het gevoel dat het niet de juiste manier is, dat er iets anders nodig is, en... echt, als een hogere Macht het niet VOOR JE doet, is het gewoon hopeloos.

Ja, precies. Maar ik heb ervaringen gehad --- honderden ervaringen --- die laten zien dat zodra je de ware houding aanneemt, het GEDAAN is.

WIJ zijn het die voorkomen dat het gedaan wordt. Alsof onze persoonlijke controle over dingen de actie van de Force (iets dergelijks) verhindert. We moeten... (*Moeder opent haar handen*).

(stilte)

Ik denk --- ik denk dat het het onderbewustzijn is dat ervan overtuigd is dat als het de controle niet houdt, alles mis zal gaan. Dat is de indruk die ik heb, het is het onderbewustzijn dat zegt: "Oh, ik moet hier op letten, ik moet daar voorzichtig mee zijn...."

(Moeder opent haar handen en duikt erin)

Maart 10, 1972

(Een gesprek met de architect van Auroville, die na het recente "ongeluk" om geld vraagt voor "brandbeveiliging".)

Nou, er is hier niet genoeg geld, en er is daar nog minder... Omdat het in de ogen van mensen allemaal hetzelfde is [de Ashram en Auroville], en ze dus niet meer weten waar ze moeten geven.

Er wordt zoveel geld verspild in de wereld --- sommige mensen weten niet eens wat ze ermee moeten doen!

Wat zou er nodig zijn voor de bescherming van Auroville, hoeveel?

(De architect:) We moeten een studie maken, moeder. Ik denk misschien een of twee lakhs voor heel Auroville (voor putten en brandslangen). Dat is voorlopig, maar er is ook de toekomst: hoe gaan we Auroville ontwikkelen, nu het is begonnen? Op dit punt is de belangrijkste vraag of we niet moeten proberen geld in te zamelen, mensen in de wereld om persoonlijke bijdragen in roepies, franken of dollars moeten vragen, zodat Auroville door individuen kan worden gebouwd. Misschien kunnen er in verschillende landen en in India ook acties in die richting worden ondernomen? Omdat de financiële situatie van Auroville verslechtert. Het is slechter dan zes maanden geleden en de behoeften nemen toe, dus... Ik weet het niet, wachten is misschien een oplossing, maar je moet de exacte situatie weten.

(na een lange stilte)

Wat kunnen we doen? Heb je een suggestie?

Een tijdje geleden kwam L. [een Indiase industrieel] met een idee dat ik graag met hem verder zou willen bespreken. Het idee was om individuen te interesseren, ze een soort deelname te geven aan

Auroville. Ik weet niet precies hoe de financiële situatie van India is, maar...

De financiële situatie van India is HEEL slecht. Omdat ze vroeger veel geld van Amerika kregen, maar dat is praktisch gestopt. Het is heel erg --- India is arm geworden, dat is het probleem. Anders zouden we het kunnen vragen, maar ze zitten echt in de problemen.

Misschien zijn er andere landen die bereid zijn te helpen.

Ja, zeker!

Duitsland kan helpen, misschien de Verenigde Staten. Maar het punt is, Moeder, dat dit allemaal moet gebeuren als een samenhangend beleid, niet langer op een lukrake manier.

Ja, ja!

We zouden het moeten proberen.

Als ik maar een plan had. Ik heb tot nu toe nog niet naar deze dingen gekeken, maar als er een acceptabel plan was, zou ik eraan kunnen werken. Op dit moment weet ik niet wat ik moet doen.

Ik zal meteen met N. praten, moeder, en kijken wat hij ervan vindt. Misschien kunnen we je vandaag een voorstel doen en wat beslissingen nemen --- de dingen laten zoals ze zijn is misschien mogelijk, maar gevaarlijk.

Gevaarlijk.

Ik denk dat er iets gedaan moet worden. Maar ik kan niet zeggen wat, want ik weet het niet --- ik weet niet wat praktisch gedaan kan worden.

Vele, vele jaren hoefde ik alleen maar een beetje druk uit te oefenen om geld te krijgen --- en ik kreeg het. Maar dat was voor de Ashram. Nu heeft de Ashram niet genoeg, en komt er niets, hoeveel druk ik ook uitoefen --- mensen weten niet meer waar ze moeten geven: er is dit en dat, en dit en dat... ze zijn in de war!

Geef me een plan en ik ga ermee aan de slag.

Er is te veel verspreiding, Moeder.

Ja, ja!

Je weet niet meer waar je staat: er is "Sri Aurobindo Society", "Sri Aurobindo's Action", "Sri Aurobindo dit en dat..." Het resultaat is verspreiding.

Ja, maar als je ze dat vertelt --- vooral als je het zo tegen N. [Sri Aurobindo Society] zegt, zal hij zeggen: "Oké, Sri Aurobindo's Actie [U.'s operatie] moet stoppen." Iedereen zegt: "Ik ben degene die moet blijven!"... Dat is geen oplossing.

De oplossing is dat mensen één worden, Moeder: eenheid.

Ja, ja, ja --- ja, precies. Precies!

In plaats van een combinatie waarin iedereen zijn plek heeft binnen een harmonieuze eenheid, trekt iedereen in zijn eigen richting. De echte vooruitgang die geboekt moet worden, is een morele.

Je hebt het punt geraakt: gebrek aan eenheid is de oorzaak van alle moeilijkheden.

Zelfs de Ashram is besmet door de ziekte: elke afdeling beschouwt zichzelf als een aparte entiteit. En omdat er geen samenhang meer is, werkt er niets! Dat is de situatie.

En ik kan niet langer van de ene naar de andere plek gaan en een krachtige actie ondernemen. Ik kan niet meer, ik word hier vastgehouden.

Dat is het, je hebt je vinger erop gelegd. Als je een specifiek actieplan zou kunnen voorstellen, zouden we het kunnen zien. Dat is wat nodig is: de inspanningen coördineren en een eenheid creëren met de delen.

Vanaf het begin is er dit gebrek aan eenheid, en ook vanwege de actie die ik niet meer voer. Hoe vaak ik ze ook vertel: "Jullie zijn hier niet om jullie eigen belangen te vertegenwoordigen. Jullie zijn allemaal één en dezelfde" --- ze begrijpen het gewoon niet! Dus het resultaat is (*lachend*): N. is ziek en U. voelt zich niet goed --- daar.

Uiteindelijk komt het altijd op hetzelfde neer: er is een SUBSTANTIËLE individuele vooruitgang nodig --- een serieuze en oprechte vooruitgang --- dan werkt alles perfect.

De sfeer is ontwricht; het heeft de samenhangende kracht die het had verloren.

Maar als je wilt samenwerken, zou dat geweldig zijn, weet je! Ik heb iemand nodig, zie je, iemand die rond kan lopen, met mensen kan praten, kan zien, aantekeningen kan maken: eenheid op een hoger niveau kan herstellen. oh, dat zou een prachtig werk zijn! Prachtig.

Als dat eenmaal is gedaan, zullen de zaken gemakkelijker worden. Het is niet dat er een gebrek aan geld is, het wordt gewoon verspild, verspreid.

Zie je, N. wil de Sri Aurobindo Society steeds maar uitbreiden, hij koopt stukken land ter waarde van lakhs roepies, en in plaats van dat het geld

wordt gebruikt voor het algemene werk, wordt het verspild....²⁹ Ik vertelde het hem, maar hij begreep het niet. En vandaag is het resultaat dat hij ziek is.

Dat is de situatie.

Succes is zeker, maar op één voorwaarde --- ÉÉN voorwaarde --- dat we verenigd worden. Naar verluidt prediken we eenheid aan de wereld --- het zou alleen maar fatsoenlijk zijn om het zelf te doen!

In plaats daarvan zijn we het voorbeeld van precies het tegenovergestelde.

Tegen bezoekers zeggen we: "Hier zoeken we menselijke eenheid." Maar WIJ maken voortdurend ruzie onder elkaar, en wij prediken menselijke eenheid!

Dat is absurd. Totaal absurd! We kunnen niet eens ÉÉN zijn in ons eigen werk.

Ik blijf het ze vertellen, maar ze begrijpen het niet.

Wil je me helpen?

Ja, Moeder.

Goed. Wil je dat we samenwerken?

Ja, Moeder.

Goed.

Ik ben bereid om met N. te praten, moeder, als je me dat toestaat.

Ja, praat met N., het zal hem goed doen.

Ik zal heel broederlijk praten, Moeder, heel oprecht, want ik heb veel te zeggen.

Goed, goed.

Als hij geïrriteerd raakt, zeg hem dan: "Ga dan met moeder praten." En...

Ik zal eerst proberen met N. te praten, hij is het moeilijkst. Ik zal daarna met U. praten.

²⁹ Dit is het begin van de fraude. N. verklaarde zichzelf later tot "eigenaar" van Auroville, omdat al het land werd gekocht op naam van "zijn" Society en niet op naam van Auroville.

U. is heel slim, hij zal je heel goede antwoorden kunnen geven! (*Moeder lacht*)

Ik heb al met U. gesproken, Moeder, ik ken zijn antwoorden al.

Maar U. begint te veranderen, omdat hij een buitengewoon intelligente man is, dus hij begreep dat hij moest veranderen.

Ik ben bij je.

* * *

(De architect vertrekt. R., een Amerikaanse leerling, komt binnen.)

Ik zou het zo kunnen zeggen: het is ofwel vooruitgang, ofwel de dood. Iedereen moet, moet absoluut vooruitgang boeken, de vereiste vooruitgang boeken, of anders... (*gebaar van ontbinding*).

Dat vuur was symbolisch --- ik neem aan dat je het weet: er is een vreselijke brand geweest.

(R.:) Ja, ja. En ik wilde weten wat de symbolische betekenis is.

Zie je, wij prediken Eenheid, wij zeggen dat de mensheid één moet zijn, dat alle inspanningen moeten worden gebundeld voor de algemene vooruitgang, voor de komst van het Supramentale... maar iedereen trekt zo hard als hij kan in zijn eigen richting. Dat is de situatie.

Dus ik wilde jullie allemaal vertellen: "Doe wat je zegt, of je zult ophouden te bestaan."

Je hebt geen recht om eenheid te prediken aan de wereld als je zo'n voorbeeld geeft van totale verdeeldheid.... Dat is alles. Het is heel simpel, zo simpel dat een kind het zou kunnen begrijpen --- maar ZIJ begrijpen het niet.

Wat mij betreft, de kracht van het bewustzijn neemt toe; voorlopig --- ik herhaal, voorlopig - is de fysieke kracht gereduceerd tot bijna niets. Ik word gedwongen om hier te blijven, me *nergens* druk om te maken, en het te doen met het zien van mensen. Dus ik heb wat mensen nodig om het praktische werk te doen dat ik vroeger deed en niet meer kan doen... (*Moeder is kortademig*). Ik kan niet met dezelfde kracht spreken als voorheen --- het fysieke ondergaat een transformatie, weet je. Sri Aurobindo zelf had gezegd --- en terecht --- hij zei (omdat een van ons moest gaan, en ik bood aan om te gaan): "Nee, je lichaam is in staat om het te verdragen, het *heeft de kracht* om transformatie te ondergaan." Het is niet makkelijk. Ik kan je verzekeren, het is niet makkelijk. Toch is mijn lichaam goedwillend, het is echt goedwillend. Maar op dit moment is het in het proces van... nou ja, het is niet meer helemaal aan deze kant, maar

nog niet aan de andere kant. De overgang is niet makkelijk. Dus ik zit hier vast, als een oude vrouw, niet in staat om enig werk te doen.

Als ik het kan volhouden --- als ik het maar kan volhouden --- op honderd zullen de dingen beter zijn. Dat weet ik. Ik ben absoluut overtuigd dat er een vernieuwing van energie zal zijn. Maar ik moet volhouden... Dat is alles.

(stilte)

Dus op dit moment hebben we een gebrek aan geld. We hebben een gebrek aan geld omdat geld wordt verspreid. Mensen weten niet meer waar ze moeten geven, dus stoppen ze met geven: "Moet ik hier geven, moet ik daar geven, moet ik...?" Ze geven niets meer.

*(stilte
dan spreekt moeder in het Engels)*

Ik kan zien, ik heb echt de gelegenheid om te zien dat als ik wegga, ik hier niemand heb, het onze ondergang zou zijn.

(R.:) Oh, complete ineenstorting - niets!

Als het werk dan gedaan moet worden, als Auroville gebouwd moet worden, moet ik niet alleen in mijn lichaam blijven, maar moet het lichaam sterk worden.

Ik weet het. Ik weet dat. Alles hangt af van wat de Goddelijke Wil is --- Hij vertelt het me niet! Als ik Hem vraag, heb ik de indruk... (een of twee keer, in moeilijke momenten, heb ik de vraag gesteld over dit lichaam), en dan (*lachend*) lijk ik een glimlach te zien, weet je, een glimlach zo groot als de wereld, maar geen antwoord.

Ik kan die glimlach nog steeds zien: "Probeer het niet te weten, het is nog geen tijd."

(de klok slaat)

Als we wisten hoe we altijd in het ware bewustzijn konden blijven, zou er... een glimlach zijn. Maar we hebben een neiging om tragisch te worden. Het is onze zwakte.

Het zijn onze beperkingen die een drama maken. We zijn te klein --- te klein en te kortzichtig. Maar... het Bewustzijn weet --- het weet.³⁰

³⁰ De opname van dit gesprek is bewaard in de Ashram, en zal waarschijnlijk nooit meer worden gezien. Satprem bewaarde alle banden van zijn gesprekken met Moeder, maar aangezien dit specifieke gesprek ging over Auroville's architect en R., vond hij het op dat moment beter om de band toe te vertrouwen aan Moeders nieuwe bediende nadat hij deze had overgeschreven.

Maart 11 1972,

Ik heb een brief ontvangen van P.L. Dit is wat hij zegt:

U hebt misschien al vernomen dat kardinaal Tisserant op 21 [februari] is overleden. Omdat hij in werkelijkheid Vice-Paus was, kunt u zich de pracht van de begrafenisceremonie voorstellen, met vertegenwoordigers van de Franse regering, de Franse Academie, de Italiaanse regering, enz.: een hele week vol ceremonies. Als zijn secretaris moest ik alles organiseren. Ik ben erg moe... Mgr. R. leed erg onder dit verlies. Ik denk dat hij over een paar weken, of hooguit een maand, naar u toe zal komen: hij is vastbesloten om eruit te komen. Er is veel gebeuren sinds zijn ontmoeting met Moeder....³¹ Terwijl ik wat papieren opborg, kwam ik het bijgevoegde document tegen dat u wellicht interesseert. Ik hoop dat het bisdom u met rust laat....”

Het document is een kopie van de brief van kardinaal Tisserand aan de aartsbisschop van Pondicherry:

*Albano, Regina Apostolorum, 13 januari 1972
Aan Zijne Excellentie Mgr. A.R.
Aartsbisschop van Pondicherry*

Eerwaarde Heer,

Zoals Uwe Excellentie weet, heb ik de Heilige Congregatie voor de Oosterse Kerk bijna vijftig jaar geleid, en een van mijn meest gekoesterde herinneringen is de reis die ik in 1953 naar uw geliefde land maakte. Ik heb altijd een grote interesse gehad in uw grote land, maar nog meer nadat ik het bezocht. Het was dan ook met een heel bijzonder genoegen dat ik Zijne Heiligheid Paus Paulus VI vergezelde naar het Internationale Eucharistisch Congres in Bombay.

Bij die gelegenheid sprak de Heilige Vader de wens uit om in contact te komen met vertegenwoordigers van de belangrijkste religieuze bewegingen van uw land, en ik weet, Excellentie, dat hij een biografie van Sri Aurobindo kreeg.

Het is in feite in verband met de Sri Aurobindo Ashram in Pondicherry dat ik de vrijheid neem om Uwe Excellentie te schrijven. Ik weet zeker dat u op de hoogte bent van de reputatie die het heeft verdiend buiten de grenzen van India; Ik volg het werk en de prestaties ervan al jaren. Onlangs werd mij verteld over de moeilijkheden die de verantwoordelijken van de Ashram ondervinden met betrekking tot de voorgenomen oprichting van een universiteit --- een project dat uitdrukkelijk door de Indiase

³¹ Zie gesprek van 29 januari 1972.

regering wordt gesteund; sommige katholieke studenten, samen met een paar priesters, verzetten zich hevig tegen dit project.

Ik verzoek Uwe Excellentie daarom vriendelijk zijn gezag te gebruiken om elk incident te vermijden dat, hoe dan ook, zeer schadelijk zou zijn voor de harmonie die Zijne Heiligheid Paus Paulus VI zo zeer wenst, in overeenstemming met de regels die zijn vastgesteld door het Oecumenisch Concilie Vaticanum II.

*Met dankbaarheid verblijf ik, Eerwaarde Heer,
met respect en trouw de uwe,
Getekend: Eugène Card. Tisserand*

Het is interessant. Wie heeft hem vervangen?

Ik weet het niet, er is nog niemand benoemd.

Maar sindsdien zijn ze hier stil.

*(Moeder gaat naar binnen,
Champaklal komt naar Moeder toe en
trekt haar abrupt uit haar staat)*

Ik was in Italië.

Verhalen met kardinalen....

Maart 15 1972,

(Satprem leest Moeder enkele delen van het gesprek van 8 maart voor voor het volgende "Bulletin": "Geen compromissen, geen halve maatregelen, geen 'Het komt later wel'... het is als een constant gevoel van zweven tussen leven en dood...".)

Het is heel waar. En het wordt steeds acuter, steeds acuter. Dat is het. Altijd, altijd zo....

Eten is een probleem geworden. Maar... soms, als de houding goed is, is het zo gemakkelijk!

Het is goed wat je deed.

Maar u zei dat, Moeder, niet ik!

*(Moeder gaat naar binnen)
ze probeert iets te zeggen,
gaat dan weer naar binnen)*

Maart 17, 1972

(Een notitie van Moeder)

Om ons voor te bereiden op onsterfelijkheid, moet het bewustzijn van het lichaam eerst één worden met het Eeuwige Bewustzijn.

Maart 18 1972

(Zodra Satprem haar kamer binnenkomt, kijkt moeder hem aan en verklaart categorisch:)

Het gaat beter – toch?

Voor mij of voor...

Ja, voor jou.

Nou, ik denk het wel, ik hoop het.

Ja, maar ik zeg je: het IS beter --- ik weet het! *(Moeder lacht)*

Het is opgehelderd.

Het was behoorlijk zwaar.

*(Moeder tekent het contract voor de
publicatie van de "Synthese" in Frankrijk --- stilte)*

Heb je het gevoel dat het in het algemeen ook beter gaat, of...

Ja.

...of is het specifiek?

Het gaat beter.

Een dageraad van vreugde in het lichaam.... Het komt eraan, het komt eraan.

Weet je nog, ik zei je dat alles zo was (*gebaar op de rand van een catastrofe*), maar nu zijn we duidelijk --- duidelijk aan de positieve kant. Van tijd tot tijd (*een klein wiebelig gebaar*), maar... duidelijk aan de positieve kant.

Het is veel beter.

(stilte)

En je atmosfeer is veel helderder, VEEL helderder. Er zijn minder... (*gebaar van conflicten*).

Heb je dit gezien?

(Moeder geeft Satprem een papier over de beperkingen op toelating tot de Ashram)

Vragen mensen je niet om naar de Ashram te komen?

Ik moedig ze nooit aan.

Zullen we mediteren?

(lange meditatie)

Je hebt niets te zeggen?

Ik wou dat alles zou smelten.

(Moeder lacht en pakt Satprem's handen)

Het is heel helder. Heel helder.

(Moeder gaat weer weg, houdt Satprem's handen vast)

Maart 19, 1972

(Een notitie van Moeder)

De waarheid, die de mens tevergeefs heeft geprobeerd te kennen, zal het voorrecht zijn van het nieuwe ras, het ras van morgen, de superman.

Leven volgens de Waarheid zal zijn voorrecht zijn.

Laten we ons best doen om de komst van het Nieuwe Wezen voor te bereiden. De geest moet stilvallen en vervangen worden door het Waarheidsbewustzijn --- het bewustzijn van details geïntegreerd met het bewustzijn van het geheel.

Maart 22, 1972

(Moeder is de laatste drie dagen "ziek" geweest: hevig overgeven, enz. Ze hapt naar adem terwijl ze spreekt.)

Deze keer is het serieus.

Ik heb niet kunnen eten --- ik kan niet eten *(gebaar van overgeven)*.

Het lichaam is tot het minimum gereduceerd.

We zullen zien. Als het volhoudt, komt het goed.

Maar drie nachten geleden zag ik een gigantische vloedgolf - een vloedgolf die alles onder water zette.

Aah!

Als ik dat zie, is er meestal de volgende dag een ramp. Maar er was geen ramp de volgende dag --- het lijkt alsof het op u is gevallen. Ik weet het niet... een gigantische vloedgolf.

(na een stilte)

's Nachts slaap ik niet, weet je, maar ik ga in een diepe rust en er blijft alleen het lichaamsbewustzijn over. Twee keer, gisteravond, zag het lichaam allerlei beelden en activiteiten die een wijdverbreid onbegrip bij mensen lieten zien.

Het lichaam bevond zich in bepaalde situaties.... De ene vond hier plaats en de andere in Japan. Ik realiseerde me dat het lichaam bepaalde

indrukken vasthoudt, indrukken van het zijn in een... Het was niet in de Ashram, maar in die in Japan, precies zoals ik in Japan was (maar dit zijn geen herinneringen, het waren geheel nieuwe activiteiten, iets geheel nieuws), wat liet zien dat ik omringd was door mensen die het niet begrepen. En ook hier (het was niet de Ashram, de situaties waren symbolisch en betroffen mensen die niet meer in hun lichaam waren), werd ik omringd door mensen en dingen die het niet begrepen. En ik zag dat deze indrukken in het lichaam zitten en de dingen nog moeilijker maken.

Het waren niet echt fysieke dingen: ze waren de transcriptie van de houding van mensen en hun manier van denken.

(stilte)

Ik ben me er al lang van bewust dat er... Ik weet niet eens zeker of sommige mensen geen zwarte magie tegen mij hebben uitgevoerd.

Oh, Moeder, diezelfde nacht, de nacht dat ik de vloedgolf zag, zag ik ook een plotseling beeld: u lag en ik hield uw voeten stevig vast, en naast ons was een lang zwart wezen --- pikzwart --- misschien wel drie meter hoog, die helemaal... het was niet dat hij een zwarte huid had, maar hij was helemaal in het zwart gekleed. En hij stond op een soort zwart tapijt.

Ja, dat is het. Ik heb dezelfde indruk.

Ik zeg niets (want het klinkt belachelijk), maar ik heb het gevoel dat sommige mensen zwarte magie tegen mij hebben gebruikt. Natuurlijk is mijn enige toevlucht om mezelf te omhullen en te omringen met het Goddelijke. Maar... dat veroorzaakt veel moeilijkheden.

Ik wilde je zien om je dat te vertellen. Maar spreken is moeilijk.... Wil je wat stilte?

(meditatie)

Maart 24, 1972

(Moeder ziet Sujata)

Voor het eerst, vroeg vanmorgen, zag ik mezelf: mijn lichaam. Ik weet niet of het het supramentale lichaam is of... (wat zal ik zeggen?) een

overgangslichaam, maar ik had een compleet nieuw lichaam, in de zin dat het geslachtloos was: het was noch vrouw noch man.

Het was heel wit. Maar dat kan komen doordat ik een witte huid heb, ik weet het niet.

Het was heel slank (*gebaar*). Echt mooi, een echt harmonieuze vorm.

Dat is de eerste keer.

Ik had geen flauw idee, geen flauw idee hoe het eruit zou zien, niets, en ik zag --- ik WAS zo, ik was zo geworden. Ik dacht dat Satprem het moest weten, zodat hij het kon opschrijven.

Ik weet niet of ik het me zal herinneren, daarom vertel ik het je. Want vandaag is het vrijdag en ik zie hem pas morgen. Op deze manier weet ik zeker dat ik het niet zal vergeten. Je zult het hem vertellen, nietwaar?

Ja, Moeder.

Het is moeilijk geweest.

Vooraf voor eten: het zal heel anders zijn. Ik BEGIN te begrijpen hoe het zal werken, maar ik weet nog niet genoeg om het te beschrijven --- ik heb de ervaring niet gehad, dus ik weet het niet.... Hoogstwaarschijnlijk zullen we dingen absorberen die niet verteerd hoeven te worden --- er zijn er een paar. Maar niet eten als zodanig. Een idee is bijvoorbeeld tegenwoordig glucose (dingen van dat soort). Maar ik weet het niet zeker omdat ik de ervaring pas onderga. Zodra ik een visie heb van wat ik moet doen, zal ik het doen.

Hoe dan ook, ik wilde het je vertellen.³²

Gaat het goed met je?... En Satprem?

Ja, Moeder.

Ik zie je morgen.

³² De opname van dit gesprek werd bewaard door de nieuwe verzorger van moeder. Er begon iets vreemds te gebeuren in die kamer, maar noch Satprem noch Sujata begrepen wat het betekende.

Maart 25, 1972

Heb je de laatste antwoorden op T.J. [de "Notes"] ontvangen?

Ik denk dat er een of twee waren, ik weet het niet meer precies.

De laatste die ik ontving is deze:

De waarheid, die de mens tevergeefs heeft geprobeerd te weten, zal het voorrecht zijn van het nieuwe ras, het ras van morgen, de supermens....

Is dat alles?... Kijk of er iets is dat je kunt gebruiken....

*Ja, dat is er zeker!*³³

(stilte)

Sujata vertelde me over de ervaring die u de andere dag had, dat visioen dat u had van uw lichaam, het overgangslichaam.

Ja, ik WAS zo. Het was ik; ik keek niet naar mezelf in een spiegel, ik zag mezelf zo (*Moeder buigt haar hoofd om naar haar lichaam te kijken*), ik was... ik was gewoon zo.

Dat is de eerste keer. Het was rond vier uur 's ochtends, denk ik. En volkomen natuurlijk --- ik bedoel, ik keek niet in een spiegel, het voelde volkomen natuurlijk. Ik herinner me alleen wat ik zag (*gebaar van de borst naar de taille*). Ik was alleen bedekt met sluiers, dus ik zag alleen.... Wat heel anders was, was de romp, van de borst naar de taille: het was noch mannelijk noch vrouwelijk.

Maar het was prachtig, mijn vorm was extreem tenger en slank --- slank maar niet dun. En de huid was heel wit, net als mijn huid. Een prachtige vorm. En geen geslacht --- je kon het niet zien: noch mannelijk noch vrouwelijk. Het geslacht was verdwenen.

Hetzelfde hier (*Moeder wijst naar haar borst*), dat was allemaal plat. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Er was een omtrek die deed denken aan wat het nu is, maar zonder vormen (*Moeder raakt haar borst aan*), niet eens zoveel als die van een man. Een heel witte huid, heel glad. Vrijwel geen buik om over te spreken. En geen maag. Dat was allemaal slank.

Ik besteedde er geen speciale aandacht aan, zie je, want ik was dat: het voelde volkomen natuurlijk voor mij. Dat is de eerste keer dat het

³³ Deze "Notitie" is de laatste die Satprem ooit ontving van de discipel aan wie Moeder haar antwoorden stuurde. Een vreemde wind leek te waaien over degenen die verbonden waren met het werk dat Moeder met Satprem deed; hoewel ze niet handelden in samenspanning, leken ze er allemaal op uit om dat werk te belemmeren, zoals later duidelijk zal worden. Misschien was dit het begin van de "vloedgolf" die Satprem in zijn droom had gezien.

gebeurde, het was eergisterenavond; maar gisteravond zag ik niets. Dat was de eerste en de laatste keer tot nu toe.

Maar deze vorm is in het subtiele fysieke, nietwaar?

Het moet al zo zijn in het subtiele fysieke.

Maar hoe zal het overgaan in het fysieke?

Dat is de vraag die ik niet weet.... Ik weet het niet.

Ik weet het niet.

Ook was er duidelijk geen sprake van de complexe vertering die we nu hebben, of het soort eliminatie dat we nu hebben. Zo werkte het niet.

Maar hoe?... Voedsel is duidelijk al heel anders en wordt dat steeds meer --- glucose, bijvoorbeeld, of stoffen die geen ingewikkelde vertering nodig hebben. Maar hoe zal het lichaam zelf veranderen?... Dat weet ik niet. Ik weet het niet.

Zie je, ik heb niet gekeken hoe het werkte, want het was volkomen natuurlijk voor mij, dus ik kan het niet in detail beschrijven. Het was simpelweg noch het lichaam van een vrouw noch dat van een man --- dat is zeker. En *de omtrek* was redelijk vergelijkbaar met die van een heel jong persoon. Er was een flauwe suggestie van een menselijke vorm (*Moeder tekent een vorm in de lucht*): met een schouder en een middel. Slechts een hint ervan.

Ik zie het, maar... ik zag het precies zoals jij jezelf ziet, ik keek niet eens naar mezelf in de spiegel. En ik had een soort sluier, die ik droeg om mezelf te bedekken.

Het was mijn manier van zijn (er was niets verrassends aan), mijn natuurlijke manier van zijn.

Zo moet het zijn in het subtiele fysieke.

Maar wat mysterieus is, is de overgang van de een naar de ander.

Ja --- hoe?

Maar het is hetzelfde mysterie als de overgang van chimpansee naar mens.

Oh nee, moeder! Het is kolossaler dan dat! Het is kolossaler, want er is tenslotte niet zoveel verschil tussen een chimpansee en een mens.

Maar er was ook niet zo'n groot verschil in het uiterlijk (moeder tekent een vorm in de lucht): er waren schouders, armen, benen, een lichaam, een middel. Vergelijkbaar met de onze. Er was alleen...

Ja, maar ik bedoel dat de manier waarop een chimpansee functioneert en de manier waarop een man functioneert hetzelfde zijn.

Ze zijn hetzelfde.

Nou, ja! Ze verteren hetzelfde, ademen hetzelfde.... Terwijl hier....

Nee, maar ook hier moet er geademd zijn. De schouders waren opvallend breed (*gebaar*), in contrast. Dat is belangrijk. Maar de borst was noch vrouwelijk, noch mannelijk: het deed er alleen maar aan denken. En dat alles --- buik, onderbuik en de rest --- was gewoon een *omtrek*, een heel slanke en harmonieuze vorm, die zeker niet werd gebruikt voor het doel waarvoor we nu ons lichaam gebruiken.

De twee verschillende dingen --- totaal verschillend --- waren voortplanting, wat niet langer mogelijk was, en voedsel. Hoewel zelfs ons huidige voedsel duidelijk niet hetzelfde is als dat van chimpansees of zelfs de eerste mensen; het is heel anders. Dus nu lijkt het erop dat we een voedsel moeten vinden dat niet al dat verteren vereist.... Niet echt vloeibaar, maar ook niet vast. En dan is er nog de kwestie van de mond --- ik weet het niet --- en de tanden? Natuurlijk zou kauwen niet meer nodig moeten zijn, en dus zouden tanden dat ook niet zijn.... Maar er moet iets zijn om ze te vervangen. Ik heb geen flauw idee hoe het gezicht eruit zag. Maar het leek niet té, té anders dan het nu is.

Wat natuurlijk heel erg zal veranderen --- het had een prominente rol gekregen --- is ademen. Dat wezen was er sterk van afhankelijk.

Ja, hij absorbeert waarschijnlijk energieën rechtstreeks.

Ja. Er zullen waarschijnlijk tussenliggende wezens zijn die het niet lang volhouden, zie je, net zoals er tussenliggende wezens waren tussen de chimpansee en de mens.

Maar ik weet het niet, er moet iets gebeuren dat nog nooit eerder is gebeurd.

Ja.

(stilte)

Soms heb ik het gevoel dat het moment van realisatie heel dichtbij is.

Ja, maar hoe?

Ja, hoe --- we weten het niet.

Gaat dit (*Moeder wijst naar haar lichaam*) veranderen? Het moet veranderen of anders het oude, gewone patroon volgen van ongedaan maken en dan weer opnieuw gedaan worden.... Ik weet het niet. Het is waar, het leven kan heel lang duren, er zijn voorbeelden geweest, maar.... Ik weet het niet.

Ik weet het niet.

Meerdere keren voelde ik dat er in plaats van een transformatie, een concretisering van het andere lichaam zou plaatsvinden.

Ahh!... Maar hoe?

We kennen het proces ook niet. Maar in plaats van dat dit lichaam het andere wordt, zal het andere lichaam de plaats van dit lichaam innemen.

Ja, maar hoe?

Hoe, ik weet het niet.

(na een stilte)

Ja, begrijpelijk, als het lichaam dat ik twee nachten geleden had, zou materialiseren.... Maar hoe?

Wil je mediteren?

(Moeder gaat in contemplatie)

We weten niets!

Het is verbazingwekkend hoe we NIETS weten.

*(Satprem bereidt zich voor om te vertrekken,
Sujata nadert Moeder)*

(Sujata:) Weet u, Moeder, in zijn gedicht "Transformatie", zijn de openingsregels van Sri Aurobindo:

Mijn adem stroomt in een subtiele ritmische stroom
Het vult mijn leden met een goddelijke macht...³⁴

Ademen, ja, dat is belangrijk. "Een macht"?

"Macht", ja, Moeder.

³⁴ *Verzamelde Gedichten*, V.161.

(Moeder streelt Sujata's wangen)

Maart 29, 1972

Ik kreeg een brief van Y.L. Weet u nog, vorig jaar kwam ze om je Malraux' vraag te stellen over Bangladesh --- Malraux wilde meedoen aan de strijd voor Bangladesh. U zei haar dat ze hem moest vertellen dat hij het antwoord zou hebben als hij naar India zou komen...

(Moeder knikt)

...Hij is nooit naar India gekomen. Hij liet zijn project vallen nadat hij Indira Gandhi [in Parijs] had ontmoet.

Oh?

Ja, aangezien India officieel oorlog ging voeren in Bangladesh, dacht hij niet dat er nog een reden was om hem te laten vermoorden... aan de officiële kant. Dus in plaats van naar Bangladesh te gaan, ging hij naar de Verenigde Staten om Nixon te ontmoeten.

(Moeder fronst)

Nou ja, hoe dan ook, Y.L.'s idee is om Malraux te laten deelnemen aan Sri Aurobindo's honderdste verjaardag. Weet u dat ik al jaren probeer Malraux te interesseren voor Sri Aurobindo's gedachtegoed, ik schreef hem de eerste keer tien of vijftien jaar geleden. En dit is wat Y.L. mij schrijft:

“...Malraux keer op keer! In uw laatste brief, eind december, schreef u: ‘Hij zou de heraut van de nieuwe wereld kunnen zijn.’ Uitgenodigd door Nixon, gehoorzaamde hij de roep van buitenaf. Nu rest de terugreis via India en Bangladesh. Vanmorgen ontving ik een kopie van uw toespraak op de radio van Delhi. Ik heb hem onmiddellijk naar Malraux gestuurd....”

Ze bedoelt mijn artikel “Sri Aurobindo en de toekomst van de aarde.” Een paar dagen later ontving ik een tweede brief van Y.L., waarin ze zegt:

“Vanmorgen ontving ik het bijgevoegde antwoord. Lees het alstublieft voor aan Moeder. Ik laat het aan u over om te beslissen wat er nu moet gebeuren. Ik heb A. [‘Sri Aurobindo Study Center’ in Parijs] niet op de

hoogte gesteld. Uw artikel over 'Sri Aurobindo en de toekomst van de aarde' is wat zijn steun heeft gewonnen....

Malraux stemt ermee in lid te worden van het Centenary Committee. Zijn secretaresse stuurde het volgende antwoord naar Y.L.:

Verrieres-le-Buisson
13 maart 1972

...Monsieur André Malraux reist naar het buitenland en wordt niet voor 15 april terugverwacht, maar hij heeft mij gevraagd u te vragen de Moeder te vertellen dat hij volledig tot haar beschikking staat voor alles wat het Comité betreft, en dat hij het als een eer beschouwt.

Getekend: S.R.

Oh, dat is goed!

We zullen met A moeten spreken.

Het is goed. Heel goed.³⁵

* * *

ADDENDUM

Satprem's brief aan André Malraux, zeventien jaar eerder.

(In een interview in een Zweeds tijdschrift zei Malraux: "De afgelopen vijftig jaar heeft de psychologie de demonen in de mens hersteld. Dat is het echte resultaat van de psychoanalyse. Geconfronteerd als we zijn met de meest angstaanjagende bedreiging die de mensheid ooit heeft gekend, geloof ik dat de taak van de volgende eeuw zal zijn om de goden in de mens te herstellen.")

2 augustus 1955

³⁵ Helaas is daar niets van gekomen. De bekrompenheid van het Parijse "Studiecentrum" ontmoedigde Malraux eens en voor altijd. De brug die Y.L. en Satprem sinds 1955 zo zorgvuldig hadden gebouwd met Satprem's eerste brief aan Malraux, was direct verbrijzeld. Vreemd hoe Moeder aan alle kanten werd omringd door zo'n wereldwijd onbegrip van de diepe betekenis van de Geschiedenis, alsof dit allemaal slechts een parochiaal verhaal was, of zelfs een "ashram"-verhaal. Voor de volledigheid: we publiceren in het Addendum Satprem's eerste brief aan Malraux in 1955, samen met Malraux' antwoord.

Geachte heer Malraux,

Uw antwoord op de vragen van een Zweeds tijdschrift over "of religies daadwerkelijk de voorwaarden van tolerantie en begrip onder mensen hebben bevorderd" viel toevallig in mijn handen net toen ik begon met het geven van een reeks lezingen over uw werk in het "International University Center" van de Sri Aurobindo Ashram. Dit toeval, samen met een langdurige vertrouwdheid met uw boeken, zet mij ertoe u een paar woorden te schrijven over een andere getuigenis, die van Sri Aurobindo, waarvan ik zeker weet dat u op de hoogte bent, maar wiens werk, nog steeds onvolledig vertaald in het Frans, nog steeds weinig bekend is in Europa.

Ik lijk in Sri Aurobindo's werk een antwoord te vinden dat aansluit bij het uwe en het verder ontwikkelt --- want de vraag is inderdaad om "de goden IN de mens te herstellen" na het herstellen van de demonen, zoals u terecht vermeldde in het Zweedse artikel --- maar ik vind er ook een antwoord op de kwellende vraag die voortdurend wordt gesteld door uw personages van *The Royal Way tot The Walnut Trees of Altenburg*. Ze zoeken allemaal inderdaad een "dieper begrip in de mens" dat hen zal verlossen van dood en eenzaamheid --- dit is DE vraag van het Westen, waar Sri Aurobindo een oplossing brengt die tegelijk dynamisch en verhelderend is. Daarom neem ik de vrijheid om per gewone post een van Sri Aurobindo's boeken in het originele Engels te sturen, getiteld *The Human Cycle*. Ik hoop dat het u zal interesseren.

Ik doe een beroep op u in plaats van op een andere hedendaagse schrijver, omdat ik denk dat uw werken de ware angst van het Westen belichamen, een angst die ik bitter heb ervaren tot aan de Duitse concentratiekampen op twintigjarige leeftijd, en daarna tijdens een lange en ongemakkelijke omzwerving door de wereld. Voor zover ik me altijd tot u heb gewend, en met elk van je personages durf en zoek naar wat de mens 'overtreft', wend ik me nu weer tot u omdat ik het gevoel heb dat u, meer dan wie ook, de boodschap van Sri Aurobindo kunt begrijpen en er misschien een nieuwe impuls uit kunt halen. Ik denk ook aan een hele generatie jongeren die veel van u verwachten: meer dan een ideaal van puur heldendom, dat alleen maar de deuren opent (zoals alle zelfopoffering) naar een ander rijk van de mens dat we nog moeten verkennen, en meer dan een fascinatie voor de dood, die ook slechts een middel is en geen doel, hoewel de wrede naaktheid ervan soms een lichtgevende bres kan slaan in de lichamelijke gevangenis --- waar we levend ingemetseld lijken te zijn --- en we opduiken in een nieuwe dimensie van ons bestaan. Want we vergeten te vaak dat het 'om te leven' is dat uw helden zo constant aan de dood denken; ik denk ook dat de jongeren die ik noemde de waarheid van Tchen en Katow willen, de waarheid van Hernandez, Perken en Moreno [personages in de romans van Malraux] na hun dood.

Het lijkt misschien vreemd om over u te spreken in een Indiase Ashram die men zou beschouwen als ver verwijderd van de wereld en de kwellende problemen en worstelingen van de "Menselijke Conditie", maar

in feite is de Ashram van Sri Aurobindo bezig met dit aardse leven; het wil het transformeren in plaats van het te ontvluchten zoals alle traditionele Indiase en westerse religies doen, en altijd verkondigen dat "Zijn koninkrijk niet van deze wereld is." Wetende dat er een fundamentele realiteit bestaat die verder gaat dan de mens, hebben religies zich gericht op dat andere rijk om de sleutel tot de mens te vinden, net zoals jullie helden zich richten op hun dood om de fundamentele realiteit te ontdekken die in staat zal zijn om "stand te houden" in het aangezicht van de dood. Maar religie heeft dit leven niet gerechtvaardigd, behalve als een overgang naar een Verderop dat zogenaamd het hoogste doel is; en jullie helden --- hoewel zo dicht bij het bonzende hart van het leven dat het soms lijkt te exploderen en zijn aangrijpende geheim te onthullen --- storten zich uiteindelijk in de dood, alsof ze zichzelf willen bevrijden van een Absolute dat ze niet in het vlees kunnen leven.

De jonge Indiase studenten met wie ik uw boeken bespreek, begrijpen misschien beter dan Westerlingen de reden voor al die bloedige en ogenschijnlijk nutteloze offers --- de kwellingen, conflicten en opstanden van uw helden die ter dood zijn veroordeeld, de grote honger die hen buiten zichzelf drijft --- want zij weten dat dit net als de weeën van een bevalling zijn, en dat de dikke schil van egoïsme, routine, conformisme, intellectuele en sentimentele gewoontes moet worden doorbroken om het innerlijke Goddelijke door het oppervlak van dit leven te laten doordringen --- want het Goddelijke is inderdaad IN de mens, en het leven herbergt zijn eigen verborgen rechtvaardiging. Sri Aurobindo eechoot de Upanishad en vertelt ons dat "De aarde Zijn houvast is." Hij schreef ook: "God is niet alleen in de stille, zachte stem, maar in het vuur en de wervelwind."

Ik denk dat ik het gevoel van mijn jonge Indiase vrienden correct interpreteer als ik zeg dat zij de helden van uw romans zien als "rauwe mystici", om Claudel's beschrijving van Rimbaud te gebruiken. Dit lijkt misschien een verrassende eigenschap, gezien het atheïsme van jullie helden, maar dat komt omdat we mystiek of spiritualiteit te vaak met religie hebben verward, zoals Sri Aurobindo benadrukt. Je hoeft niet in een persoonlijke, buiten-kosmische God te geloven om een mysticus te zijn. (Dat is zeker de reden waarom religie van tijd tot tijd het op zich heeft genomen om alle "niet-reguliere" mystici levend te verbranden.) Hier raken we een enorme verwarring aan die geworteld is in religies. Via hun monniken, sannyasins en asceten hebben religies ons een puur contemplatieve, sobere en levenloze kant van mystiek laten zien --- inderdaad leven die mystici, net als de religies die ze beoefenen, in een ontkenning van het leven; ze gaan door dit "tranendal" met hun ogen uitsluitend gericht op het Verdere. Maar ware mystiek is niet zo beperkt als dat, het probeert het leven te transformeren, het Absolute dat erin verborgen ligt te onthullen; het probeert het koninkrijk van God in de mens te vestigen, zoals Sri Aurobindo schreef, "en niet het koninkrijk van een Paus, geestelijkheid of priesterlijke klasse." Als de moderne wereld in conflict en angst leeft, als het verscheurd is tussen "zijn" en "doen," dan komt dat doordat religie God uit deze wereld heeft verdreven, hem heeft gescheiden van zijn schepping en hem heeft teruggeworpen naar een

verre hemel of leeg nirvana, en zo elke mogelijkheid van menselijke perfectie op deze aarde heeft ontkend en een onoverbrugbare kloof heeft gegraven tussen zijn en doen, tussen mystici die in hun dromen zijn verzonken en deze wereld die is overgeleverd aan de krachten van het kwaad, aan Satan en al degenen die ermee instemmen om "hun handen vuil te maken."

Die tegenstrijdigheid wordt krachtig uitgedrukt in uw boeken, het is opvallend voor mijn Indiase studenten. En ze zijn verrast, want de drang om iets te "doen" ten koste van alles --- "om überhaupt iets te doen, zolang we maar iets doen," zoals men vaak in Europa hoort --- zonder dat deze handeling gebaseerd is op een "zijn" dat het uitdrukt en waarvan het slechts de materiële vertaling is, lijkt hun een vreemde houding. Noch de wanhoop, noch de stilte of de opstand, noch de absurde zinloosheid die soms de dood van vele van jullie helden omringt, ontgaat hen. Ze voelen dat je helden eerder voor zichzelf vluchten dan dat ze zich uiten. Deze kwelling tussen 'zijn' en 'doen' is in elk van hen terug te vinden. Ze hebben blijkbaar afstand gedaan van het 'zijn' om iets te 'doen', zoals een personage benadrukt in Hope, maar zijn ze niet wanhopig op zoek om door hun daden te 'zijn', een 'wezen' dat ze alleen zullen vangen als de tijd wordt afgeschaft, in de dood? Dezelfde obsessie lijkt door elk van hen heen te lopen: van Perken, die 'zijn litteken op de kaart wil achterlaten', om 'zichzelf te overleven door twintig stammen', die vecht tegen de tijd zoals men vecht tegen kanker, tot Tchen, die zichzelf opsluit in de wereld van het terrorisme: 'een eeuwige wereld waar tijd niet bestaat', en tot Katow, die tegen zichzelf fluistert: '0 gevangenis, waar de tijd stopt.' In dat opzicht symboliseren deze personages duidelijk de onmacht van een religie die de aarde niet zijn betekenis en volheid heeft kunnen geven.

Op de vraag die het Zweedse tijdschrift stelt en op de vraag die veel personages in uw boeken zich stellen, geloof ik dat Sri Aurobindo en zijn enorme synthese de sleutel tot een verzoening en lang gezocht antwoord bieden, een verzoening tussen zijn en doen, die religie niet kan bieden. "Door onze Yoga," schreef Sri Aurobindo, "stellen we niets minder voor dan de vroegere en huidige formaties die de gewone mentale en materiële mens vormen, volledig te verbreken en een nieuw centrum van visie te creëren, een nieuw universum van activiteiten in onszelf, dat een goddelijke mensheid of een bovenmenselijke natuur zal vormen." Dit is geen "idee" maar een ervaring die moet worden beleefd, die Sri Aurobindo in zijn uitgebreide oeuvre tot in detail heeft beschreven. Het is wat duizenden mannen en vrouwen van over de hele wereld proberen te doen in de Pondicherry Ashram.

In uw antwoord aan het Zweedse tijdschrift benadrukt u: "Het grootste obstakel voor tolerantie is niet agnosticisme maar manicheïsme." Dat is ook de reden waarom religies nooit in staat zullen zijn de mensheid te verenigen, omdat ze in hun principes manicheïstisch zijn gebleven, omdat ze gebaseerd zijn op moraliteit, op een gevoel van goed en kwaad, dat per land noodzakelijkerwijs verschilt. Religies zullen mensen niet met elkaar verzoenen, net zoals ze mensen niet met zichzelf hebben verzoend, of hun

aspiratie om te “zijn” niet hebben verzoend met hun behoefte aan actie --- en om dezelfde redenen, want in beide gevallen hebben ze een afgrond gegraven tussen een ideaal goed, een “wezen” dat ze naar de hemel hebben verbannen, en een kwaad, een “worden”, dat oppermachtig heerst in een wereld waar “alles ijdelheid is.” Ik wil hier graag een passage citeren uit Sri Aurobindo's *Essays on the Gita* die een helder licht werpt op het probleem: "De verantwoordelijkheid voor alles wat ons slecht of verschrikkelijk lijkt op de schouders van een semi-almachtige Duivel leggen, of het opzij zetten als onderdeel van de Natuur, waardoor een onoverbrugbare tegenstelling ontstaat tussen de wereldnatuur en GodNatuur, alsof de Natuur onafhankelijk is van God, of de verantwoordelijkheid op de mens en zijn zonden leggen, alsof hij een overheersende stem heeft in het maken van deze wereld of iets tegen de wil van God zou kunnen creëren, zijn onhandig comfortabele trucs waarin het religieuze denken van India nooit zijn toevlucht heeft genomen. We moeten moedig in het gezicht van de realiteit kijken en zien dat het God is en niemand anders die deze wereld in zijn wezen heeft gemaakt en dat hij het zo heeft gemaakt. We moeten zien dat de Natuur haar kinderen verslindt, de Tijd de levens van schepselen opeet, de Dood universeel en onontkoombaar is en het geweld van de Rudra-krachten in de mens en de Natuur ook de opperste Godheid zijn in een van zijn kosmische figuren. We moeten zien dat God de overvloedige en verkwistende schepper, God de behulpzame, sterke en welwillende beschermer ook God de verslinder en vernietiger is. De kwellend van de bank van pijn en kwaad waarop we worden gekweld, is zijn aanraking net zo goed als geluk en zoetheid en plezier. Het is pas wanneer we met het oog van de volledige eenheid zien en deze waarheid in de diepten van ons wezen voelen, dat we achter dat masker ook het kalme en mooie gezicht van de al-gelukzalige Godheid volledig kunnen ontdekken en in deze aanraking die onze onvolmaaktheid test, de aanraking van de vriend en bouwer van de geest in de mens. De dissonanten van de werelden zijn Gods dissonanten en alleen door ze te accepteren en erdoorheen te gaan kunnen we de grotere harmonieën van zijn opperste harmonie bereiken.”³⁶ Ik geloof dat de personages in uw boeken niet zo intens op zoek zouden zijn naar opoffering en dood als ze niet de kant van licht en vreugde achter het masker van duisternis zouden voelen waarin ze zichzelf zo hartstochtelijk verliezen.

Sri Aurobindo heeft voortdurend benadrukt dat de mensheid door progressieve evolutionaire cycli heen de puur ethische en religieuze fase moet overstijgen, net zoals ze de infra-rationele en rationele fase moet overstijgen, om een nieuw “spiritueel en supra-rationeel tijdperk” te bereiken --- anders blijven we gewoonweg veroordeeld tot de omwentelingen, conflicten en bloedige offers die onze tijd doen schudden, “want leven volgens een moraal is altijd een tragedie,” zoals een van de personages in *Hope* opmerkt.

De tragedies die we meemaken --- communisme, nazisme --- zijn niet geworteld, zoals het Zweedse tijdschrift suggereert, in de verzwakking of

³⁶ *Essays on the Gita*, XIII.367-368.

verdwijning van religie, het is religie zelf die de bron is van het onevenwicht voor zover het gefossiliseerd is in dogma's, omdat het zich vastklampt aan een macht die het bezit in een menselijke cyclus die ten einde loopt, en omdat het weigert zich open te stellen voor een "nieuw dieper begrip in de mens" dat uiteindelijk hemel en aarde zou verzoenen. Als gevolg daarvan gaan mensen ergens anders op zoek naar wat religie niet kan bieden: in communisme of een ander "isme," zo groot en aanhoudend is hun dorst naar het Absolute --- want dat verblijft onder de een of andere naam en diezelfde dorst is het zekerste teken van een komende volheid.

Op dit cruciale moment in de menselijke evolutie brengt Sri Aurobindo een heldere boodschap die ik hoop uw aandacht te vestigen door middel van deze brief en het boek dat ik u de vrijheid neem te sturen. Ik denk dat de jeugd van Europa een diepe behoefte heeft om een grote stem te horen die hen oog in oog brengt met hun fundamentele waarheden; niemand kan, beter dan u, die jeugd raken en het gekwelde Westen wakker schudden.

Ik hoop van harte, Mijnheer, dat de werken van Sri Aurobindo een nieuwe bron van inspiratie voor u zullen zijn.

Met mijn beste en meest attente groeten,
Bernard E.

* * *

(Antwoord van André Malraux)

10 augustus 1955

Uw brief interesseerde mij zeer. Ik ben bekend --- relatief natuurlijk --- met de werken van Sri Aurobindo (die ik lang geleden toevallig heb ontmoet, zonder enige woordenwisseling...), maar ik kende het boek niet dat u zo vriendelijk bent mij te sturen, en dat ik graag wil ontvangen.

Ik ben het eens --- zoals u hebt gezien --- met uw hoofdstelling. Maar de tekst in kwestie (het antwoord op een specifieke vraag) was beperkt in zijn reikwijdte.

Nogmaals bedankt, en met oprechte groeten.

André Malraux

Maart 29, 1972

(Diezelfde dag, na Malraux, nam het gesprek een heel andere wending, daarom publiceren we het apart, maar wel op dezelfde datum.)

Ik had het gevoel dat ik je iets te bieden had....

Hebben ze je een *bandopname* gegeven?... Ik had iets tegen R. en Sujata gezegd.

Is het goed?

Ja, Moeder, ja, het was goed! We zouden het misschien kunnen publiceren? Het ging over de visie die u had van uw eigen overgangselichaam.

Ik wilde er gewoon zeker van zijn dat je het had ontvangen.³⁷

Ja, moeder, het is buitengewoon interessant.... Heb je iets nieuws gezien sinds die visie van het nieuwe lichaam?

Nee. Het is iets totaal nieuws voor mij --- het was de eerste keer en het lijkt erop dat het de laatste keer zal zijn.

(stilte)

Mijn lichaam heeft gevraagd om... (het verkeert in een constante staat van aspiratie, weet je), het heeft gevraagd om... Het voelt (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen), het voelt de volledige Aanwezigheid van het Goddelijke, ik bedoel in alle dingen, overal, de hele tijd, alsof het er tegelijkertijd door omgeven en doordrongen is --- en het vroeg om iets nog concreter. Toen antwoordde een soort Bewustzijn mij dat het lichaam geen vollediger perceptie kreeg omdat het nog steeds zou voelen als... (wat zal ik zeggen?) versmelten met het Goddelijke, en dan zouden de cellen... *(gebaar van explosie)*. Dus het lichaam zou zijn vorm verliezen.

Oh, ik zie het!

Zoiets, begrijp je?

En ik voelde dat het heel waar was. Ik voelde het.

Eten is bijvoorbeeld nog steeds een groot probleem --- het is eeuwen geleden dat ik enig plezier heb beleefd aan eten, maar nu is het een echt probleem geworden; nou ja, elk cellulair contact met de goddelijke Aanwezigheid vergroot die dingen [zoals het weigeren van voedsel]. Ik bedoel, alle externe processen --- voedsel en ga zo maar door --- lijken dan zo omslachtig! Zonder twijfel zal de volgende schepping iets anders gebruiken, een andere manier om in leven te blijven, maar we weten nog

³⁷ Eigenlijk kreeg Satprem alleen de opname met Sujata, niet de andere.

niet wat het is. Ik heb het gevoel dat er al een bepaald soort voedsel bestaat --- een tussenliggend soort voedsel --- dat niet meer is zoals het oude soort, maar nog niet... [de directe absorptie van energie], en dat een minimale materiële basis heeft. Maar we weten er niets van, we weten het niet, niemand weet het, we zijn nog onervaren; we moeten het vinden --- maar hoe?

Niemand weet ervan; niemand kan zeggen doe dit of doe dat. Ik weet het niet.

Het enige dat we echt weten is glucose.

Ja.

Dat is wat ze geven aan mensen die niet normaal kunnen eten.

Ja, dat is wat de dokter me vertelde; hij zei dat ik glucose moest nemen. Ik neem wat, maar is dat op zichzelf genoeg?

(stilte)

Hoe komt glucose in de bloedbaan terecht?

Ik denk dat het direct wordt opgenomen.

Maar wat betekent direct? Je moet het doorslikken.

Ja, natuurlijk, u moet het doorslikken!

En hoe....

Het gaat naar de maag en komt via de darmwanden in de bloedbaan terecht.³⁸

Oh, zo! Het gaat niet door de nieren?

Ja, Moeder, automatisch. Nadat het in het bloed is gekomen, vindt er uitscheiding via de nieren plaats.

Ah!

Altijd, denk ik.

Maar verandert de glucose zelf in bloed?

Nee, ik denk dat de darmwanden het opnemen en dat de noodzakelijke chemische reacties plaatsvinden tijdens deze opname door de wanden --- denk ik (!)

³⁸ Satprem claimt geen wetenschappelijke nauwkeurigheid!

Oh, zo is het.

Ja, Moeder, dat denk ik tenminste.

Is er nog iets anders dan glucose dat zo werkt?

In vloeibare vorm, ja. Er is glucose of heel puur vruchtensap --- wat min of meer hetzelfde is

Dat is bijna alles wat ik neem: glucose en vruchtensap.

Maar veel yogi's --- in ieder geval sommigen – hadden het vermogen om energie direct op te nemen, Moeder, zonder te eten. Er zijn veel van zulke verhalen uit het verleden.

Ja, maar ik weet niet of ze waar zijn.

Weet u niet of ze waar zijn?... Ze zijn echter vrij algemeen en worden vaak aangehaald.

Alles wat Sri Aurobindo me vertelde, is dat mensen altijd te veel eten. Dat was zijn ervaring. Hij ging veertig dagen zonder eten, weet je.³⁹ Ik ging zelf zonder eten (ik weet niet meer hoe lang) en had het gevoel dat ik direct voeding kreeg,⁴⁰ het ging er gewoon doorheen, op deze manier (*gebaar door de poriën van de huid*).

Maar zou je dat soort dingen nu niet weer kunnen gebruiken, via het ademhalingsproces?

Ja, maar ik ben enorm veel afgevallen, zie je, wat betekent dat ik niet de juiste voeding kreeg, ik voedde me met mijn lichaam.

Maar ik ben nu niet te veel afgevallen, toch? Ik weet het niet, ik kan het niet zien.

Sinds wanneer?

Sinds ik zogenaamd ziek was.

Nee, sindsdien niet.

Nee?

³⁹ Sri Aurobindo staat erom bekend dat hij 10 dagen heeft gevast toen hij gevangen zat in de gevangenis van Alipore in 1908-1909, en een tweede keer gedurende 23 dagen aan één stuk, in 1910, kort na zijn aankomst in Pondicherry. Over dit tweede experiment zei hij later: "Ik heb het probleem bijna opgelost."

⁴⁰ Moeder vertelde Satprem zelfs dat toen ze tien dagen had gevast, ze de geur van bloemen "voedzaam" had gevonden. Zie *Agenda VI*, 27 november 1965.

Nee, ik vind dat niet.

Ik heb een paar dagen zonder eten gezeten --- bijna zonder eten.

Nee, ik zie geen verandering. Hoewel er natuurlijk zo weinig van je lichaam over is! [Gelach]

Ik ben behoorlijk dun!... Ik kan niet zien, weet je.

Maar ik zie er niet dunner uit dan normaal, toch?

Nee, dat doet u niet, Moeder. Maar dunner worden zou moeilijk zijn!

Als er iets nieuws komt, zal ik het je vertellen.... Is het vandaag woensdag? Als er iets komt, kan ze [Sujata] binnenkomen, gewoon binnenkomen, en als er iets nieuws is, zal ik het haar vertellen.

Ja, moeder. Sujata heeft zich trouwens afgevraagd over haar bezoeken aan u: ze is bang om haar aanwezigheid op te dringen, om u te storen.

Nee, ze stoort mij niet! Ik geef haar een bloem en ze kan weggaan, tenzij ik haar iets te vertellen heb. Dat is beter; elke dag weet ze of er iets te vertellen is.

Ja, Moeder, elke dag --- maar ze kreeg het gevoel dat ze... u stoorde!

Nee, helemaal niet! Dat is het niet. Ik word overspoeld met mensen, dus ik moest stoppen, maar het waren vooral verjaardagen, dat soort dingen. Maar ze kan komen, haar bloemen brengen, bloemen van me aannemen, en als ik haar iets te vertellen heb, vertel ik het haar, anders gaat ze meteen weg. Is het zo goed?

*(Sujata terzijde:
"Mijn gedachten zijn vooral voor Moeder.")*

Sujata zegt dat het goed is, maar hoe zit het met jou?

Voor mij is het prima. Het vermoeit me niet.

Ze is een beetje... Ik weet het niet, ze heeft een beetje een zwaar hart.⁴¹

Waarom?

⁴¹ In feite begon Sujata tegen de onzichtbare muur aan te lopen die door Moeders entourage was opgetrokken, die vond dat Moeder te veel van Sujata zag. Wat duidelijk is door dit gesprek, is dat Moeder de behoefte voelde om dagelijks contact te houden met Satprem. De scène die volgt heeft iets aangrijpends, alsof Moeder al aanvoelde dat de verbinding verbroken zou worden. Dit is slechts een voorspel.

Nou, juist daarom.

Oh nee! Kom hier, mon petit! Oh nee, helemaal niet.

(Sujata komt bij Moeder)

Weet je... zie je, het bewustzijn is heel helder, helderder dan het ooit is geweest, maar ik kan niet praten --- er moet iets gevonden worden. Dus ik kan het je niet vertellen, maar ik ben altijd blij je te zien. Ik heb de afgelopen dagen niets gezegd, want "zeggen" betekent uitleggen.... Maar ik ben altijd blij je te zien, ik heb heel, heel, HEEL vaak aan je gedacht --- begrijp je?... Begrijp je het?

Je lijkt het niet te begrijpen.

(Sujata:) Ja, Moeder, dat doe ik.

Hoe dan ook, één ding weet je: ik vertel de waarheid. Als ik zeg dat ik blij ben je te zien, betekent dat dat ik blij ben je te zien. Dat begrijp je.

Ja, Moeder.

Wat is er, mon petit? Je bent gekwetst, heeft iemand je pijn gedaan?

Heel erg gekwetst, Moeder.

Waarom, mon petit? Heeft iemand je iets verteld?

Nee, Moeder, mij is gewoon verteld dat y me veel te vaak ziet, en... en dat u me niet wilde zien.⁴²

Maar dat is niet waar! Ik heb dat nooit tegen iemand gezegd.⁴³

Nou, moeder, elke keer zie ik Sujata's naam gewoon doorgestreept [op de lijst met bezoekers], dus ik neem aan dat u geen tijd hebt of Sujata niet wilt zien. Dus Sujata trekt zich gewoon terug.

Wie zei dat?

⁴² Dit waren de exacte woorden van de bediende, wiens naam weer zal opduiken. Moeder vroeg vaak: "Waar is Sujata? Waar is Sujata?" en het onveranderlijke antwoord was: "Ze is er niet." Eigenlijk begrijpen we het nu, Moeder had graag dat Sujata haar persoonlijke assistente werd na Vasudha, maar ze kende het belang van Sujata's werk met Satprem, dus ze vroeg het nooit. Als dit anders was geweest, zou de verdere loop van de gebeurtenissen zijn veranderd.

⁴³ Als voorbeeld worden we verleid om hier een brief te publiceren die Moeder schreef aan Sujata's vader, Prithwi Singh, in februari 1951. Nauwelijks twee maanden na Sri Aurobindo's overlijden lieten bepaalde bewoners van de Ashram al hun ware gelaat zien: "Mijn lieve kind," schreef Moeder, "ik ben me er niet van bewust dat ik iets heb gezegd dat je ook maar de geringste pijn zou kunnen doen, dus raad ik je aan niet te luisteren naar wat mensen zeggen. De meesten van hen vinden het erg leuk om anderen te storen, en als ze niets vervelends te herhalen hebben, verzinnen ze het."

Niemand: Ik vertel het je. Zo gaat het.

Maar het is niet waar

Het is wel waar, Moeder, dat is wat er elke keer gebeurt.

Het is niet waar. Het is niet waar dat ik blij word als ik je niet zie --- het is niet waar. Ik begrijp het niet. Ik ben niet de bron daarvan.

Nou ja, praktisch gezien gebeurt dat. Het minste en de naam van Sujata wordt doorgestreept. Dus ik neem aan dat u geen tijd hebt of niet wilt of niet wilt....

Maar dat is niet waar! Het is niet waar, mon petit! De laatste paar dagen heb ik alles stopgezet omdat ik moest, maar steeds weer dacht ik dat het goed zou zijn als jij hier was. Alleen... je ziet mijn moeite om te spreken, dus....

Luister nu naar me --- wil je doen wat ik zeg? Kom elke dag bij me langs. Kom elke dag bij me langs zoals voorheen. Als ik niets te zeggen heb, geef ik je bloemen; als er iets is dat ik wil dat je aan me vertelt

Satprem, zal ik je vertellen. Maar kom, kom gewoon.

De tijd zal min of meer hetzelfde zijn als voorheen. Jij kwam na wie?

Ik kwam vroeger na R.

Nou, kom dan na R. Dat is geregeld: je komt elke dag na R. Ik had zelfs praktische dingen voor je te doen: soms ruim ik mijn kasten op en heb ik misschien dingen om je te geven en uit te leggen⁴⁴; en ik dacht: "Ik moet haar elke dag zien."

Als het goed is voor je, kom dan elke dag na R. Als ik iets te zeggen heb, zal ik het je vertellen; als ik niets te zeggen heb, zal ik je wat bloemen geven. Maar denk nooit, nooit dat ik je niet wil zien, het is niet waar --- het is een GROTE leugen, het is niet waar. Het is een grote leugen.

Weet je, je moet van één ding zeker zijn: ik zeg de dingen precies zoals ze zijn. Ik zeg ze misschien slecht, maar ik zeg precies wat waar is. Ik kan tegenwoordig niet zo goed praten, ik vind het moeilijk, maar het bewustzijn is helder. Dus ik zeg je: ik wil je elke dag zien. Begrepen?

Ja, Moeder.

Goed.

⁴⁴ Moeder belde Sujata vaak om haar aantekeningen, berichten, vertalingen, enz. te typen en te archiveren, of om iets over te brengen aan Satprem. Naast het typen zorgde Sujata ook voor de toiletartikelen en parfumerie van Moeder.

*(Sujata keert terug naar haar plaats
Satprem komt bij Moeder)*

Dat is het: ik heb moeite met praten, ik... *(Moeder hapt naar adem)*. Er is duidelijk iets aan de hand *(Moeder raakt haar borst aan)*.

Maar het bewustzijn is helderder en sterker dan Ooit. En ik zie dat mensen denken dat ik seniel word omdat ik niet meer kan praten. Maar het bewustzijn is helderder en sterker dan ooit voorheen.

Het is merkbaar sterker. Het is heel merkbaar.

(na een stilte)

De grootste moeilijkheid is dit: als er maar iemand was die me kon vertellen wat ik moet nemen.... Hoewel ik moet zeggen dat ik glucose het makkelijkst drink --- dus ik neem er gewoon meer van.

Ik denk dat het het enige fysieke, materiële middel is; mensen die maandenlang in het ziekenhuis liggen nemen alleen glucose (meestal intraveneus). Nou Moeder, je kunt op die manier onbeperkt gevoed worden.

Goed. Dan is het goed.⁴⁵

Ik zie je zaterdag; en als ik iets heb, laat ik het je via Sujata weten.

Maart 30, 1972

(Een gesprek met R., een Amerikaanse leerling, en daarna met Sujata)

(Moeder spreekt Engels)

⁴⁵ Moeder mocht haar ervaring nooit beleven. Een paar dagen nadat ze haar lichaam had verlaten, verklaarde Pranab, de "lijfwachter" van Moeder, in een toespraak voor de verzamelde discipelen, naïef: "Volgens het advies van Dr. Sanyal moesten we Haar elke dag ongeveer 20 tot 25 ons. aan voedsel geven. Het bestond uit een beetje groentesoep, melk met wat proteïne, pasta gemaakt van amandelen, champignons, artisjokken of iets dergelijks en wat vruchtensap aan het eind.... Iedereen die zich in de binnenplaats onder [Moeders kamer] bevond, moet gehoord hebben hoe we met Haar moesten vechten om Haar een beetje te laten eten." [Origineel Engels] Deze strijd om voedsel (om er maar één te noemen) creëerde een scherp conflict in Moeders lichaam; ze werd verscheurd tussen hun suggesties --- "Als je niet eet, ga je dood" -- en de stuwkracht van de Ervaring.

Omdat we alle conventies opzij hebben gezet, denkt iedereen meteen: "Ah, een mooie plek om onze verlangens te vervullen!" En ze komen bijna allemaal met die intentie.

En omdat ik een kraamkliniek heb opgericht voor de kinderen van die mensen die ik verplicht was weg te sturen uit de Ashram, zodat ze een plek hadden om hun kind te krijgen, denken mensen dat de kraamkliniek is opgericht voor alle kinderen die op een illegale manier zijn geboren!

Ik geef niet om legaliteit, ik geef niet om wet, ik geef niet om conventies. Maar wat ik wil is een meer goddelijk leven, geen dierlijk leven.

En ze gebruiken de vrijheid voor licentie, voor de bevrediging van verlangens, en al die dingen waar we echt ons hele leven aan hebben gewerkt om ze onder de knie te krijgen, geven ze zich over aan --- verkwisting. Ik ben er absoluut walgelijk van.

Wij zijn hier om alle verlangens op te geven en ons tot het Goddelijke te wenden en ons bewust te worden van het Goddelijke.⁴⁶ Het Goddelijke in ons leven realiseren en manifesteren is de weg, niet om dieren te worden, te leven als katten en honden.

Sujata komt binnen.

(In het Frans) Wat zou ik graag in staat zijn om ze allemaal recht in hun gezicht te vertellen dat ze fout zijn, dat dit niet de weg is. Maar ik denk dat het tijd is om het op papier te zetten.

Omdat ik zeg dat ik tegen de oude conventies ben, betekent dit dat we als dieren kunnen leven.

Maar, Moeder, uw kracht is op dit moment extreem actief, weet u.

Ja, ik weet het. Ik weet het: als ik ben zoals nu, zie ik altijd de Kracht --- het is niet "mijn" kracht, het is de Goddelijke Kracht. Ik probeer --- ik probeer alleen zo te zijn *(gebaar als een kanaal)*. Dit lichaam probeert eenvoudigweg... eenvoudigweg een zender te zijn, zo transparant mogelijk, zo onpersoonlijk mogelijk. Zodat het Goddelijke kan doen wat Hij wil.

(stilte)

Het is heel transparant geworden. Want zodra iets voor je wordt geplaatst, wordt de actie onmiddellijk uitgevoerd.

⁴⁶ Later voegde Moeder het volgende toe: "Het Goddelijke dat wij zoeken is niet ver weg en onbereikbaar: Hij ligt in de kern van Zijn schepping en wat Hij van ons verwacht is dat wij Hem vinden en, door persoonlijke transformatie, in staat worden Hem te kennen, ons met Hem te verenigen en Hem uiteindelijk bewust te manifesteren. Hieraan moeten wij ons wijden, het is onze ware bestaansreden. En onze eerste stap naar deze verheven realisatie is de manifestatie van het supramentale bewustzijn."

(*stilte*)

Gisteren was het achtenvijftig jaar geleden dat ik hier voor het eerst kwam. Al achtenvijftig jaar werk ik DAARVOOR, dat het lichaam zo transparant en immaterieel mogelijk is, zodat het de neerdalende Kracht niet belemmert.

Nu --- nu is het het lichaam zelf, het lichaam wil dit met al zijn cellen. Dat is haar enige doel in het leven.

Om te proberen, om te proberen om op aarde één volledig transparant, doorschijnend element te creëren dat de kracht zonder enige vervorming doorlaat.

(*stilte*)

Au revoir. Je zult het Satprem vertellen. Satprem zal zien wat hij met dit alles kan doen.

April

April 2, 1972

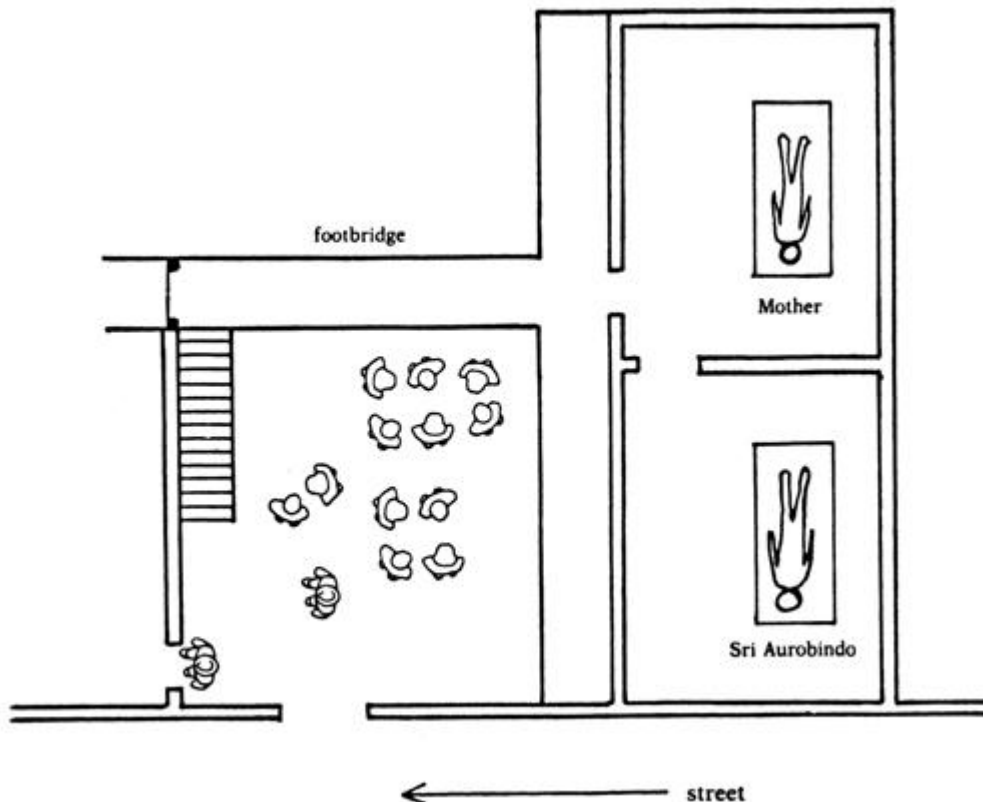
(Sujata's visioen op de avond van 1 april)

Duizend jaar

(oorspronkelijk Engels)

We betreden de binnenplaats van een gebouw, Satprem en ik. We zien mensen met een verdrietig gezicht. Hoofd gebogen, plechtig en stil. De Moeder is dood. Iedereen denkt dat De Moeder dood is.

Een paar zijn hier en daar verspreid, individuen of groepen van drie of vier. Maar de meesten gaan uit een zijdeur aan onze linkerkant. Een andere deur is links bovenaan een trap die vanaf de binnenplaats beneden omhoog gaat en eindigt in een soort brug of doorgang. Ik zie een of twee personen uit deze brugdeur gaan. Als we naar rechts gaan, leidt deze doorgang rechtstreeks naar de kamer van de Moeder.

We betreden de kamer van de Moeder. De Moeder ligt op een bed. Ze is gekleed in wit satijn of zijde (ook de bank). Vier of vijf mensen zijn binnen, ontroostbaar. Langzaam dwalen ze naar buiten. Een of twee gaan naar de aangrenzende kamer. Uiteindelijk blijven alleen Satprem en ik over. Hij is bij het Moeder's bed De Moeder gaat rechtop zitten en begint met Satprem te praten. Ze legt hem uit over de transformatie van het lichaam. Ze praat lang.

Ik sta een beetje achter hem.

Plotseling wenkt Sri Aurobindo me uit de aangrenzende kamer die van Hem is. Hij ligt ook op een veldbed. Ik kom dichtbij Hem. Hij legt twee vingers (wijsvinger en middelvinger) op mijn rechter handpalm en zegt: "Je moet duizend jaar lang geloof en aspiratie dragen."

Satprem en ik komen uit de kamer van de moeder en nemen de doorgang die naar de linker(uitgangs-)deur leidt om de wereld te vertellen dat DE MOEDER LEEFT.

Mijn droom eindigt voordat we de drempel hebben overschreden.

April 2, 1972

(Ontmoeting met Aurovilles architect, N. en U. – N. is de secretaris van de Sri Aurobindo Society en U., zijn rivaal, de Secretaris van Sri Aurobindo's Action. De architect geeft Moeder een bloem.)

Wat is het?

Ik denk dat het "Supramental Clarity" of Vibration is.

(Moeder spreekt Engels)

Ik zal je vertellen dat we eenheid prediken --- eenheid van de mensheid --- en dat we allemaal ruzie maken --- vreselijke ruzies, wrok en allerlei aandrang die we bij anderen veroordelen. We geven een mooi voorbeeld, en mensen lachen! Voilà.

Het is van vele kanten tot me gekomen.

Begin bij jezelf, zeggen ze, en ze hebben gelijk.

Iedereen, jullie allemaal hebben goede redenen, iedereen lijkt te liegen. Iedereen heeft "goede redenen." Weet je, het ego is de slimste schurk die ik ooit ben tegengekomen. Hij neemt zulke mooie, mooie verschijningen aan, en iedereen zegt: "Ik zou willen, maar ik kan niet." Voilà. En ik zeg je,

van sommige plaatsen ver weg en van dichtbij, van ver en van dichtbij, van India en van andere landen: Begin bij jezelf. Dat wil zeggen, we zijn belachelijk --- belachelijk. En zulke goede redenen hebben we! --- alle mensen hebben goede redenen. Het staat boven de rede, het heeft niets te maken met de rede, niets te maken met dat, we willen... een nieuwe schepping.

Als het Goddelijke maar één uur dezelfde gevoelens had als mensen, zou er geen wereld meer zijn. Dat kan ik je vertellen. Ik heb het duidelijk gezien --- geloof me als je wilt --- ik heb de wereld gezien met het oog van het Goddelijke. Het is iets zo vreselijks, weet je, zo tegengesteld aan wat het moet zijn, dat als het Goddelijke zei "alleen Hij," brrr! alles zou verdwijnen, er zou geen wereld zijn, er zouden geen mensen zijn, er zou alleen Dat zijn. Des ego pulvérisés [verbrijzelde ego's].

Het is moeilijk, het is het moeilijkste wat er is --- we zijn hier om moeilijke dingen te doen. We zitten in de periode van transitie. Ik kan je niet vertellen: wees zo of wees zo, want er is nog geen voorbeeld. Het wordt gedaan, en we zitten nog maar in de tijd van de transitie. Het is heel, heel moeilijk – maar heel interessant.

Eeuwenlang heeft de mensheid op deze tijd gewacht. Het is gekomen. Maar het is moeilijk.

Ik vertel je niet alleen dat we hier op aarde zijn om uit te rusten en te genieten, nu is het niet de tijd daarvoor. We zijn hier... om de weg te bereiden voor de nieuwe schepping.

Het lichaam heeft wat moeite, dus ik kan helaas niet actief zijn. Het is niet omdat ik oud ben --- ik ben niet oud. Ik ben niet oud, ik ben jonger dan de meesten van jullie. Als ik hier inactief ben, komt dat omdat het lichaam zichzelf zeker heeft gegeven om de transformatie voor te bereiden. Maar het bewustzijn is helder en we zijn hier om te werken --- rust en plezier zullen daarna komen. Laten we hier ons werk doen.

Dus ik heb je geroepen om je dat te vertellen. Neem wat je kunt, doe wat je kunt, mijn hulp zal bij je zijn. Alle oprechte inspanningen zullen maximaal worden geholpen.

(Hier begint Moeder weer in het Frans te praten)

Nu is het tijd om heldhaftig te zijn.

Heldendom is niet wat mensen zeggen, het is om volledig verenigd te zijn --- en de goddelijke hulp zal altijd bij hen zijn die, in alle oprechtheid, hebben besloten om heldhaftig te zijn. Voilà.

Je bent nu hier, ik bedoel op aarde, omdat je er ooit voor hebt gekozen om te zijn --- je herinnert het je niet, maar ik weet het; daarom ben je hier.' Nou, je moet de taak op je nemen. Je moet een inspanning leveren, je

moet kleingeestigheid en beperkingen overwinnen, en bovenal tegen het ego zeggen: je tijd is voorbij. We willen een ras zonder ego, met het goddelijke bewustzijn in plaats van het ego. Dat is wat we willen: het goddelijk bewustzijn, dat het ras in staat stelt zich te ontwikkelen en de supermens⁴⁷ te worden geboren.

Als je denkt dat ik hier ben omdat ik gebonden ben, heb je het mis. Ik ben niet gebonden. Ik ben hier omdat mijn lichaam zichzelf heeft gegeven voor de eerste poging tot transformatie. Sri Aurobindo vertelde het me, hij zei: "Ik ken niemand die het kan, behalve jij." Ik zei: "Oké, ik zal het doen." Het is niet... Ik wil niet dat iemand het in mijn plaats doet, want... omdat het niet erg prettig is, maar ik doe het graag, omdat iedereen zal profiteren van de resultaten. Ik vraag maar één ding: luister niet naar het ego. Dat is alles. De tijd van het ego is voorbij. We willen voorbij de mensheid en zijn ego gaan, het achter ons laten, we willen een ras zonder ego, met een goddelijk bewustzijn in plaats van het ego. Dat is alles.

Iets te zeggen?

(stilte)

Als er een oprecht "ja" in jullie harten is, zullen jullie mij volledig tevreden hebben gesteld. Ik heb geen woorden nodig: ik heb de oprechte afhankelijkheid van jullie harten nodig. Dat is alles.

(stilte)

(Tegen de architect:) Heb je me gevolgd?

Ja, Moeder.

Ben je het ermee eens?

Volledig mee eens.

*(de andere twee zwijgen
Moeder draait zich naar hen om en spreekt in het Engels)*

(Tegen N. en U.:) Jullie en jullie, jullie moeten het erover eens zijn. Jullie zijn hier voor dat. Jullie zijn op dit moment naar deze plek gekomen voor dat. We moeten de wereld het voorbeeld geven van wat moet zijn, geen kleinzielige egoïstische bewegingen, maar een streven naar de manifestatie van de Waarheid. Voilà.

(stilte)

⁴⁷ Moeder corrigeerde later "supermens" naar "supramentaal wezen."

Ik kan je verzekeren dat alle oprechte inspanning zal worden *aangevuld*, volledig geholpen door het Goddelijke. Daar ben ik zeker van. En dat kan ik je verzekeren.

(stilte)

Dat is alles wat ik te zeggen had.

April 3, 1972

(Ontmoeting met de Amerikaanse vrouwelijke discipel)

Het gaat snel.

Het lichaam moet leren om niet aan zichzelf te denken. Dat is de enige manier. Zodra het aan zichzelf denkt, wordt zijn conditie verschrikkelijk.

Maar eerlijk gezegd, oprecht, het denkt niet meer. Het is hier voor een bepaald werk; het werk moet gedaan worden, en dat is alles. Wat zal zijn, zal zijn --- het is tenslotte waar, wat zal zijn, zal zijn, wat maakt het het uit!... Het zegt: "Alles is voor het beste." Het kan niet eeuwig in zijn huidige precaire conditie blijven; dus het moet ofwel getransformeerd worden, of anders zijn vorm verliezen en uit elkaar vallen. Nou... het hoeft zich er geen zorgen over te maken, laat het gewoon aan de Heer over om te beslissen --- echt en oprecht.

Als het zich kan afkeren tot het punt dat het echt een transparant instrument wordt, zoveel goeds.

Het is niet zijn zaak --- het is niet in staat om te weten wat er gedaan moet worden. En het wordt OPZETTELIJK steeds onbekwamer, dat weet ik. Dus... laat Uw wil geschieden, Heer, dat is het enige dat telt. Niets anders.

* * *

Sujata komt binnen

(Wat is er gebeurd tussen 2 en 3 april dat Moeder plotseling in de volgende bewoordingen spreekt?)

Goedemorgen, Moeder.

Goedemorgen, mon petit.

Alles in orde?... Echt waar?

Ja, Moeder.

(stilte)

Ik wil je iets vertellen.... Ik had Satprem al uitgelegd dat als de tijd voor transformatie komt, als mijn lichaam koud wordt, ze het niet snel in een gat in de grond moeten stoppen. Want het zou kunnen... het zou maar tijdelijk kunnen zijn. Begrijp je? Het zou kortstondig kunnen zijn. Ze zouden moeten regelen dat het hier blijft tot het tekenen van volledige... van het begin van ontbinding vertoont. Ik vertel je dit omdat ik er zeker van wil zijn dat het begrepen wordt; het zou dom zijn om het in een gat te stoppen en al het werk daardoor te laten stoppen. Begrijp je? Begrijp je wat ik bedoel?

Ja, Moeder, uw instructies staan genoteerd...

Zie je, zorg er absoluut voor dat ik mijn lichaam heb verlaten.

Ik weet het niet.... Ik weet dat er een poging wordt gedaan om het te transformeren --- het weet het en is erg bereidwillig --- maar ik weet niet of het in staat zal zijn om het te doen.... Volg je het? Dus het kan een tijdje de indruk wekken dat het voorbij is, hoewel het maar tijdelijk zou zijn. Het zou opnieuw beginnen --- het zou opnieuw kunnen beginnen. Maar dan zou ik... Ik ben misschien niet in staat om op dat moment te spreken, om dit te zeggen.

Dus ik zeg het tegen jou --- Satprem weet het. Een ander persoon zou het ook moeten weten.

Ik geloof dat Pranab het ook weet.

Ik weet het niet, ik heb er nooit iets tegen hem gezegd.

Omdat we het hadden genoteerd, en jouw instructies liggen hier in de la. Ze zijn hier bewaard als "instructies."⁴⁸

Ik weet het niet, ik heb er nooit iets tegen hem gezegd.

(Moeders verzorger, in het Bengaals tegen Sujata:) Hij weet het.

Het lijkt dwaas om er een punt van te maken. Zeg liever niets. Het is genoeg als maar een paar mensen het weten.

⁴⁸ Op 14 januari 1967 had Moeder voor het eerst gesproken over deze mogelijkheid van cataleptische trance – vijf jaar eerder.

Het houdt me niet echt bezig, maar... Dit lichaam is echt heel bereidwillig, het wil haar best doen.... Zal het ertoe in staat zijn?... Uiteindelijk, als de Heer heeft besloten dat dit lichaam getransformeerd zal worden, zal het getransformeerd worden, dat is alles!

(Lachend) Voorlopig voelt het heel levend! Dat kan het zeggen.

En ik heb leuke kinderen om voor me te zorgen!⁴⁹

April 4, 1972

(Ontmoeting met S.S., het derde lid van het trio rivalen. Hij meldt aan Moeder dat sommige Aurovillianen naar verluidt "Amerikaanse spionnen" zijn.)

(Moeder spreekt Engels)

Sommige mensen zeggen dat ze spionnen zijn en worden vastgehouden door de Amerikaanse regering, anderen (sommige Amerikanen) vertellen me dat de Amerikanen nooit zulke onbekwame spionnen zouden aannemen! Dus ik zie zelf niet de... Om eerlijk te zijn, ik waardeer ze niet erg, maar ik heb niets positiefs tegen hen. Dat is alles. Het is allemaal zo.

Ik heb mijn best gedaan om ze eruit te werken, dat wil zeggen, dat ze zouden WILLEN gaan. Maar ze... het gebeurde niet, ze wilden echt blijven. Als we duidelijk bewijs konden hebben dat ze spionnen zijn, dan zou het heel gemakkelijk zijn. Ik zou ze vertellen dat ze moesten gaan. Maar ze zijn hier al zoveel jaar. Het moet bewezen worden, het kan geen gevoel of idee of zoiets zijn, er moet een concreet bewijs zijn. Voilà. Ik zou willen dat de wil van het Goddelijke zich heel duidelijk zou manifesteren, op een heel positieve manier. Want menselijke waardering is niets waard. Hij alleen kent de Waarheid, en Hij is het die moet beslissen. Zo. Ik weet niet of je het begrijpt en volgt; wat ik zeg is misschien niet duidelijk. Maar ik --- zie je, om de waarheid te vertellen, ik heb geen respect voor menselijke waardering en visie, en ik ben er absoluut van overtuigd dat alleen het Goddelijke de waarheid kan zien. Wat ik doe is Zijn weg vertellen, duidelijk laten zien, zodat we alleen doen wat Hij zegt, wat Hij ziet. Wij zijn niet in staat om te zien. Wij zullen het Goddelijke volgen.

⁴⁹ Deze laatste zin was bedoeld voor degenen die allemaal oren waren en niet geacht werden te luisteren.

(stilte)

Que Ta volonté soit faite [laat Uw wil geschieden] --- WAT het ook is. Voilà. Dat is mijn standpunt.

(De architect van Auroville komt binnen)

(De architect:) *Er heeft zich een reeks gebeurtenissen voorgedaan die het noodzakelijk maken dat ik u een vraag stel. Ik heb deze vraag aan S.S. voorgelezen, omdat we uitgebreid met elkaar hebben gesproken, voor zover we voelen dat er bepaalde beslissingen moeten worden genomen om de situatie in Auroville te verbeteren. Maar we blijven tegen hetzelfde probleem aanlopen, dat ik in deze brief heb samengevat:*

“Auroville wordt belast door een kleine groep mensen die het leven en de geest ervan verontreinigen en de voortgang ervan in gevaar brengen. Ze dwarsbomen elke poging om veiligheids- en hygiënemaatregelen en werkbeslissingen te implementeren en ze gedragen zich in tegenspraak met het ideaal van Auroville. Een oplossing zou zijn om een aantal van deze mensen terug naar huis te sturen en, voor een bepaalde periode, nieuwkomers te beperken tot die elementen die direct nuttig zijn voor de bouw van Auroville.

“We zien dat deze mogelijkheid in de praktijk niet door u is onderschreven. Is de aanwezigheid van deze elementen --- die volgens ons ongewenst zijn --- noodzakelijk voor Auroville om redenen die bekend zijn bij het Goddelijk Bewustzijn? Moeten we Auroville bouwen te midden van de moeilijkheden die ze vertegenwoordigen? En zijn ze nuttig voor de ontwikkeling van Auroville?”

(Moeder spreekt in het Frans)

In het algemeen en absoluut zijn moeilijkheden ALTIJD genaden. En vanwege... (hoe zal ik het zeggen?) menselijke zwakheid zijn ze niet behulpzaam. Moeilijkheden zijn ALTIJD genaden. Ik ben nu al een tijdje op aarde en altijd --- altijd, altijd, altijd, zonder een enkele uitzondering --- heb ik uiteindelijk gezien dat moeilijkheden niets anders zijn dan genaden. Ik kan dingen niet anders voelen of zien, omdat het mijn hele leven al die ervaring is. Ik zou in eerste instantie boos kunnen zijn en zeggen: "Hoe komt het dat ik vol goede wil ben, maar toch blijven de moeilijkheden zich opstapelen..." Maar daarna had ik mezelf gewoon een klap kunnen geven: "Domme jij! Het is gewoon om je karakter en het werk te perfectioneren!" Daar.

(stilte)

Sommige mensen zijn uit de Ashram naar Auroville verdreven. Dat zijn, dat geef ik toe, moeilijke elementen die het moeilijk maken. Ik wou dat ze op natuurlijke wijze uit Auroville werden verdreven naar... ergens anders. Dat zou niet zo leuk zijn voor de rest van de wereld – maar dat maakt niet uit!

Hoewel ze in een vrije omgeving wel te verdragen zijn. In de praktijk zou je met elk van hen afzonderlijk moeten praten.

Ga nu maar, vertel me wat je wilde zeggen.

(De architect:) Nou, moeder, ik wilde gewoon weten of we de aanwezigheid van deze schijnbaar ongewenste mensen moeten accepteren als een noodzaak voor de groei van Auroville, en als dat zo is, dan moeten we gewoon handelen en de moeilijkheden die ze vertegenwoordigen onder ogen zien; of moeten we definitieve maatregelen nemen om de problemen van veiligheid, de problemen van hygiëne op te lossen....

Welke problemen van hygiëne? Welke problemen van veiligheid?

Bijvoorbeeld, moeder, het is absoluut nutteloos om ze brandblussers, slangen en water te geven als ze geen moeite doen om te leren hoe ze de brandblusser moeten gebruiken en de waterslang in goede staat moeten houden.

Ja, dat is duidelijk.

Hetzelfde geldt voor hygiëne.

Is er niemand die de verantwoordelijkheid voor die dingen kan krijgen?

Ja, Moeder, we zullen het moeten doen met wat we hebben.

Ja. Er zou iets georganiseerd kunnen worden met de mensen die we kunnen vertrouwen, en als de anderen ontevreden zijn, kunnen ze weggaan. Begrijp je wat ik bedoel? In plaats van een actieve positie van "Ga weg" in te nemen (wat om veel redenen erg moeilijk is), zullen ze, als we ze onder een autoriteit plaatsen die ze niet accepteren, gedwongen worden om te vertrekken. Ze zullen eerst protesteren, maar we moeten standvastig blijven: "Zo is het."

We moeten de mensen vinden die in staat zijn om dit te doen, met de vereiste karaktersterkte, en als we ze eenmaal gevonden hebben, kunnen ze de autoriteit krijgen, en als de anderen het niet leuk vinden, zullen ze moeten vertrekken! En dat is dat. Maar we kunnen mensen die er al zijn niet ontslaan zolang we niet de persoon of personen hebben die in staat zijn om die positie actief in te nemen.

Ja, moeder, het is duidelijk. Maar er is ook het probleem van toelatingen tot Auroville.

Oh --- nou?

Bijvoorbeeld, bepaalde elementen lijken ons vanaf het begin absoluut ongewenst. En toch worden deze mensen soms geaccepteerd. Is daar een reden voor?

Op proef. Alleen op proefbasis, nooit anders.

Maar, Moeder, als ze hier eenmaal op proef zijn, kan niemand ze ooit nog wegsturen!

Ah, nee! Als ze niet bevredigend zijn, kunnen ze worden weggestuurd. Ik sprak alleen over degenen (dit is in feite wat ik tegen S.S. zei) die ik gedwongen werd uit de Ashram te verwijderen omdat ze totaal ongewenst waren in de Ashram,⁵⁰ en die naar Auroville gingen; deze mensen moeten ofwel gaan, of anders voelen... zoals ik zei, voelen dat ze hier niet thuishoren. Maar de nieuwkomers, degenen die op proef worden geaccepteerd en die ongewenst blijken te zijn, kunnen worden weggestuurd. Ik bedoelde de oude rotten, degenen die hier al jaren en jaren zijn. Maar de nieuwkomers, al degenen die op proef zijn genomen en niet bevredigend zijn, die kunnen weggaan --- ze MOETEN weggaan. Ik geef je volledige bevoegdheid om ze weg te sturen.

Zie je, sommige mensen komen naar mij toe --- ik ken hun namen niet, ik weet niet wat ze doen, ik weet niets over hen; de nieuwe verzoeken om toelating zouden via een van jullie twee bij mij moeten komen (omdat jullie de praktische situatie en de mensen kennen). Helaas schrijven veel mensen mij, en ik weet het niet, weet je, ik onthoud nooit namen; ik onthoud ze alleen als ik weet wie ze zijn, wat ze doen enzovoort. Maar als je de waarde van deze mensen kent en me kunt vertellen: "Deze is als dit of dat," dan vertrouw ik op wat je zegt; en als je me vertelt: "Die persoon is ongewenst," nou, dan moet hij gaan. Maar ik moet van tevoren worden geïnformeerd, want mensen gaan meestal via één persoon, dan via een andere om hun verzoek bij mij te krijgen, en ik houd het niet bij, ik weet het niet. Zie je de foto? Ik geef een algemeen antwoord, en zij vatten het op als... omdat ik denk dat het iemand anders is. Ik herinner me niet, ik vergeet namen --- het volgende moment ben ik het vergeten. Mijn hoofd zit vol met... iets veel groter dan dat alles, weet je. Er zou één persoon moeten zijn --- één of twee (twee is heel goed) --- om de toelatingen aan mij te presenteren, de nieuwe toelatingen tot Auroville, en ik ga er volledig mee akkoord om degenen die u ongewenst vindt terug te sturen.

Begrijp je dat?

Ja, moeder. Maar op dit moment worden alle verzoeken door S.S. ingediend. Niemand anders presenteert verzoeken van nieuwkomers. Dus het zou eenvoudig moeten zijn?

⁵⁰ In het bijzonder een van N.'s neven. Deze ongewenste persoon aarzelde later niet om een valse klacht in te dienen bij het Hooggerechtshof van India om de weerspannige Aurovilianen uit Auroville te laten verdrijven en zijn oom te installeren als Auroville's wettelijke eigenaar.

Weet u dat zeker?

Bijvoorbeeld, de andere dag (ik gebruik dit voorbeeld, moeder, omdat het voor mij een echt probleem was), was er een meisje dat drugs gebruikte en uit Auroville was verdreven; ze vroeg S.S. om terug te mogen komen. En wij...

Een meisje?

Ja, moeder. S.S. en ik waren ertegen, maar u zei: "Ze moet nog één kans krijgen."

Ja – ja, voor een maand?⁵¹

(S.S.): Ze zitten er nu een week, op proef.

Je moet ze minstens een maand geven. Minstens een maand. Maar als ze ook maar de geringste onoprechtheid tonen, je begrijpt het wel, als ze zeggen: "Ik doe dit niet, ik doe dat, ik zal dit niet doen, enz...", zeg dan gewoon: "Je kunt weggaan." Je hoeft het me niet eens te vragen, je kunt ze gewoon wegsturen. Informeer me gewoon: die en die persoon is onbevredigend bevonden. Ik geef je de bevoegdheid om het te doen. Ik zal niet protesteren. Maar ik moet wel geïnformeerd worden, want er komen genoeg mensen naar me toe en... ze zijn erg sluw, zie je: ze vinden een andere persoon om hun verzoek te kanaliseren.

(De architect:) De vraag in ons hoofd, moeder, was of u deze mensen zag als nuttig om Auroville een bepaald soort moeilijkheid te bezorgen.

Nee! Zeker niet! Nee, nee, ik ben er niet voor om opzettelijk moeilijkheden toe te voegen! Ik weet dat ze komen voor.... Maar ze zouden niet uitgenodigd moeten worden --- integendeel. Dat zouden ze niet moeten doen. Dingen zouden zo gemakkelijk mogelijk gemaakt moeten worden. Alleen, we zouden ons niet van streek moeten laten maken door moeilijkheden, dat is het punt. Ik zeg helemaal niet dat moeilijkheden moeten worden geaccepteerd --- nodig ze helemaal niet uit, helemaal niet, helemaal niet; het leven is al moeilijk genoeg! Maar als er een moeilijkheid komt, moet je moed vatten en die moedig onder ogen zien.

We moeten streven naar Orde, Harmonie, Schoonheid en... collectieve aspiratie --- al die dingen die er op dit moment niet zijn. We moeten... zie je, als organisatoren is het onze taak om het voorbeeld te geven van wat we willen dat anderen doen. We moeten boven persoonlijke reacties uitstijgen, uitsluitend afgestemd zijn op de goddelijke Wil en de volgzame instrumenten van de goddelijke Wil zijn --- we moeten onpersoonlijk zijn, zonder enige persoonlijke reactie.

⁵¹ Moeders geheugen is tenslotte niet zo slecht!

We moeten in alle oprechtheid "zijn". Wat het Goddelijke wil --- laat het zijn. Dat is alles. Als we dat kunnen zijn, dan zijn we zoals we zouden moeten zijn, en DAT is wat we moeten worden. Voor de rest... voor al het andere doen we ons best.

Ik weet dat het niet gemakkelijk is, maar we zijn hier niet om gemakkelijke dingen te doen; de hele wereld is er voor degenen die van een gemakkelijk leven houden. Ik wil dat mensen voelen dat naar Auroville komen niet betekent dat ze naar een gemakkelijk leven gaan --- het betekent dat ze een gigantische inspanning leveren voor vooruitgang. En degenen die het niet bij willen houden moeten vertrekken. Zo staan de zaken ervoor. Ik wou dat het zo sterk was --- de behoefte aan vooruitgang, aan de vergoddelijking van het wezen, zo intens --- dat degenen die niet in staat zijn (niet in staat of niet bereid) om zich eraan aan te passen zelf zouden vertrekken: "Oh, dit is niet wat ik had verwacht." Zoals het nu is, zeggen al degenen die een gemakkelijk leven willen en willen doen wat ze willen wanneer ze willen, "Laten we naar Auroville gaan!" Het zou juist het tegenovergestelde moeten zijn. Mensen zouden moeten weten dat naar Auroville komen een bijna bovenmenselijke inspanning voor vooruitgang betekent.

Het is de oprechtheid van onze houding en inspanning die het verschil maakt. Mensen zouden moeten voelen dat onoprechtheid en onwaarheid hier geen plaats hebben --- ze werken gewoon niet, je kunt mensen die hun hele leven hebben gewijd aan het overstijgen van de mensheid niet voor de gek houden.

Er is maar één manier om overtuigend te zijn --- en dat is door dat te ZIJN.

Dan zullen we sterk staan, we zullen alle goddelijke kracht aan onze kant hebben.

We zijn hier om een supermensheid voor te bereiden, niet om terug te vallen in verlangens en een gemakkelijk leven --- nee.

Mensen moeten het voelen; het zou zo sterk moeten zijn dat de pure kracht van onze oprechtheid hen zou verdrijven --- dat is wat ze moeten voelen. Op dat punt zullen we zijn wat we zouden moeten zijn. De kracht van de realisatie --- van de oprechtheid van de realisatie --- is zodanig dat het ONDRAAGLIJK is voor degenen die onoprecht zijn.

(stilte)

Dat is alles.

Ja, Moeder.

(stilte)

Als we in alle oprechtheid aan de kant van het Goddelijke staan, ZIJN we alles wat we zouden moeten zijn.

Dat is wat Sri Aurobindo altijd zei. Als mannen dit maar wisten: als ze zich in alle oprechtheid --- in alle oprechtheid --- aan het Goddelijke overgeven en de kant van het Goddelijke kiezen, worden ze alles wat ze zouden moeten zijn.

Het kan tijd kosten, er kan onrust en moeilijkheid zijn --- je moet... onbuigzaam zijn: --- Ik ben voor het Goddelijke en de goddelijke manifestatie, ondanks alles en nog wat." Voilà. Dan is het almacht --- ZELFS VOORBIJ DE DOOD.

Ik zeg niet morgen, ik zeg niet onmiddellijk, maar... het is een zekerheid.

April 5, 1972

(Het eerste deel van dit gesprek gaat over de vertalers van "Notes on the Way." Een van hen wil het werk opgeven.)

Het is het ego dat eist dat dingen gedaan worden zonder zijn verschuldigde respect te vergeten --- (*lachend*) Meneer Ego wil alle verschuldigde respect blijven genieten!... Het klaagt schril voordat het vertrekt.

Oh, ik heb zulke fascinerende dingen gezien, mon petit! Urenlang was ik toeschouwer --- het bewustzijn was getuige van een ontmoeting tussen het Ego en het bewustzijn van de supermens... (*lachend*) het was als een duel! Het ego argumenteerde zo gladjes! Het leek te zeggen: "Kijk, als je me wegstuurt, wordt de wereld hels!" En het liet de meest angstaanjagende scènes zien: "Als ik me hieruit terugtrek," zei het, "zal hij dit doen; als ik me daaraan onttrek, zal dit gebeuren... (*Moeder lacht*) Vreselijke dingen, weet je, de meest verbijsterende catastrofes!... Het ging urenlang door.

's Nachts slaap ik niet, weet je; ik blijf heel stil, en dan ben ik toeschouwer van al die scènes.

Als ze gedetailleerd verteld worden, zouden ze heel interessant zijn.... Later, misschien?

* * *

De Personages in het Toneelstuk

Het volgende gesprek maakt het noodzakelijk om de fysieke omstandigheden uit te leggen waarin Moeder leefde. Helaas was ik op dat moment nog halfblind voor deze omstandigheden, want Moeder had me in zo'n cocon van licht gewikkeld dat ik niet echt kon zien wat er gebeurde --- ze kende mijn onstuimige aard, ze wist dat ik de situatie in haar kamer en de kleingeestige intriges van mensen nooit zou hebben getolereerd als ik had geweten wat er daar werkelijk gebeurde. Maar geleidelijk aan werd ik me wel bewust van bepaalde dingen.

Onbewust was ik getuige van een tragedie.

Maar "tragedie" is achteraf, als het te laat is. Op dat moment zijn er alleen mensen die komen en gaan, met hun alledaagse gebaren, hun lege woorden en sluimerende kleine verlangens, niet slechter of beter dan wie dan ook, en die niet echt weten wat ze doen of waar ze naartoe gaan. En toch is de tragedie al bezegeld in dit kleine gebaar, die onzorgvuldige actie, die paar vluchtige woorden. Vond de Trojaanse Oorlog niet "elke dag" plaats? Stierf Alexander niet op "één mooie dag"? Het lot grijpt een paar wezens aan en kristalliseert abrupt een groot moment in de geschiedenis, maar de spelers zijn noch "wreed" noch "zachtaardig" – ze lijken veel op alledaagse mensen, maar met slechts een klein onderscheid in hun hart. Elke speler speelt zijn rol, in zwart of wit, voor een ondoorgrondelijk doel waar alles wordt verzoend...

Maar in de tussentijd...

Moeder's directe entourage bestond toen uit: Pranab, haar "lijfwachter", een voormalige bokser, een gewelddadige en arrogante man wiens flagrante gebreken de keerzijde waren van een Liefde die hij nooit accepteerde, omdat het zou betekenen dat hij zichzelf zou overgeven. "Een for-mi-dable trots", vertelde Moeder me ooit.⁵² Hij vertrouwde niets behalve zijn biceps en was gefrustreerd in zijn dromen van "supermens" zonder enige tastbare fysiologische realisatie. Op zijn eigen manier was hij volkomen toegewijd, als een sportman die weet dat hij de wedstrijd die hij hoopte te winnen heeft verloren, maar sportief doorspeelt tot het einde. Hij behandelde Moeder als een bruit en sprak met haar als een bruit, maar hij diende haar bruit, zonder pijn te sparen, hoewel met een groeiend ongeduld. Hij diende Moeder meer dan vijftientig jaar. Pranab had een instinctieve afkeer van mij, zoals hij dat ook had van Pavitra (die hij ernstig mishandelde), en in het algemeen van alles wat zijn primitieve intellect te boven ging --- Pranab kon alleen liefhebben wat hij kon domineren. Hij was ook openlijk xenofob: de "sahibs", zoals hij zou zeggen, vergetend, of misschien ook niet, dat Moeder ook een "buitenlander" was. Er

⁵² Zie Agenda VIII, 2 augustus 1967.

waren nooit uitwisselingen tussen Pranab en mij, we leefden in totaal verschillende werelden en het werk van de een deed geen afbreuk aan dat van de ander. Hij toonde alleen zijn ergernis en minachting voor mij toen hij, toen hij Moeders kamer binnenkwam, haar in contemplatie aantrof, mijn handen vasthoudend --- misschien verlangde hij naar een Liefde die hem ontging. Ik heb nooit een woord tegen hem gesproken. Hij heeft nooit iets tegen mij gezegd.

De tweede persoon in Moeders entourage was haar --- arts, Dr. Sanyal. Een volledig toegewijde, heldere en onberekenbare man, maar met een totaal gebrek aan geloof, behalve in zijn medicijnen en medische methoden. Hij leefde zo'n twintig jaar bij Moeder zonder enig begrip van wat ze deed, haar lichaamsbewustzijn zaaiend met zijn twijfels en medische onmogelijkheden. Moeder heeft hem meerdere keren in deze Agenda genoemd.

De derde persoon was Moeders helper, Champaklal, die ook Sri Aurobindo's bediende was geweest. Een man met een zuiver hart, eenvoudig en volkomen toegewijd. Er valt niets over hem te zeggen, behalve mijn respect. Hij was vanuit zijn Gujarati-dorp rechtstreeks naar de Ashram gekomen, zo'n vijftig jaar eerder, op achttienjarige leeftijd. Er was niets tussen zijn dorp en Sri Aurobindo. Hij begreep niets van wat er gebeurde --- hij diende gewoon en deed wat hem werd opgedragen.

De vierde en laatste persoon was de nieuwe bediende van Moeder. Zij zal in het volgende gesprek verschijnen. Ik was vooral blind voor haar omdat ze jong en aanhankelijk was --- maar ze stond volledig onder de duim van Pranab en werd geregeerd door haar passies. Ik had, natuurlijk opgemerkt dat ze naar mijn gesprekken met Moeder luisterde, en zo subtiel de sfeer vertroebelde, onzichtbaar Moeders vrije meningsuiting verstoorde; want, overbodig om te zeggen, Moeder voelde alles wat er in de atmosfeer gebeurde. Hoe vaak stopte ze midden in een zin, onzichtbaar onderbroken: "Ik kan niet spreken" --- dat was niet alleen omdat ze kortademig was. De sfeer van onze gesprekken was dus niet meer wat het de afgelopen vijftien jaar was geweest, tot 1970. Maar daarnaast waren we verantwoordelijk voor een nieuwe en trieste wending in de gebeurtenissen. We wisten dat Moeder vaak over Auroville sprak, of met de ene of de andere discipel, en we betreurden het verlies van die woorden --- voor ons leek elk van haar woorden zo belangrijk voor de wereld, zelfs als we nog niet alles konden verstaan wat ze zei. Dus met haar goedkeuring slaagden we erin om een kleine, gemakkelijk te bedienen cassette-recorder te bemachtigen. Er was met Moeder afgesproken dat haar begeleider alle belangrijke gesprekken in Moeder's kamer zou opnemen en ze vervolgens aan mij zou doorgeven om ze aan de Agenda toe te voegen. In eerste instantie merkte ik dat de begeleider de banden bewaarde, maar een aangeboren verlegenheid weerhield me ervan iets te zeggen, omdat ik anders de indruk zou wekken dingen te 'monopoliseren' of te pushen, en ik wist ook niet precies van wie ze de instructies

opvolgde. Toen stopte de begeleider geleidelijk helemaal met het geven van de opnames, zelfs die van Moeder met Sujata. Op dat moment was de situatie in Moeders kamer zo fragiel dat ik niets wilde zeggen, uit angst om een uitbarsting te veroorzaken die uiteindelijk op Moeder zou zijn teruggekaatst. Ik voelde ook al de onzichtbare barrière tegen Sujata, wiens naam systematisch van de lijst met bezoekers werd geschrapt onder het een of andere voorwendsel, samen met die van de paar jonge vrouwen die de Ashram's positieve --- en stille --- elementen waren. En hoe konden we ruziemaken als Sujata werd verteld: "Moeder kan je niet zien... Moeder is ziek..."? Sujata vertelde het ooit aan Moeder, maar toen hetzelfde incident drie, vier, tien keer gebeurde, viel er niets te zeggen. Zonder te weten waarom, voelde ik ook mijn eigen ontmoetingen met Moeder bedreigd en precair. In feite waren we alleen, tegenover een duistere groep tegenstanders. Waarom de tegenstanders? Er is geen antwoord --- behalve menselijke kleinzieligheid, die alles wat daarbovenuit gaat niet begrijpt en haat. Zelfs Moeders eigen zoon was jaloers op mijn plek bij haar, om nog maar te zwijgen van de anderen, de pure en simpele 'leugenaars', zoals Moeder ze noemde, die de Ashram leidden en nog steeds leiden. Uiteindelijk, veel later, ontdekte ik dat de beruchte cassette recorder, waarvan ik de opnames niet eens meer ontving, stiekem werd gebruikt om mijn eigen gesprekken met Moeder op te nemen --- namens wie?

Dat was het einde. De atmosfeer was zo verrot geworden dat het natuurlijk niet langer kon duren --- Moeder stikte daar. Ik ontdekte later in mijn eigen lichaam en uit directe ervaring dat alle slechte gedachten het lichaam kwellen, ze creëren een soort onderdrukking alsof je te weinig lucht hebt. Toch, zelfs toen ze Moeder's deur voor me dichtdeden, een jaar en een maand later bijna op de dag af, op 19 mei 1973, KON IK NIET geloven dat het einde was. Ik was ervan overtuigd dat dit de laatste fase was, dat Moeder eindelijk de oude slavernij aan voedsel zou afschudden: de laatste band met de oude fysiologie. Maar, zoals we nu weten, liet haar 'lijfwatch' haar dat niet toe. In zijn toespraak op 4 december 1973 verklaarde hij: 'In het begin [vanaf mei 201 weigerde ze om eten of drinken te nemen, maar op de een of andere manier hebben we haar overgehaald om ze te nemen.'⁵³ Ze vocht zo veel als ze kon, en toen.... Soms leek ik haar stotterende stemmetje daarboven te horen: 'Waar is Satprem? Waar is Satprem?...' en dan stilte. Als ik had geprobeerd de barrière te forceren, zou deze Agenda nooit het daglicht hebben gezien. Op een manier is het volgende gesprek daarom profetisch.

Zo was Moeder's directe entourage: een toegewijde maar onbegrijpelijke helper, een dokter zonder geloof, een gewelddadige

⁵³ We zouden graag willen weten hoe ze haar hebben "overtuigd". Ik kan niet anders dan denken aan het visioen dat ik elf jaar eerder had (Agenda II, 11 februari 1961), waarin Moeder was "gestorven" omdat ze --- een rijstkorrel had gegeten."

*en despotische lijfwacht, en een blind en verblind klein wezen dat wordt gecontroleerd door haar passies en door Pranab.
Vanaf nu laten we de feiten voor zichzelf spreken.*

** * **

(Na een stilte hervat Moeder het gesprek.)

Het lichaam is verzwakt door de transformatie, de dokter zegt dat het tekenen van zwakte vertoont.

Wat waar is, is dat het een soort spanning voelt wanneer het te veel moeite moet doen. Maar ik denk dat dat voorbij zal gaan. Ik ben ervan overtuigd --- zoals ik je al heb verteld --- dat als ik honderd word, ik op honderd sterk zal zijn.

Maar wat dacht je van de andere dag, Moeder, toen je Sujata opnieuw vertelde over de mogelijkheid dat je lichaam ogenschijnlijk levenloos zou worden, "dood", zoals ze zeggen...

Ja.

...als onderdeel van het transformatieproces. En als dit zou gebeuren, zouden we ervoor moeten zorgen dat we je niet in het gat stoppen....

Ja.

Maar waarom?... Kwam de gedachte weer bij me op dat je misschien....

Ja.... Ik weet het niet. Ik zou in ieder geval willen dat iemand zoiets stoms voorkomt, want dan zou al het werk tenietgedaan worden.

Ja, natuurlijk. Maar mensen als K. zullen er zijn [Satprem draait zich om naar de badkamerdeur en gebaart naar de verzorger van moeder om dichterbij te komen].

Ja.

Mensen als K. zullen dicht bij jou zijn.

Ja, mon petit, maar K. is een jong meisje, ze heeft geen enkele autoriteit.

Natuurlijk wel, moeder! [K. lacht]

(Sujata:) Eigenlijk, Moeder, hebben wij ook geen enkele autoriteit.

Mensen met enige autoriteit zouden daar moeten zijn en zeggen (Moeder spreekt krachtig): DIT MAG JE NIET DOEN – Moeder WIL HET NIET.

(Satprem:) Ja, Moeder, maar ik zie alleen K. of Sujata bij je in de buurt die dat zouden kunnen zeggen --- ik bedoel, wat kunnen de anderen mogelijk zeggen?

Ja, en wat met jou?

Ik? Wat heb ik te zeggen? Wie zal naar me luisteren? Ze zullen zeggen dat ik gek ben --- ze laten me niet eens je kamer binnen!⁵⁴

(Moeder lacht met een soort verrassing)

Het is waar, ze laten me niet je kamer binnen. Maar mensen die hier zijn, zoals K. of Sujata, MET HUN GELOOF kunnen ze iets doen --- of Pranab. Maar Pranab, alleen jij kunt...

Maar Pranab... Pranab zal denken dat ik dood ben!

Ja, dat is zo.

Precies.

Ja.... Ja, Pranab gelooft niet, hij heeft geen geloof.

(Moeder knikt)

Persoonlijk denk ik dat alleen het geloof van mensen zoals --- nou ja, "kleine meisjes" zoals K. of Sujata autoriteit kunnen hebben met hun geloof. Dat is alles wat ik kan bedenken. Ze zullen er moeten zijn.

(Moeder knikt goedkeurend, Sujata blijft stil tot het einde)

Mogelijk, maar ik weet niet zeker of het zal gebeuren [de diepe trance]. Soms, als ik al deze dingen zie, ben ik.... Mijn spraakmoeilijkheden worden veroorzaakt door die zwakte, zie je; ik heb moeite om mezelf uit te drukken; ineens voel ik... ik voel een soort... ik weet het niet, ik kan niet zeggen vermoeidheid of uitputting, maar... alsof het leven letterlijk uit me is weggezogen - en toch is het bewustzijn LEVENDIG, sterker dan ooit!

Plotseling weet het lichaam niet of het het aankan --- dat is wat er gebeurt.

Dus om deze reden kan schijn bedriegen.

(Satprem, terzijde voor K.): Maar kon iemand als Champaklal dat niet begrijpen?

⁵⁴ Op 19 mei 1973, zes maanden voordat Moeder vertrok, sloot Pranab Moeders deur voor Satprem, en voor iedereen anders ook, inclusief Sujata.

(K.:) *Dat denk ik niet.*

De grote moeilijkheid is de overheid, zie je: een stelletje idioten die niets weten buiten hun regels en voorschriften.

(Satprem:) *Nee, nee, Moeder, ik kan je verzekeren dat....*

(K:) *Nee, nee!*

(Satprem:) *Hoe dan ook, zolang we leven, zullen we alles doen wat we kunnen om je te beschermen...*

Ja.

Zeker.

Mon petit....

(stilte)

Nee, ik denk echt niet dat er iets zal gebeuren, Moeder.

(K:) *Ik ook niet.*

(Satprem:) *Ik denk niet dat er iets zal gebeuren. Als je een bepaald aantal dagen in een staat van schijnbare samadhi moet blijven, nou, dan word je beschermd en komt alles goed, dat is alles.*

(Moeder knikt goedkeurend)

Alles wat nodig is, is ÉÉN persoon met echt geloof.

Ja, JA, precies. Precies. Ja.

Nou, er zijn er hier minstens drie met echt geloof!

(Moeder lacht) Ja.

Zelfs vier! [Vasudha, de voormalige assistente van moeder, is net de kamer binnengekomen.⁵⁵]

*(De klok luidt
Moeder pakt Satprem's handen
ze kijkt gerustgesteld)*

⁵⁵ Vasudha, die kanker had, kon moeder niet langer actief dienen, maar kwam haar elke dag een paar momenten bezoeken. Haar vertrek was een echte tragedie. Als ze er was geweest, was er niets gebeurd --- ze wist het en ze begreep het. Zoveel jaren lang had ze discreet niet alleen over moeder gewaakt, maar ook over de privacy en geheimhouding van onze gesprekken met moeder, ervoor zorgend dat niemand ons stoorde en vooral inbreuk maakte op de tijd die moeder ons gaf. Ik kan haar nooit genoeg danken --- en mijn oneindige spijt. Er was iemand in die roedel die het begreep en die iemand werd van moeder afgenomen --- waarom?

lange stilte)

Dus, K. heeft veel dingen opgenomen --- heeft ze ze aan jou gegeven?

Vanmorgen?

(K.): Vandaag niet --- gisteren.

(Satprem:) Gisteren, ja, moeder. Ik heb er nog niet naar gekeken.

Ik spreek niet meer met de kracht die ik vroeger had, want spreken is moeilijk. Wat ik zeg heeft niet de kracht die het vroeger had.

Maar er zit kracht achter!

Ja, het bewustzijn is sterker dan ooit.

*Precies!... Nee, ik vind echt dat de kracht er nog steeds is, achter....
Het is waar, je spreekt niet als een redenaar!...*

Dat klopt! Verre van dat! Nou, mijn kinderen, daar. We zullen doen wat we kunnen, we zullen ons best doen.

*Ja, en we zullen goed voor je zorgen en... WE ZULLEN U NIET IN DE
STEEK LATEN.*

Goed. Nou, goed dan! *(Moeder lacht)*

Au revoir, mon petit.

(tegen Sujata, heel teder)

Mon petit....

* * *

Naschrift

“We zullen je niet teleurstellen... Hoe deze woorden nog steeds met een kwellend vraagteken klinken, acht jaar later! Wat zouden we in godsnaam kunnen doen? Een schandaal? Nutteloos --- het zou alleen de roedel hebben losgelaten voordat we tijd hadden gehad om deze Agenda in veiligheid te brengen. Hier zijn de feiten, zoals gerapporteerd in het Engels door Pranab zelf in een openbare toespraak, op 4 december 1973:

“Ik kwam om ongeveer vijf over zeven aan [in Moeders kamer, de avond van 17 november] en zag dat Dr. Sanyal er al was om Haar te onderzoeken. Dyumanbhai [de discipel die Moeder haar maaltijden bracht]

was ook gekomen. Ik ging en voelde de pols van Moeder. Die was er nog steeds, met lange tussenpozen kloppend. Er was nog steeds wat ademhaling. Maar langzaam stopte alles. De dokter gaf haar een externe hartmassage. Het had geen effect. Toen verklaarde hij dat de moeder haar lichaam had verlaten. Dit was om 19:25 uur. Toen, aanwezig zijnde en mijn verantwoordelijkheid voelend, dacht ik na over wat ik moest doen. Op dat moment waren aanwezig André [moeders zoon], Champaklalji [de helper], Dr. Sanyal, Dyumanbhai, Kumud [de verzorger] en ikzelf. Ik sprak met André en vertelde hem dat ik even wilde wachten en dan het lichaam van de Moeder naar beneden wilde halen en in de meditatiehal wilde leggen zodat mensen het konden zien. We zouden het lichaam zo bewaren dat het niet werd verstoord, en dan zouden we beslissen wat we zouden doen. André ging akkoord met mijn voorstel. Hij wilde bij ons blijven, maar omdat hij zich niet goed voelde, stelde ik voor dat hij naar huis zou gaan om uit te rusten en de volgende dag terug te komen. Hij ging weg. We bleven daar en bespraken wat we moesten doen.

Nu dachten we dat als mensen meteen te weten zouden komen dat de Moeder was overleden, er een grote haast zou ontstaan en de menigte zou schreeuwen om Haar te zien. Er zou lawaai en geschreeuw zijn en een enorme verwarring. Dus dachten we eraan om de gebeurtenis een tijdje geheim te houden. Ook zei Dr. Sanyal dat we het lichaam op geen enkele manier mochten verstoren gedurende een aantal uren. Dus de Moeder werd achtergelaten zoals Ze was en na 11 uur, toen de poort van de Ashram gesloten was, wasten we Haar lichaam met eau de cologne, trokken Haar een mooie jurk aan, regelden alles en toen gingen Dyumanbhai en ik naar beneden en riepen Nolinida. Nolinida kwam naar boven, zag alles en vroeg wat we gingen doen. Ik vertelde hem mijn plannen. Hij zei dat de Moeder hem ooit had verteld dat als het leek alsof Ze haar lichaam had verlaten, we niet moesten haasten, maar moesten zorgen dat Haar lichaam goed werd bewaard en dan moesten wachten. Ik zei: "We staan op het punt om hetzelfde te doen. We hebben haar schoongemaakt, anders waren er mieren en insecten gekomen. We hebben haar een nieuwe jurk aangetrokken en we zullen haar rustig en voorzichtig naar beneden dragen en haar in de meditatiezaal leggen. Na enige tijd zullen we mensen roepen." Hij ging akkoord met ons voorstel.... Rond 2 uur [in de ochtend] brachten we het lichaam van de moeder naar beneden, legden haar op bed en regelden alles. Toen ging ik naar buiten, riep Mona en zei hem dat hij met vier andere jongens, vijf van mijn luitenants, naar mij moest komen kijken. Toen ze kwamen, legde ik ze uit wat ze moesten doen: eerst de fotografen bellen, daarna de [Ashram]-beheerders en daarna al degenen die heel dicht bij haar stonden.... Vanaf 3 uur begonnen de mensen die waren geroepen te komen. Terwijl we boven waren, bereidden we een soort verklaring voor die naar de pers en All India Radio kon gaan, zodat er geen verkeerde informatie naar buiten zou komen.... Onze conceptverklaring werd door Nirodda gecorrigeerd en aan Udhar gegeven om te verspreiden. Om 4:15 uur 's ochtends openden we de poort van de Ashram zodat mensen binnen konden komen en een laatste Darshan konden houden...

Dus, ZES UUR EN VIJFENDERTIG MINUTEN na de zogenaamde dood van Moeder, brachten ze haar naar beneden, haalden haar lichaam weg uit de vrede en bescherming van haar atmosfeer... en gooiden haar vervolgens naar duizenden gretig nieuwsgierige bezoekers te midden van felle neonlichten en ronkende ventilatoren, slechts ACHT UUR EN VIJFTIG MINUTEN nadat haar hartslag stopte...

Welke universele medeplichtigheid verbond al deze mensen, die ALLEMAAL volledig wisten dat Moeders lichaam met rust gelaten moest worden in haar kamer, die ALLEMAAL volledig op de hoogte waren van Moeders "instructies"?

Als ze van haar af wilden, hadden ze niet sneller kunnen gaan.

Pranab zelf verklaarde brutaalweg in zijn toespraak:

"Eén ding herhaalde Ze vaak tegen mij, en tegen een aantal andere personen ook. Ze zei dat al het werk dat Ze aan Haar lichaam deed op twee manieren bedorven kon worden --- ten eerste, deze kracht die Ze op Haar uitoefende kon zo sterk zijn, zo groot, dat het lichaam het niet zou kunnen verdragen en het lichaam zou kunnen falen.⁵⁶ Dat was een mogelijkheid. Het ten tweede was dat als Ze ooit in een diepe trance zou raken en het leek alsof Ze Haar lichaam had verlaten, als we Haar dan per ongeluk in de Samadhi [tombe] zouden stoppen, dat Haar werk absoluut zou verpesten. En Ze gaf instructies dat we het lichaam de noodzakelijke bescherming moesten geven, dat we moesten toekijken en dat we Haar pas in de Samadhi moesten leggen als we er absoluut zeker van waren dat Ze Haar lichaam had verlaten. Ik denk dat we hebben gedaan wat Ze wilde."

Het is waar, ze deden alles wat nodig was om "absoluut zeker" te zijn. Haar uit haar kamer halen was in feite haar veroordelen tot een zekere dood.

Natuurlijk heeft niemand ons ooit iets verteld. Wij behoorden niet tot degenen die "dichtbij" Moeder stonden. Het is Sujata's broer, Abhay Singh --- die zelf gewaarschuwd was door het publieke gerucht, die ons een bericht stuurde. We kwamen rond zes uur 's ochtends aan bij de Ashram, verbijsterd, en zagen duizenden mensen in de rij staan, wachtend op hun beurt --- het was zes maanden geleden dat we Moeder voor het laatst hadden gezien. Minder dan vijf minuten later belde Nolini me om het persbericht in het Frans te vertalen, evenals zijn eigen "bericht" --- ze hadden allemaal een "bericht" klaar. Hij gaf me een stuk papier. Ik kon mijn ogen niet geloven. Ik las als een automaat:

⁵⁶ Wat niet het geval was, want in Pranab's eigen woorden, "zag het [het overlijden van Moeder] er voor mij uit alsof een kaars langzaam uitging."

“Het lichaam van de Moeder behoorde tot de oude schepping. Het was niet bedoeld om het Nieuwe Lichaam te zijn.⁵⁷ Het was bedoeld om het voetstuk van het Nieuwe Lichaam te zijn. Het diende zijn doel goed. Het Nieuwe Lichaam zal komen.... De herleving van het lichaam zou een herleving van de oude problemen in het lichaam hebben betekend. De lichaamsproblemen werden geëlimineerd voor zover dat in het lichaam kon worden gedaan --- verder was niet mogelijk. Voor een nieuwe mutatie was een nieuwe procedure nodig. ‘Dood’ was de eerste fase in dat proces.”

Ik las het nog eens, in sprakeloze verontwaardiging: “Het lichaam van de Moeder behoorde tot de oude schepping. Het was niet bedoeld om het Nieuwe Lichaam te zijn...” Ik keek naar al die mensen die naar me staarden in Nolini’s kamer. Er viel een vreselijke stilte. En toen zei ik NEE. “Ik zal dat NIET vertalen.” Ze keken naar me alsof ik gek was geworden toen ik wegging.

De batterij aan ronkende fans, de enorme menigte, de felle lichten die op het zinken plafond weerkaatsten. Haar kleine witte gestalte, die leek te zijn verzonken in een krachtige, bijna felle concentratie. Schreeuwen? Schreeuwen wat? Tegen WIE? Zouden mijn schreeuwen haar terug naar haar kamer kunnen brengen? Zouden ze hun berichten en voorbereide verklaringen annuleren? Er was niemand om te luisteren. Ze hadden alles tot in de puntjes geregeld. Er was geen enkele afwijkende stem. De samenzwering was totaal.

April 6, 1972

(Moeder ziet Sujata)

Ik wil niet meer praten.

Gisteren vertelde ik Satprem wat ik te zeggen had.

(stilte)

Sommige mensen komen en overspoelen me met hun problemen; anderen komen en zeggen niets; in beide gevallen blijf ik stil. Het kan me niet schelen wat ze zeggen, zelfs dat ik dom ben geworden, het kan me helemaal niets schelen.

⁵⁷ Deze laatste zin ("Het was niet bedoeld om het Nieuwe Lichaam te zijn") werd later verwijderd voor de officiële versie van het bericht, waarschijnlijk deels vanwege Satprem's reactie.

Oh nee!... Mensen die zulke dingen kunnen zeggen, laten alleen hun eigen kleuren zien.

Ja. Dat is hun eigen zaak, ik heb er niets mee te maken.

Daarboven, in het bewustzijn, ben ik bij degenen die daar zijn. En dat is dat.

(Moeder pakt Sujata's handen vast en zit te staren)

Ja, dit is goed, dit is goed.

Je weet dat ik bij je ben! Weet je dat?

Vertel Satprem ook dat ik ALTIJD bij hem ben.

Daar, mon petit.

(Vervolgens vertelt Sujata over de droom die ze op zondag had waarin zij en Satprem Sri Aurobindo en Moeder zagen in een kamer aan het einde van een voetgangersbrug. De droom had te maken met de fysieke transformatie van Sri Aurobindo en Moeder. Terwijl Moeder met Satprem sprak, riep Sri Aurobindo Sujata en plaatste twee vingers in de palm van haar rechterhand en zei: "Je zult geloof en aspiratie moeten dragen gedurende duizend jaar." Na naar Sujata te hebben geluisterd, blijft Moeder stil. Sujata probeert commentaar te geven op haar droom.)

De duizend jaar zijn voorbij.... En nu is de transformatie voltooid...

Ja, dat is het, mon petit. Goed, mon petit. Goed. Nu rest ons alleen nog onszelf te transformeren! *(Gelach)*

April 8, 1972

Misschien herinnert u zich dat Mgr. R. u in januari schreef en dat u zich lang op hem concentreerde; toen vroeg u mij om hem te schrijven en te vragen "of hij zich ergens van bewust was."⁵⁸ Ik heb zijn antwoord ontvangen: een brief gericht aan mij en een andere aan u.

⁵⁸ Zie gesprek van 29 januari.

Dit is wat hij mij schrijft (zijn antwoord werd uitgesteld vanwege de dood van kardinaal Tisserant):

*“Mijn broer,
... Eigenlijk bracht Moeder mij op 29 januari (tussen vijf en zes uur) een bezoek. Een innerlijk bezoek, maar voor mij was het boven elke twijfel verheven. Ze vertelde mij zoveel dingen... in zo korte tijd. Ik denk dat ik nu klaar ben om te breken met een heel verleden dat mij niets anders heeft gebracht dan bedrog, illusie en trucs....”*

En dit is wat hij u schrijft:

“Sinds die onvergetelijke 29 januari (tussen vijf en zes uur) leef ik constant bij u. Ik heb uw aanwezigheid nog nooit zo sterk gevoeld. Geen lichamelijke aanwezigheid naast de mijne, maar een spirituele aanwezigheid gemaakt van genegenheid en liefde.

Ik heb uw boodschap gehoord en begrepen.

Ja, ik weet het, ik moet de richting van mijn leven veranderen. De tijd is gekomen. Binnenkort zal niets mij ervan weerhouden om het te doen... zelfs geen pseudo-plicht tegenover deze of gene.

Ik zou willen, ik wil met u samenwerken om een ideaal na te streven - een ideaal dat mijn hele wezen vervult met enthousiasme.

Alles wat ik zo zorgvuldig heb gecreëerd, stort in.... Ik blijf achter met het gevoel dat ik tevergeefs en voor niets heb gewerkt en geleden.

En dus wend ik mij in volledig vertrouwen tot u.

De dood van kardinaal Tisserant, die eenentwintig jaar lang een weergaloze vader voor mij was, heeft mij in totale wanorde gestort.... Ik voel me als een wees.... Het is dus met al mijn ernst dat ik u zeg: Moeder, help mij om weer te leven.”

(Moeder blijft geconcentreerd voor een heel lange tijd)

Het is een prachtige brief.

(stilte)

Is hij Frans?

Ja, Moeder.

Welke dag is het vandaag? En hoe laat is het daar?

Vandaag is het zaterdag. Het is daar ongeveer vijf uur 's ochtends.... Heeft u een boodschap voor hem?

Vertel hem (woorden zijn zo beperkend) dat toen ik zijn brief hoorde, ik zag --- ik zag en voelde --- de wonderbaarlijke actie van de goddelijke Genade. Er was een soort... vloed van Genade geconcentreerd op hem, en het

bleef daar, op hem - het is daar, geconcentreerd op hem (*omhelzend gebaar*).

Het is heel concreet --- heel concreet en heel krachtig: een concentratie.

Alsof de Genade geconcentreerd was op een instrument van het Goddelijke, van de goddelijke Macht --- een instrument.

Voor mij, zie je, was er voortdurend: Moge Uw Wil geschieden, Heer, moge Uw Wil geschieden, Heer... Alsof hij gekozen was als een instrument, als een van de instrumenten. Moge Uw Wil geschieden, Heer... met een grote kracht van concentratie.

(Moeder gaat naar binnen)

* * *

(Moeder luistert vervolgens naar verschillende teksten van Sri Aurobindo voor de boodschap van 24 april. Sujata suggereert de volgende passage uit Savitri, die Moeder onmiddellijk accepteert:)

Hij komt ongezien in onze duistere delen
En, omgeven door de duisternis, doet zijn werk,
Een subtiele en alwetende gast en gids,
Totdat ook zij de behoefte en de wil voelen om te veranderen.
Allen hier moeten leren om een hogere wet te gehoorzamen,
De cellen van ons lichaam moeten de vlam van de Onsterfelijke
vasthouden.

Savitri, I.III.35

Dat is uitstekend.

April 12, 1972

(Moeder laat Satprem een kaart zien met haar foto en de volgende tekst in het Engels erop gedrukt.)

Geen enkele menselijke wil kan uiteindelijk zegevieren over de wil van het Goddelijke.

Laten we onszelf doelbewust en uitsluitend aan de kant van het Goddelijke stellen en de overwinning is uiteindelijk zeker.

Vreemd hoe de menselijke natuur zich daartegen verzet. De gewone menselijke natuur is zodanig dat ze de nederlaag op haar eigen voorwaarden verkiest boven de overwinning op een andere manier. Ik doe tegenwoordig verbazingwekkende ontdekkingen --- gewoonweg verbazing wekkend.

De menselijke domheid is afschuwelijk. Afschuwelijk.

Het is alsof de Kracht die ik eerder noemde⁵⁹ op deze manier (*gebaar als een boormachine*) dieper en dieper in het onderbewustzijn wilde gaan.

Er zijn ongelooflijke dingen in het onderbewustzijn --- ongelooflijk. Ik breng hele nachten door met ernaar te kijken. En het gaat steeds verder en verder en verder... DRINGEND.

Dus het menselijke onderbewustzijn roept: "Oh, nog niet, alsjeblieft, nog niet – niet zo snel!" En dat is waar je tegenop moet boksen. Een algemeen onderbewustzijn.

Natuurlijk veroorzaakt de weerstand catastrofes, en dan zeggen mensen: "Zie je weldadige actie, het veroorzaakt alleen maar catastrofes." Ongelofelijk, ze zijn ongelooflijk dom.

Ik zie het in mezelf; nog nooit heb ik de weerstand van de lagere natuur gevoeld in zo'n....

Ja, oh ja! Het is enorm toegenomen.

Ja, enorm. Je vraagt je af hoe het zal aflopen, en soms word je echt bezorgd.

Nee, dat zou je niet moeten doen. Je blijft gewoon... vasthouden aan het Goddelijke. Want natuurlijk heeft de weerstand zo'n wonderbaarlijke redenering! "Zie je," zegt het, "zie je waar dit alles je naartoe leidt, zie je..... Oh, het is... het is meer dan een weerstand; het is PERVERS.

Ja.

Een perversiteit.

Ja, Moeder, dat is het. Ik zie dat. Ik zie duidelijk dat het echt een perversiteit is.

Ja, een perversiteit.

⁵⁹ De afdaling van 21 februari (de "beangstigende druk om de noodzakelijke vooruitgang af te dwingen"). Zie gesprek van 8 maart.

*Maar ik weet niet wat ik moet doen. Niets lijkt het te kunnen bedwingen.
Ik weet niet wat ik moet doen.*

Nou, de enige manier is... Als je het luisteren kunt vermijden, is het beter, maar als je wel luistert, is het enige antwoord: "Het kan me niet schelen wat je zegt, het kan me niet schelen" --- constant. "Je wordt dom" --- het kan me niet schelen. "Je verpest al je werk" --- het kan me niet schelen.... Op al die perverse argumenten hetzelfde antwoord: het kan me niet schelen.

Als je kunt ervaren dat het Goddelijke alles doet, dan zeg je met een onwrikbaar geloof: "Al je argumenten zijn waardeloos; de vreugde om bij het Goddelijke te zijn, bewust van het Goddelijke, overtreft alles" --- het overtreft de schepping, overtreft het leven, overtreft geluk en succes, het overtreft alles (*Moeder steekt één vinger op: DAT.*

Dat is alles. Dan is alles goed. En het is voorbij.

Het is alsof Dat al het ergste in de natuur naar het heldere daglicht heeft gedreven, naar de open lucht, in contact met die Kracht...

Ja!

...om er klaar mee te zijn.

Bovendien lijkt het aan te vallen wat goedwillend in ons was.

Na enige tijd wordt het absoluut geweldig, maar je gaat door een aantal moeilijke momenten.

Ja. Ja, er zijn momenten waarop je je afvraagt of niet alles weggevaagd zal worden.

(Moeder lacht) Dat is absurd! Absurd. Wat weggevaagd zal worden is de weerstand.

Maar....

(Moeder gaat naar binnen, glimlacht)

Ik voel steeds meer dat er maar één manier is.... (*Lachend*) Het levert een grappig beeld op: op het denkvermogen zitten --- gewoon op het denkvermogen zitten: hou je mond. Dat is de enige manier.

Je zit op het denkvermogen (*Moeder geeft een klein tikje*): hou je mond.

(stilte)

Het onderbewuste bevat de herinnering aan alle *voorgaande* "pralaya's,"⁶⁰ en deze herinnering is wat ons altijd de indruk geeft dat alles zal oplossen, zal instorten.

Maar als je naar de dingen in het ware licht kijkt, kan er alleen een mooiere manifestatie zijn! Théon had me verteld dat dit de zevende en laatste was. Sri Aurobindo (ik had hem verteld wat Théon zei), Sri Aurobindo was het daarmee eens, want hij zei: "Deze zal men de transformatie naar het Supramentale zien." Maar om het Supramentale te bereiken, moet het denkvermogen ZWIJGEN! En ik krijg altijd de indruk (*lachend*) van een kind dat op het hoofd van het denkvermogen zit (*gebaar als een kind dat met zijn voeten schopt*), spelend op het hoofd van het denkvermogen! Als ik nog kon tekenen, zou het iets heel grappigs opleveren. Het denkvermogen --- dat enorme aardse denkvermogen (*Moeder blaast haar wangen op*) --- dat zichzelf zo belangrijk en onmisbaar vindt, en dan een kind dat op zijn hoofd zit en speelt! Het is zo grappig.

Ah, mon petit, we hebben geen vertrouwen! Op het moment dat iemand vertrouwen heeft...

We zeggen: "We willen een goddelijk leven" – maar we zijn er bang voor! Zodra de angst verdwijnt en we oprecht zijn... verandert echt alles.

We zeggen: "We willen niets meer van dit leven," maar... (*lachend*) iets in ons klampt zich eraan vast!

Ja!

Het is zo belachelijk.

We klampen ons vast aan onze oude ideeën, onze oude... aan deze oude wereld die voor uitsterven is bestemd --- we zijn bang!

Terwijl het goddelijke kind op het hoofd van de geest zit te spelen!... Ik wou dat ik die tekening kon maken, het is zo geweldig.

We zijn zo dom dat we zelfs zeggen (*Moeder zet een air van beledigde waardigheid op*): het Goddelijke heeft ongelijk, "Je zou de dingen niet moeten aanpakken!" Het is komisch, mon petit.

(stilte)

De beste remedie (ik bedoel de makkelijkste) voor mij is: wat U wilt --- wat U wilt, in alle oprechtheid. In alle oprechtheid. En dan --- dan komt het begrip. Dan begrijp je het. Maar je begrijpt het niet mentaal, niet hier (*Moeder raakt haar hoofd aan*).

Wat U wilt.

⁶⁰ *Pralaya*: het einde van een wereld, apocalyps.

(stilte)

Dus ik zie de weerstand in mensen, ik zie (ze zeggen niets, maar ze denken het; ik zie het in de mentale atmosfeer zoals dit --- *gebaar overal*): het gezwets van een oude vrouw!

Dat is de situatie.

Oh!...

April 13, 1972

(Gesprek met Sujata. Vanaf nu worden geen van de opnames die door haar verzorgster in Moeders kamer zijn gemaakt, meer aan Satprem doorgegeven. Wat volgt, is door Sujata uit het geheugen opgeschreven. Ze leest eerst een brief van een van de schoolkinderen voor aan Moeder; Sujata probeerde een brug te slaan tussen Moeder en de massa anonieme mensen die echt van haar hielden, maar geen toegang tot haar hadden.)

Lieve Moeder,

Het lijkt erop dat u niet meer iedereen op hun verjaardag ziet. Komt dat door tijdgebrek of om een of andere occulte reden? Mensen zeggen dat u moe wordt van het zien van te veel mensen elke dag, maar als dat de reden is, nemen twintig mensen die op hun verjaardag je zegeningen komen ontvangen misschien minder tijd samen dan één persoon die je elke dag ziet! Bovendien is het de enige dag --- een keer per jaar --- dat we u kunnen zien om uw zegeningen te ontvangen en bij u in de buurt te zijn. Natuurlijk wil niemand u storen, en ik zeker niet.

Maar ik was nieuwsgierig naar de reden voor deze nieuwe regeling. Ik hoop dat ik niet onbeschaamd ben om u op deze manier te schrijven.

Getekend: V.

(Sujata:)... Ze moeten u zien, ze hebben uw hulp nodig, het is een moeilijke periode voor iedereen.

Mijn hulp is er voor iedereen die het nodig heeft --- het is het ego dat mensen ervan weerhoudt het te ontvangen. Begrijpt V. het verschil tussen het ego en het psychische wezen?... Het ego is de belemmering. Het ego

was noodzakelijk om de mensheid vorm te geven, maar we bereiden nu de weg voor een supermensheid, een supra-mensheid. De taak van het ego is voorbij --- het heeft zijn werk goed gedaan, nu moet het verdwijnen. En het is het psychische wezen, de vertegenwoordiger van het Goddelijke in de mens, dat zal blijven en zal overgaan in de volgende soort. Dus moeten we leren om ons hele wezen te verzamelen rond het psychische. Degenen die naar de supra-mensheid willen overgaan, moeten zich ontdoen van het ego en zich concentreren rond het psychische wezen.

Maar weet hij het verschil tussen het ego en de psyche? Want het ego is heel kunstig --- een schurk!...

April 15, 1972

(Moeder had de dag ervoor hartproblemen.)

Dus?... Heb jij iets?

En u? [Gelach]

Ik... *(lachend)* het is goed. Het is het ene moeilijke ding na het andere. Gisteren was wat ik de "regeringswisseling" voor het hart noem, dus... het is een moeilijk moment. Maar nu is het goed.

Laatst, toen ik dat kleine kind zag spelen (ik zie het nog steeds), bovenop een ENORM mentaal hoofd, ertegenaan schoppend --- het is het supramentale. Maar hoe gaan we dat wezen noemen?... We mogen het niet "supermens" noemen, het is niet de supermens: het is het supramentale. Want, zie je, de overgang van dier naar mens is voor ons duidelijk; de overgang van mens naar supramentaal wezen wordt volbracht (of niet) door de supermens --- er zijn misschien een paar supermensen (er zijn er) die die overgang daadwerkelijk zullen maken, maar zo werkt het niet. Eerst moet dat supramentale wezen geboren worden.⁶¹

Nu wordt het steeds duidelijker. Laatst zag ik dat kleine wezen (symbolisch een kind) zitten op een groot mentaal hoofd: het was het supramentale wezen dat zat, om zijn 'onafhankelijkheid' te symboliseren, zou ik kunnen zeggen, over het denkvermogen.

⁶¹ Moeder zei per ongeluk "bovenmentaal wezen", wat Satprem waarschijnlijk ertoe aanzette de volgende vraag te stellen.

De zaken worden duidelijker. Maar we zitten nog maar in de overgangperiode, de moeilijkste tijd.

Zullen sommigen een vergelijkbare staat bereiken --- in ieder geval vergelijkbaar of in ieder geval voorloper van het supramentale?... Dat lijkt de huidige poging te zijn, wat er nu gebeurt. En dus ben je niet langer aan deze kant, nog niet aan de andere kant --- je bent... (*gebaar in spanning*). Eerder een precaire toestand.

Blijkbaar hebben al degenen die nu geboren worden en hier nu zijn, gevraagd om hieraan deel te nemen, ze hebben zich er in vorige levens op voorbereid. Vanuit het standpunt van wereldwijde kennis zou het interessant zijn om te weten wat er gebeurt en hoe het gebeurt. Maar vanuit het individuele standpunt is het niet bepaald prettig (!), de periode is moeilijk: je bent niet langer aan deze kant, nog niet aan de andere kant --- gewoon ertussenin. Daar staan we dan.

Om in het supramentale wezen over te gaan, is het inderdaad niet nodig om door het bovenmentale te gaan...

Ik begrijp het niet.

Ik bedoel dat het voor het contacteren of bereiken van dit SUPRA-mentale bewustzijn of wezen niet noodzakelijk is om door het bovenmentale wezen te gaan.

Wat noem jij "bovenmentaal wezen"?

Wat Sri Aurobindo "bovenmentale" noemt.

Oh nee! Nee.

Ik snap het. Niet nodig.

Wat Sri Aurobindo bovenmentaal noemde, is het rijk van de goden.

Het is dus niet nodig om daar doorheen te gaan.

Oh nee, het rijk van de goden... staat apart. Ik denk niet dat het veel te maken heeft met de problemen van de aarde. Alleen bemoeien die goden zich soms graag met aardse zaken. Maar ze hebben niet veel gemeen met de grote Beweging van transformatie.

Ja, dat is zo.

Ze zijn onsterfelijk, nietwaar, ze zijn vrij (in grote mate zijn ze vrij en onsterfelijk). Ze hebben alleen uit nieuwsgierigheid deelgenomen aan de ontwikkeling van de aarde, als een soort tijdverdrijf!

Ja.

Ze hebben de mensheid misschien geholpen te begrijpen dat er iets is dat verder gaat dan het aardse leven.

Dat was hun nut.

Op een gegeven moment (*lachend*) stond ik heel dicht bij al die wezens, ze manifesteerden zich in mij, ze zouden --- nou ja, ze vonden het leuk! En ik vond het ook leuk! Ik was geïnteresseerd; maar ik heb het nooit als iets essentieels beschouwd.

Dus, met andere woorden, het nieuwe wezen dat u zag is de supramentale baby!

(*Lachend*) Ja! Maar ik denk dat deze "baby" alleen symbolisch een baby is.... Ik weet niet of hij als kind zal komen en dan opgroeit --- ik heb geen idee. Er zijn nog steeds dingen die ik niet weet --- genoeg!

Maar wat er eergisteren gebeurde, is dat het hart midden in de nacht overging van de oude regering van de natuur naar de goddelijke regering, dus op een gegeven moment was er... het was moeilijk. Maar vergezeld van een... vreemde sensatie, een soort gevoel dat... het dichtstbij komt het psychische bewustzijn. Het bestuurt het wezen al heel lang --- daarom konden het denkvermogen en het vitale worden verwijderd, omdat het psychische wezen de teugels al heel lang geleden in handen had genomen.

Ik wilde je eigenlijk vertellen (ik weet niet of ik het deed⁶²): de eerste keer dat ik naar Tlemcen ging (ik weet het jaar niet meer), de eerste dag dat ik in Tlemcen aankwam, kwam Théon me tegemoet en zei... (ik begreep het toen niet, maar nu wel!), zei hij: "Je bent nu alleen met mij, ben je niet bang?" En ik antwoordde (ik was volkomen bij bewustzijn en kalm).... Ik herinner me dat we op zijn enorme landgoed liepen, we liepen naar het huis toe, en ik zei tegen hem (*Moeder steekt haar wijsvinger op*), "Mijn psychische wezen regeert mij --- ik ben nergens bang voor." Nou... (*gebaar van Théon die opschrikt alsof hij verbrand is*).

Ik kreeg dat psychische bewustzijn vlak voordat ik naar Tlemcen vertrok. En het werd daar sterker.

Ik weet niet of dit ergens is opgeschreven...

*Ja, u heeft het me ooit verteld.*⁶³

⁶² Een paar dagen eerder had Satprem, naar aanleiding van een biografisch gegeven, aan Moeder gevraagd in welk jaar ze precies de volledige regering door het psychische wezen had ervaren. Moeder had geantwoord: in 1907, in Tlemcen. Moeders eerste bezoek aan Tlemcen vond eigenlijk in juli 1906 plaats.

⁶³ Zie *Agenda II*, 4 februari 1961.

Oh, ik heb je over dat gesprek verteld?

Ja, Moeder, u heeft het me verteld.

Het raakte me, ik ben het nooit vergeten. Opeens was mijn psychische wezen daar: "Ik ben me bewust van mijn psychische wezen, het beschermt me, ik vrees niets...." Dat waren misschien niet de exacte woorden, ik weet het niet, maar dat was het algemene antwoord.

(lange stilte)

Heb je iets?

Ik voel een verandering in mij.

Ah! Wat?

Ik weet het niet. De vorige keer sprak u over de "weerstand" [van het onderbewustzijn] en diezelfde avond voelde ik iets als "een licht van genade."

Ja.

En toen voelde ik me lichter.

Aah! Ja....

En nu heb ik het gevoel --- ik weet niet of het een illusie is, maar ik heb echt de indruk dat er iets is veranderd, alsof... de Genade kwam en een knoop in mij losmaakte.

Ja.

Ik voel dat er iets is veranderd...

Het is waar. Het is waar, maar ik wist niet zeker of je je er volledig van bewust was.

Oh, dat was ik! Ik voelde... maar ik ben altijd bang om mezelf voor de gek te houden, weet u.

Nee – nee, dat is het denkvermogen in jou, mon petit, geef hem een tik op zijn hoofd!

Ik voelde tastbaar dat... de Genade het GEDAAN had.

Ja, dat klopt. Alleen de Genade kan dat.

Ja, Moeder, ja!

Dit is precies de betekenis van mijn visie: de overgang zal niet plaatsvinden volgens de wegen van de geest, het is een baby die op de geest zit en speelt. Ik kan het nog steeds zien.

Ja, ik heb sterk ervaren hoe het echt de Genade is die alles volbrengt.

Ja, ja.

Het enige wat we kunnen doen is... de genade aanroepen, en dat is alles.

Ja, aanroepen, ontvankelijk zijn --- gretig naar een antwoord.

Ik voelde dat gisteren heel sterk. Ik ging door een moeilijk moment - pijn in het lichaam, met onregelmatige hartslag (afwisselend startend en stoppend), pijnlijk --- toen, precies op dat moment, het wezen gewoon... *(Moeder opent haar handen): "Wat U wilt, Heer, wat U wilt."* Binnen een paar uur was alles weer in orde. Hoe was het gedaan? Ik weet het niet. Alleen dit *(Moeder opent haar handen)*.

En voor alles, alles, alle problemen, doe dit *(Moeder opent haar handen):* wat U wilt, Heer, wat U wilt....

Ik weet het --- ik zeg "wil", maar het is noch een visioen noch de wil van het Goddelijke, het is... Zijn manier van zijn. Een bepaalde manier van zijn --- opeenvolgende manieren van zijn. We denken altijd aan een "bewuste wil", maar dat is niet zo: het is Zijn manier van zijn. De manier van zijn van Zijn bewustzijn. Hij heeft Zijn bewustzijn geprojecteerd in een creatie: het is Zijn manier van zijn. En het is Zijn manier van zijn die verandert.

Dan begrijp je dat het denkvermogen niet nodig is --- het is de manier van zijn die verandert. Volg je het?

(meditatie)

April 19, 1972

En hoe zit het met uw "verandering" [van regering]?

Die is gaandel!

(stilte)

De bewuste wil lijkt een grotere rol te willen spelen. Het maakt het leven... veel efficiënter, uiteraard, maar ook moeilijker.

Moeilijker op welke manier?

Nou, meestal laten we het passief over aan de natuur om dingen recht te zetten als er iets misgaat --- dat is helemaal verdwijnen. Nu is het een proces van bewustzijn, en niet langer... Zie je, het denkvermogen (*lachend*) die is gaande --- het supramentale zit er nog steeds op!), het denkvermogen is jarenlang bewerkt, zodat hij zich er niet mee bemoeit als het hem niets aangaat en de natuur alle schade laat opknappen; maar nu wordt de natuur verteld: "Blijf stil, een hoger bewustzijn zal de zaken regelen." Maar dat betekent dat het bewustzijn CONSTANT alert moet zijn.

Constant alert.

De eigen houding van het bewustzijn ten opzichte van het Goddelijke is alsof het zich nestelt in het Goddelijke --- ik zou zelfs kunnen zeggen verzwolgen in het Goddelijke: wat U wilt, wat U wilt, wat U wilt, wat U wilt... Als een "basis"-houding is het heel goed, zou ik kunnen zeggen. Maar als er plotseling iets misgaat in het lichaam, en u weet niet waarom (oh, meestal is het te wijten aan een externe oorzaak, zoals een stoornis die van buiten komt), dan weet u niet wat u moet doen --- dan is er geen geest meer om te beslissen wat u moet doen; terwijl het bewustzijn zo blijft (*handen omhoog geopend*). Maar dan weet u niet wat u moet doen, dus doet u niets.

Er valt zeker iets te leren.

Maar als het bewustzijn omhoog wordt gedraaid, vindt de Interventie of de Actie dan niet automatisch plaats?

Waarschijnlijk wel.

Dat moet.

Dat is mijn constante ervaring. Maar...

Hoe gaat het met u?

Ik weet het niet. Beter, denk ik.

Ja. Wil je dat ik het zie?

(Moeder houdt Satprem's handen vast, en sluit haar ogen)

Veel beter.

(Moeder duikt erin tot het einde,

lachend en Satprem's handen vasthoudend)

April 22, 1972

(Moeder geeft Satprem zwijgend wat bloemen. Dan kijkt ze... naar wat? Ze lijkt behoorlijk moe. Satprem vertelt haar dat hij verhuist naar zijn nieuwe huis in "Nandanam", aan de rand van Pondicherry. Moeder gaat weg... ergens, voor veertig minuten.)

April 26, 1972

(Moeder geeft Satprem een brief:)

Dit is wat ik naar Indira heb gestuurd. Je mag hem voorlezen, ik weet niet eens meer wat ik heb geschreven.

"India zal haar ware plaats in de wereld pas innemen wanneer ze integraal de boodschapper van het Goddelijke Leven wordt."⁶⁴

Wat was de aanleiding?

Ze schreef me een hele mooie brief om haar dankbaarheid te uiten, en ze vroeg of ik haar iets te vertellen had, dus dat is wat ik antwoordde.

Het lijkt erop dat ze serieus spreekt over India's spirituele missie.

Ze maakt zich zorgen over Amerika. Ze wil mensen naar Amerika sturen om te proberen een harmonieuze sfeer te creëren.

We zullen zien.

Maar komt het gevaar niet eerder van de Chinese kant?

⁶⁴ Origineel Engels.

Ik denk het niet.

Ik heb altijd materiële hulp uit de Verenigde Staten zien komen --- altijd. Maar die president,⁶⁵ die een bruto is, staat in de weg. Er komt pas in november een nieuwe president. Er moet iets zijn gedaan in het land om hem te blokkeren (omdat hij een kandidaat is), zodat hij niet herkozen wordt.

Hij is vrijwel de favoriet.

Daar vinden mensen hem niet aardig.

Ja, maar hij heeft de steun van het grootbedrijf.

Ja, dat is zo.

Hij MOET NIET herkozen worden, en het heeft ook geen zin om hem te zien [Indira's toenaderingspogingen]. Hij mag niet. Het MOET NIET gebeuren.⁶⁶

Het bewustzijn moet iedereen die hem niet wil, ondersteunen, helpen, verlichten en versterken.

(stilte)

En hoe gaat het met jou?

...Wat zal ik zeggen? Fysiek is het nog steeds moeilijk, maar het lichaam heeft het begrepen, denk ik (*Moeder opent haar handen*). Het lichaam heeft het begrepen, maar er zijn nog steeds wat oude gewoontes, wat halfbewuste reacties. Dat is wat trekt. Voor mij, zie je, als het lichaam het echt had begrepen, zou het jonger moeten worden --- niet "jonger" maar bewust. In plaats van zijn basis te vestigen in het onderbewustzijn zoals iedereen, zou het het moeten vestigen in het bewustzijn --- het begint het te doen. Het wil; het wil, het streeft. Maar er zijn nog steeds enkele... soort gewoontes. Al met al is het het onderbewustzijn dat getransformeerd moet worden.

Er zijn bijna geen spontane reacties meer van het soort dat uit het onderbewustzijn komt --- bijna geen, maar toch een paar... nog steeds veel te veel.

Hoe was het balkon?⁶⁷ Waar was je?

⁶⁵ Nixon.

⁶⁶ Watergate begon twee maanden later, op 17 juni. Maar Nixon werd triomfantelijk herkozen in november.

⁶⁷ Tijdens de Darshan van 24 april.

Ik ben niet gekomen.

Oh, je bent niet gekomen.

Nee, Moeder, ik ben niet gekomen. Sujata was er.

(Sujata:) Het was heel goed, Moeder.

Ik was niet te gebogen?

Nee, Moeder, je zag er beter uit dan de laatste paar keer.

Ah! Het was beter.

Ja, Moeder, beter.

Ik heb het geprobeerd.

U liep ook veel meer, en u bleef lang.

Waar was je?

Zoals gewoonlijk, Moeder, in mijn huis, beneden.

Ah, daar; ja, ik ging die kant op [met innerlijke ogen].

Ja, Moeder!

Het lichaam is bewuster --- het bewustzijn dringt door. Maar....

Ik heb een sterk gevoel (ik bedoel het lichaam), het lichaam heeft een sterk gevoel dat als ik het volhoud tot één honderd, het jonger zal worden. Niet jonger, maar... meer in staat om de Kracht te manifesteren. Ik voel me niet zwak, maar sommige dingen slepen nog steeds.

Het onderbewustzijn zit vol domme angsten, gebrek aan vertrouwen en slechte suggesties (hoewel ik niet zo zeker weet of het de schuld van het lichaam is, heb ik het gevoel dat sommige mensen --- minstens één persoon, ik weet niet wie --- catastrofale suggesties sturen⁶⁸). Het lichaam vecht er alles aan om alleen de suggesties van het Goddelijke te accepteren, maar er is nog steeds een aantrekkingskracht.

Wanneer ik protesteer of klaag, wordt mij "verteld" (zo komt het), wordt mij verteld dat dingen naar mij toekomen van hier of daar... (*gebaar naar de vier hoeken*) zodat ik ernaar kan handelen, zodat Dat op de wereld kan handelen – het heeft niets te maken met gedachten, het is geen gedachte,

⁶⁸ Dit is de tweede of derde keer dit jaar dat moeder dit aan Satprem vertelt (zie gesprek van 23 februari: de "formatie van de dood").

dit (*het hoofd*) is erg stil; het is hier (*gebaar hierboven*), en dan zo (*gebaar dat van onderen opstijgt om aangeboden te worden*), vanuit het onderbewustzijn. En al het werk dat gedaan wordt, is niet alleen voor dit lichaam; het lichaam doet het voor alle diegenen die ontvankelijk zijn. In dat geval heb ik niets te zeggen, alles is volkomen in orde. Als dat het geval is.... Omdat (*Moeder draait haar hoofd naar de badkamerdeur*) het lichaam in bijzonder goede omstandigheden leeft. Het wordt heel goed verzorgd.

(*stilte*)

Hoe is het daar?⁶⁹

(Satprem:) Ik moet eraan wennen... Ik vind het heel moeilijk om het innerlijke bewustzijn met het materiële leven te verzoenen. Het materiële leven is een vreselijke last voor mij: alle materiële dingen zijn zo zwaar, zo lood.... Ik vind het heel moeilijk. Ik lijk de twee niet te kunnen verzoenen.

Oh!... Ben je naar de voorstelling van *The Gold Washer* geweest?⁷⁰

Ja, Moeder.

Was het goed?

Hmm... een beetje Ze deden het met veel liefde en --- met veel liefde. Maar hun interpretatie ervan was... Ik weet het niet, het leek een beetje sinister.

Sinister?

Ja. Ik weet het niet, ze lieten me een aspect zien dat ik niet herkende.

(*Moeder lacht*) Nou, nou! Dat is grappig.

Weet je, in dat boek probeerde ik licht te creëren uit pijn; en, nou ja, er is alleen pijn in wat ze in scène zetten, niet te veel licht.⁷¹ Ze maakten er iets heel melodramatisch van, weet je.

Oh!...

Desalniettemin is de sfeer goed, een verrassend goede sfeer. Maar vreemd: iets dat ik niet herkende.

⁶⁹ Het nieuwe huis in "Nandanam."

⁷⁰ Sommige Aurovilianen (die inmiddels Auroville hebben verlaten) hadden delen van Satprem's roman opgevoerd.

⁷¹ Ik moet toegeven dat ik halverwege ben weggegaan, ik kon niet tot het einde blijven.

(Moeder blijft stil, staart)

Vreemd. Ik vond het boek erg leuk toen ik het las, maar het enige beeld dat nu overblijft is een oerbos met een enorme boom en jij worstelt om je een weg door de boom te banen - dat is wat ik de hele tijd zie (Moeder kijkt weer). Waarom?... Dat is het, dat is wat in het bewustzijn bleef. Ik zie je nog met een bijl, enorme takken afhakken om een doorgang te openen. Raar. Is het symbolisch? Vermeld je die scène in je boek?

Niet precies, maar ik heb zoiets meegemaakt⁷² --- het is waar en symbolisch tegelijk.

Raar, als ik aan dat boek denk, is dat het beeld dat ik zie. Ik herinner me ook... je beschreef de dood van je vriend?

Ja.

Dat raakte me erg. Dat en de enorme boom. Maar de boom is groter dan het leven zelf, het is symbolisch; en met een grote bijl hak je takken af --- enorme takken, zo groot als bomen --- om een doorgang te openen.

Raar.

Nou, ik denk dat ik nog steeds takken afhak!

(Moeder lacht) Ja, precies! Dat klopt.

Het materiële leven is... Ik weet niet waarom, misschien komt het uit vorige levens, maar ik vind het ondraaglijk.

Oh!... Op welke manier is het ondraaglijk? Heb je specifieke problemen?

Nee, niets, kleine problemen, niets om over te spreken, maar alles is een last. Ik kan geen bewustzijn in dit materiële leven brengen, weet je; er is een soort kloof tussen de twee. Ik voel me alleen goed als ik alles stop en ga zitten. Dan is alles goed.

Ahh!

Maar zodra ik materiële dingen aanraak... is het vreselijk. Er is geen brug tussen het innerlijke leven en Materie --- helemaal geen, een complete kloof.

(na een stilte)

⁷² Vreemd genoeg, hoewel ik de scène niet in het boek noemde, was het diep in mij gegrift gebleven, en dat is wat Moeder zich herinnerde: ze herinnerde zich mijn eigen herinneringen! Op een dag bevond ik me midden in een enorme wirwar van omgevallen bomen (als een gigantische boom valt, ontwortelt hij tientallen bomen eromheen), in een soort groene catastrofe die deed denken aan verscheurde aarde en vernietiging, en in een stilte van het einde van de wereld.

Uit wat Nirod me nu voorleest uit zijn correspondentie met Sri Aurobindo, lijkt het hetzelfde te zijn geweest met Sri Aurobindo. Uit wat hij schrijft (je zult het zien als je het leest), wordt alles altijd door mij gedaan. Hij zegt: "Moeder zegt, moeder doet, moeder..." Ik bedoel, voor alles wat met de Ashram-organisatie te maken heeft --- contact met mensen en zo --- lijkt het heel natuurlijk en altijd via mij te gaan.

Maar wat een humor! Oh, weet je, ik heb nog nooit zoiets geweldigs gelezen!... Hij had zo'n manier om naar dingen te kijken... het is buitengewoon. Buitengewoon. Maar het leek erop dat de buitenwereld iets... absurds voor hem was, weet je.

Ja, precies.

Absurd.

Absurd. Ja. Ik heb het punt bereikt waarop het enige materiële leven dat ik zou kunnen verdragen dat van een sannyasin in een hut zou zijn --- en zelfs dan, een naakte sannyasin, want zelfs kleren zijn een last!

Ohh!

Zie je, alles lijkt vreselijk... Ik kan er gewoon geen bewustzijn in brengen.

(Moeder blijft lachen)

Oh, het is zo interessant. Zo interessant. Sinds mijn kindertijd heb ik altijd geprobeerd om, als het ware, totale onverschilligheid te bereiken --- niets is vervelend, niets is aangenaam. Sinds mijn kindertijd herinner ik me een bewustzijn dat streefde naar... (dat bedoelde Sri Aurobindo) naar onverschilligheid. Interessant! Het laat me begrijpen waarom hij zei dat ik degene was die de overgang tussen menselijk bewustzijn en supramentaal bewustzijn kon proberen. Hij zei dat. Hij zei het tegen mij en hij zegt het hier (het staat geschreven tussen Nirod's spullen). Nu begrijp ik waarom....

Ah, ik begrijp het!

(stilte)

Ja, ik begrijp het.

Nou?

Hoe verder ik ga, hoe slechter ik me voel.

Oh nee! Helemaal niet!

Maar ik voel me ronduit vreselijk!

(*Moeder lacht vrolijk*) Dat, mon petit, is misschien mijn... Mijn lichaam verkeert precies in die toestand! (*Lachend*) Misschien is dat de reden!

En bovendien voelt het vreselijk en belachelijk. Belachelijk en vreselijk. Het is het eerste effect van het bewustzijn van wat moet zijn, het oefent druk uit. Zelfs een hogere mensheid is een vreselijk en belachelijk iets voor het bovenmentale (*Moeder corrigeert zichzelf*), voor het supramentale ("supramentaal" is een woord dat ik niet zo leuk vind; ik begrijp waarom Sri Aurobindo het gebruikte, hij wilde geen "supermens"). Er is een veel groter verschil tussen een supramentaal wezen en een mens dan tussen een mens en een chimpansee.

Oh, ja!

Maar het verschil is niet zozeer extern: het is een verschil in bewustzijn. Ik kan het voelen, ik voel het zo levendig en zo dichtbij! Als ik heel stil ben, komt het, van daar, en zelfs het hoogste en meest intellectuele menselijke bewustzijn is belachelijk in vergelijking.

Ja.

Vreselijk.

Ja, Moeder. Ik weet niet of ik in contact sta met "dat", maar als ik stil blijf voel ik iets zo vol, zo sterk....

Ja, ja, dat is het.

Ik voel me op mijn gemak.

Ja.

Je voelt dat het HET is. Maar als je het dan achterlaat om terug te gaan naar Materie, is het vreselijk....

(*Moeder lacht*)

Omdat "dat" hier niet doordringt....

Het dringt wel door, maar.... Om precies te zijn, kunnen we zeggen dat het met moeite doordringt, maar het dringt wel door. Dat is wat de indruk wekt dat het leven vreselijk is. Persoonlijk vind ik dat het leven ronduit belachelijk is --- grotesk. Grotesk.

(*stilte*)

Je moet er grondig van overtuigd zijn voordat je kunt verwachten dat Bewustzijn te ontvangen. Weet je wat ik zou zeggen? Het is een goed teken --- het is niet prettig, maar het is een goed teken.

Maar natuurlijk zijn we in het beste geval --- in het allerbeste geval --- overgangswezens. En nou ja, overgangswezens... Maar het bewustzijn van het innerlijke wezen wordt uiteindelijk sterker, begrijp je? Sterker zelfs dan het bewustzijn van het materiële wezen. Dus het materiële wezen kan worden opgelost, maar het innerlijke bewustzijn blijft sterker. Het is van dat bewustzijn dat we kunnen zeggen: "Dit ben ik."

Ja.

Daar heb je het. DAT is het belangrijkste.

Het belangrijkste.

Wat mij betreft is het doel van dit lichaam nu simpelweg: het bevel en de wil van de Heer, zodat ik zoveel mogelijk grondwerk kan doen. Maar het is helemaal niet het doel. Zie je, we weten het niet, we hebben geen de minste kennis van wat het supramentale leven is. Daarom weten we niet of dit (*Moeder knijpt in de huid van haar hand*) genoeg kan veranderen om zich aan te passen of niet --- en om eerlijk te zijn, ik maak me er geen zorgen over, het is geen probleem dat me te veel bezighoudt; het probleem waar ik mee bezig ben is het opbouwen van dat supramentale bewustzijn. Dus HET wordt het wezen. Het is dat bewustzijn dat het wezen moet worden. Dat is wat belangrijk is. Wat de rest betreft, we zullen zien (het is hetzelfde als je zorgen maken over een verandering van kleding). Maar het moet echt HET zijn, zie je. En om dat te doen, moet al het bewustzijn dat in deze cellen zit, zich verzamelen, vormen en organiseren tot een onafhankelijke bewuste entiteit --- het bewustzijn in de cellen moet zich verzamelen en vormen tot een bewuste entiteit die in staat is om zich bewust te zijn van Materie en van het Supramentale. Dat is het ding. Dat is wat er wordt gedaan. Hoe ver zullen we kunnen gaan? Ik weet het niet.

Begrijp je het?

Ja, Moeder, ik begrijp het heel goed.

Hoe ver we zullen gaan, weet ik niet. Ik heb het gevoel dat als ik het volhoud tot mijn honderdste verjaardag, dat wil zeggen nog zes jaar, er veel zal worden bereikt --- veel. Er zal iets belangrijks en beslissends worden bereikt. Ik zeg niet dat het lichaam getransformeerd kan worden... Ik heb geen van die tekenen, maar het bewustzijn --- het fysieke, materiële bewustzijn dat... "gesupramentaliseerd" wordt.

Dat is het, dat is het werk dat nu gaande is. En dat is wat belangrijk is. Jij moet ook in staat zijn, jij moet ook voorbestemd zijn om dat te doen, vandaar je afkeer. Maar in plaats van stil te staan bij de afkeer, zou je stil moeten staan bij de identificatie met het bewustzijn waarin je je bevindt als je stilzit. Volg je? Dat is het belangrijkste deel.

Dat is het belangrijkste deel.

(Satprem legt zijn voorhoofd op de knieën van Moeder. Sujata nadert)

Ik begin te begrijpen waarom Sri Aurobindo altijd zei dat het de vrouw was (Moeder streelt Sujata's wang met haar vinger) die een brug tussen de twee kon bouwen. Ik begin het te begrijpen. Op een dag zal ik het uitleggen. Ik begin het te begrijpen. Sri Aurobindo zei altijd: het is de vrouw die een brug kan bouwen tussen de oude wereld en de supramentale wereld. Nu begrijp ik het.

(Satprem:) *Ja, ik begrijp het ook.*

Dan is het goed. We moeten geduld hebben.

(Moeder drukt haar wijsvinger tegen Sujata's borst.)

Wil je je herinneren wat ik zei?

April 29, 1972

Hoe gaat het met je?

Ik weet het niet, zozo.

Niets bijzonders?

Nee, Moeder, niets bijzonders. En jij?

(stilte
Moeder zit te staren)

Je bent je meer bewust van wat er gesloopt moet worden dan van wat er gebouwd wordt.

Ja, dat is waar --- ja, ik ben me daar heel erg van bewust.

Ja, van wat er gesloopt moet worden, maar het is interessanter om je bewust te zijn van wat er gebouwd wordt.

Maar, moeder, als je bij elke stap geconfronteerd wordt met allerlei dingen die niet zo... zijn waar je van af wilt.

Maar dat is daar beneden (*gebaar naar de grond*). Je moet naar boven kijken.

(stilte)

Maar wordt het gebouwd ondanks alle weerstand?

Gelukkig! Gelukkig --- want degenen die zouden moeten helpen, helpen niet. Godzijdank gebeurt het ondanks alles!

(stilte)

Het is alsof je me vraagt of het goddelijke Bewustzijn sterker is dan het obscure kleine bewustzijn van mensen. (*Moeder gaat naar binnen*)

\

Mei

Mei 4, 1972

(Moeder ziet Sujata)

Vreemd gevoel.... Sinds gisteravond een vreemde indruk dat het Goddelijke is geworden... (hoe te formuleren?) als een gouden Kracht die zo naar beneden drukt (*gebaar van druk op de aarde*). Zij alleen, die door hun aspiratie in staat zijn om door te dringen tot de Goddelijke Oorsprong, zullen catastrofes ontlopen.

Er was een catastrofe in Madras: een van onze beste auto's raakte betrokken bij een zeer ernstig ongeluk.

Alleen zij die een aspiratie hebben, een oprechte en *onvoorwaardelijke* aspiratie naar het Goddelijke, alleen zij zullen ontsnappen --- zij zullen staan in een gouden glorie.

Zeer interessant.⁷³

Mei 6, 1972

(Moeder zit "te kijken")

Wat zie je?

(stilte)

Ik denk dat ik je al heb verteld dat er een soort gouden Kracht is die naar beneden drukt (*gebaar*); het heeft geen materiële substantie, en toch voelt het verschrikkelijk zwaar....

Ja, ja.

...Het drukt op Materie, om het te dwingen, om het te dwingen om INWENDIG naar het Goddelijke te keren --- geen externe vlucht (*naar boven wijzend*) maar een innerlijke wending naar het Goddelijke. En de schijnbare uitkomst lijkt onvermijdelijke catastrofes te zijn. Maar samen

⁷³ Opgeschreven uit het geheugen.

met dit gevoel van onvermijdelijke catastrofe, komen er oplossingen voor situaties of gebeurtenissen die er gewoonweg wonderbaarlijk uitzien.

Alsof beide uitersten extremer worden: het goede wordt beter en het slechte slechter. Zoals dat. En een geweldige Kracht DIE op de wereld DRUKT. Dat is mijn indruk.

Ja, het is heel waarneembaar.

Ja, het is net zo tastbaar als dit (*Moeder voelt de lucht tussen haar vingers*). En zelfs in levensomstandigheden, worden veel dingen die anders onverschillig zouden zijn, plotseling acuut --- acute situaties, acute verschillen, acute kwade wil --- en tegelijkertijd, unieke wonderen. Uniek. Mensen die op het randje van de dood staan, worden gered, onontwarbare situaties worden plotseling ontward.

En hetzelfde geldt voor individuen.

Zij die weten hoe ze zich moeten wenden tot... (hoe zal ik het zeggen?) die OPRECHT een beroep doen op het Goddelijke, die voelen dat het de enige redding is, de enige uitweg, en die zichzelf oprecht aanbieden, dan... (*gebaar van openbarsten*) wordt het binnen een paar minuten een wonder --- voor het minste kleine ding: er is geen groot of klein, belangrijk of onbelangrijk, het is allemaal hetzelfde.

De hele schaal van waarden verandert.

De visie op de wereld is alsof veranderd.

(stilte)

Dit geeft een idee van de verandering die in de wereld is teweeggebracht door de supramentale Afdaling. Dingen die onbeduidend waren, worden behoorlijk categorisch: een kleine fout wordt categorisch in zijn gevolgen, terwijl een beetje oprechtheid, een waarachtig klein streven wonderbaarlijk wordt in zijn resultaten. De waarden worden geïntensiveerd in mensen. Zelfs materieel gezien heeft de kleinste kleine fout enorme gevolgen, terwijl de kleinste oprechtheid van streven buitengewone resultaten heeft. De waarden worden geïntensiveerd, ze vallen meer op.

Moeder, je spreekt van een fout, van een vergissing --- ik weet het niet, misschien is het een drogreden, maar ik heb een sterker en sterker idee dat fouten, vergissingen onwerkelijk zijn. Zo werkt het niet. Ze zijn slechts een middel, als het ware. Ja, een middel om de reikwijdte van ons streven te verbreden.

Ja, dat is volkomen juist.

Ze veroorzaken pijn --- fouten, vergissingen zijn in feite pijn, wat het middel is om een verlangen in de diepere krachten van ons wezen te wekken.

Ja, dat is helemaal waar. De algemene perceptie is dat alles... alles is bedoeld om te leiden tot de bewuste opstijging van de wereld. Het is bewustzijn dat evolueert naar goddelijkheid. En dat is volkomen waar: wat wij als fouten zien, komt volledig voort uit een gewoon menselijk concept --- geheel en al.

De enige fout --- als die er al is --- is dat je niets anders wilt. Maar als je iets anders wilt....

Nou, dat is geen fout, het is gewoon dom!

Ja, precies, dom. Maar het lijkt mij dat op het moment dat je iets anders wilt, elke fout of fout --- alles --- een doel dient.

Ja, ja. Volkomen waar. Het is eigenlijk heel eenvoudig: de hele schepping moet niets anders willen dan het Goddelijke, niets anders willen dan het Goddelijke manifesteren; al haar acties (inclusief haar zogenaamde fouten) zijn een middel om het onvermijdelijk te maken dat de hele schepping het Goddelijke manifesteert --- maar niet een "Goddelijke" zoals de mens zich dat gewoonlijk opvat, met allerlei beperkingen en restricties: een TOTAAL van enorme kracht en licht.

De Kracht is werkelijk IN de wereld, een nieuwe en geweldige Kracht die in de wereld is gekomen om de goddelijke Almacht te manifesteren en het, om het zo te zeggen, "manifesteerbaar" te maken.

Door zorgvuldige observatie en aandacht ben ik tot deze conclusie gekomen: ik heb gezien dat wat wij het "Supramentale" noemen, bij gebrek aan een beter woord, de schepping in feite vatbaarder maakt voor de hogere Kracht, die wij "goddelijk" noemen omdat wij... (het is goddelijk vergeleken met wat wij zijn, maar...). Het is iets (*gebaar van afdaling en druk*) dat Materie vatbaarder en responsiever maakt voor de Kracht. Hoe kan ik het uitleggen?... Op dit moment is alles wat onzichtbaar of onwaarneembaar is, onwerkelijk voor ons (ik bedoel voor mensen in het algemeen); we zeggen dat sommige dingen "concreet" zijn en andere niet. Maar deze Kracht, deze Macht, die NIET MATERIEEL is, wordt concreter effectief op aarde dan aardse materiële dingen. Dat is het.

En zo zullen de supramentale wezens zichzelf beschermen en verdedigen. In zijn verschijning zal het niet materieel zijn, maar OVER MATERIE zal zijn kracht groter zijn dan materiële dingen. Dag na dag, uur na uur wordt dit steeds waarachtiger. Het gevoel dat wanneer deze Kracht wordt geleid door wat wij het "Goddelijke" noemen, het MACHT heeft, een echte kracht --- de kracht om Materie te verplaatsen, begrijp je; het kan een MATERIEEL ongeluk veroorzaken, of je redden van een volledig materieel ongeluk, het kan de gevolgen van een absoluut materiële

gebeurtenis annuleren --- het is sterker dan Materie. Dit is het totaal nieuwe en onbegrijpelijke feit. Maar het... (*fladderend gebaar in de atmosfeer*), het creëert een soort paniek in het gewone menselijke bewustzijn.

Dat is het. Het lijkt erop dat... dingen niet meer zijn wat ze waren. Er is echt iets nieuws --- dingen zijn NIET MEER wat ze waren.

Al ons gezond verstand, onze menselijke logica, ons praktische gevoel --- is ingestort, afgelopen! Niet langer effectief. Niet langer realistisch. Ze zijn niet langer relevant.

Een nieuwe wereld, echt.

(*stilte*)

En in het lichaam creëert alles wat moeite heeft om zich aan te passen aan deze nieuwe Kracht moeilijkheden, stoornissen en ziektes. Toch voel je in een flits dat als je volledig ontvankelijk was, je formidabel zou worden. Dat is het gevoel. Dat is steeds meer mijn gevoel: dat als het hele bewustzijn, het hele meest materiële bewustzijn --- het meest materiële --- ontvankelijk zou zijn voor deze nieuwe Kracht... men for-mi-dabel zou worden.

(*Moeder sluit haar ogen*)

Maar er is één essentiële voorwaarde: de heerschappij van het ego moet ten einde komen. Het ego is nu het obstakel. Het ego moet worden vervangen door het goddelijke bewustzijn --- wat ik persoonlijk goddelijk bewustzijn noem. Sri Aurobindo noemde het "supramentaal," dus we kunnen het supramentaal noemen om verwarring te voorkomen, want zodra je "Goddelijk" zegt, beginnen mensen te denken aan een "God," en dat verpest alles. Zo is het niet. Zo is het niet, het is de afdaling van de supramentale wereld (*Moeder laat langzaam haar vuisten zakken*), wat niet louter verbeelding is (*wijst naar boven*): het is een ABSOLUUT materiële Kracht. Maar (*glimlachend*) zonder behoefte aan materiële middelen.

Een wereld probeert in deze wereld geboren te worden.

(*stilte*)

Meerdere keren voelde mijn lichaam een soort nieuw ongemak, een angst; en iets, niet echt een stem maar het werden woorden in mijn bewustzijn, zei: "Waarom ben je bang? Dit is het nieuwe bewustzijn." Het gebeurde meerdere keren. Toen begreep ik het.

(*stilte*)

Zie je, wat in termen van menselijk gezond verstand zegt, "Dit is onmogelijk, het is nog nooit eerder geweest," dat is wat voorbij is. Deze

idioterie is voorbij. Het is een domheid geworden. Nu zouden we kunnen zeggen: het is mogelijk OMDAT het nog nooit eerder is geweest. Dit is de nieuwe wereld en dit is het nieuwe bewustzijn en dit is de nieuwe Kracht; het is mogelijk, en het is, en zal steeds meer manifest worden OMDAT het de nieuwe wereld is, omdat het nog nooit eerder is geweest.

Het zal zijn omdat het nog nooit eerder is geweest.

(stilte)

Het is prachtig: het zal zijn omdat het nog nooit eerder is geweest --- OMDAT het nog nooit eerder is geweest.

*(Moeder kijkt op alsof ze iets wil zeggen,
gaat dan mediteren)*

Het is actief --- ook in jou.

Niet materieel en toch concreter dan Materie!

Ja, bijna verpletterend.

Verpletterend, ja, gewoon zo.... Oh, het is....

Alles wat niet ontvankelijk is, voelt verpletterd, maar alles wat ontvankelijk is, voelt daarentegen een soort... buitengewone expansie.

Ja. Maar dat is wat zo vreemd is, er is beide!

Ja, beide tegelijk.

Je voelt je zo uitgebreid, alsof alles in je zou ontploffen, maar tegelijkertijd is er een gevoel van verpletterd worden...

Ja, maar wat verpletterd voelt, is wat weerstand biedt, wat niet ontvankelijk is. Je hoeft jezelf alleen maar open te stellen. Dan wordt het als een... een for-mid-dabel ding. Fantastisch! Het zijn onze eeuwenoude gewoontes die ons dat gevoel geven en ons dat gevoel geven, weet je, maar wat er ook gebeurt, het kan zich openen... Je voelt je alsof je steeds groter en groter en groter wordt.... Prachtig. Oh, dat is het!...

Mei 7, 1972

(Moeder ziet Sujata)

De Kracht waar ik het gisteren over had is steeds actiever (*gebaar naar beneden drukkend*).

De Actie wordt dwingend.

Verpletterend.

Mei 13 , 1972

(Het onderwerp hier is het gesprek van 2 april met Aurovilles architect, N. en U., toen Moeder probeerde wat harmonie tussen de drie te brengen. De opname van het gesprek, die nooit naar Satprem is teruggestuurd, begon in de Ashram te circuleren in allerlei vervormde transcripties. Satprem's initiatief om de band te geven, die bedoeld was om de authenticiteit van Moeder's woorden te bewaren, werd gebruikt voor een typisch Ashram-doel: roddels en elkaar overtreffen, waarbij elke partij Moeders woorden gebruikte om de ander te overtreffen. We weten ook niet wat er met alle andere soortgelijke opnames is gebeurd....)

Hebben ze je die tekst gegeven?... Hij is een beetje gecorrigeerd. Heb je hem gezien? Is hij in orde?

Ja, Moeder, zeker! Is het voor de "Auroville Gazette"?

Er is een complete verwarring.... Vraag het me niet (*Moeder draait zich om naar de badkamer*).

Ja, ja, Moeder.

Maar ik bedacht iets dat goed zou zijn voor het *Bulletin*.

Oh ja, Moeder, dat is iets anders. We hebben het bewaard en het zal in het volgende Bulletin worden gepubliceerd. Ja, het is klaar.

Wat was het? Ik weet het niet meer.

Het is wanneer u zegt: "Je bent nu hier op aarde omdat je er ooit voor hebt gekozen --- je herinnert het je niet, maar ik weet het; daarom ben je hier....."

Ja, ik denk dat zulke mensen OVERAL op aarde te vinden zijn. Dat was het idee: dat sommige mensen die dit lezen, plotseling voelen dat het hun lot is.

(stilte)

Niets te vragen?

Laatst had u het erover dat die gouden Druk steeds sterker werd...

Ja, ja.

...misschien brengt het een mogelijkheid van catastrofes met zich mee, zei u. Denk u aan een collectief gevaar?

Amerika doet vreselijke dingen. Ze hebben Haiphong gemijnd.⁷⁴ Niemand had dat tot nu toe ooit gedurfd.

Ja, er is een sterke indruk dat dat hele abces open moet barsten --- dat nest van boosheid moet barsten.

(na een stilte)

Maar hoe moet ik het in woorden uitdrukken?... Er zijn ook dingen die in het verleden wonderbaarlijk waren en dat niet meer zullen zijn --- beide mogelijkheden. Beide zijn er samen.

Ik weet niet of het alleen door deze overgangperiode komt, of dat het Supramentale in feite zeer categorische effecten teweeg zal brengen....

Hetzelfde geldt voor het lichaam: het minste lijkt gevolgen te hebben die volledig buiten proportie zijn --- in goede of slechte zin. De gebruikelijke "neutraliteit" van het leven verdwijnt.

(stilte)

Voor het individu [Moeder] is het eigenaardig hoe beide uitersten naast elkaar bestaan: het individu voelt zich als een compleet cijfer... een ding zonder kracht, zonder macht, zonder enige vorm van beslissing, maar tegelijkertijd (*Moeder laat langzaam haar vuist zakken*) vindt er door die individualiteit zo'n GEWELDIGE Actie plaats! En totaal onverwacht, weet je. Zowel collectieve als individuele acties, die absoluut wonderbaarlijk lijken omdat ze zo zijn (*hetzelfde gebaar*) --- almachtig. En de twee uitersten zijn er TEGELIJK.

Ik heb nog nooit zo'n gevoel van... niets --- niets gehad. Niets. Ik ben niets meer. Maar tegelijkertijd is er de visie, de perceptie van een absoluut onweerstaanbare Kracht (*Moeder laat haar vuist zakken*). Het is alsof het individu eerst niet-bestaand moet zijn om een echt instrument te worden.

⁷⁴ Moeder zei eigenlijk Hongkong, maar ze had het zeker over Haiphong en de hervatting van de Amerikaanse bombardementen op Noord-Vietnam, gevolgd door de blokkade die president Nixon had bevolen.

Ja, ik heb ook vaak dat gevoel van complete leegte.

Ja, leegte. Complete leegte. Maar dan, tegelijkertijd (bijna tegelijkertijd, soms zelfs exact tegelijkertijd), zie je een Kracht zo formidabel handelen door die leegte! En op een collectieve schaal, weet je: overwinningen behalen, bepaalde dingen vernietigen – fantastisch! Fantastisch.

(stilte)

En hetzelfde geldt voor het lichaam. Het is alsof het lichaam elke minuut kan sterven, en elke minuut is het op wonderbaarlijke wijze gered. Het is... ongelooflijk. Ongelofelijk.

En met een constante perceptie van wereldgebeurtenissen, alsof alles, maar dan ook alles (*Moeder verstrengelt de vingers van haar hand*)... alsof ze met elkaar verbonden zijn – een link.... Je zou kunnen zeggen: één enkele Wil die zich manifesteert in ontelbare acties.

*(Moeder gaat naar binnen,
handpalmen open)*

Mei 17, 1972

Hoe gaat het met je?

En met u? Bent u de laatste tijd niet lekker geweest?

Het is vreemd, gelukkig --- gelukkig --- gebeurt er het een na het ander, het een na het ander, maar elke lichaamsfunctie verandert... (wat is het juiste woord?), ik heb het, "veranderende regering." Functies die van nature werkten --- dat wil zeggen, in overeenstemming met de wetten van de natuur --- zijn plotseling, brrm, afgelopen! Ze houden op. Dan... iets... dat ik het Goddelijke noem --- misschien noemde Sri Aurobindo het het Supramentale, ik weet het niet; het is zoiets, iets dat duidelijk te maken heeft met Materie, met deze Manifestatie, en dat de realisatie van morgen is (ik weet niet hoe ik het moet noemen); dus als alles grondig van streek is en ik me echt vreselijk voel, stemt "Dat" ermee in om in te grijpen.

De overgang is niet prettig. Dat is alles.

(Moeder geeft Sujata wat bloemen)

Hier, mon petit.

Samen met scherpe pijnen, en... onmogelijk om voedsel te nemen, enz. enz.

Blijkbaar moest iemand het doen. Toen Sri Aurobindo vertrok, vertelde hij me dat ik het alleen kon doen. Ik zei oké.... Dus ik doe het niet uit ambitie --- ik accepteerde het gewoon, dat is alles.

Misschien komt het door de domheid van mijn lichaam dat ik lijd zoals ik doe. Als het ontvankelijker was en meer... (*Moeder opent haar handen*), ja, ontvankelijker, zou er minder wrijving zijn. Ik zie, ik zie duidelijk dat pijn, conflict, onvermogen allemaal een product zijn van onze eigen domheid. Daar bestaat geen twijfel over. We hebben alleen onszelf de schuld te geven. Elke keer - ELKE keer en in welke omstandigheden dan ook --- elke keer dat we de juiste houding aannemen, dat wil zeggen, als we zo zijn (*Moeder opent haar handen*): laat Uw Wil geschieden --- eerlijk, oprecht, integraal --- alles is goed.

Daarom is het geheel onze schuld, we kunnen alleen onszelf de schuld geven. En onze klachten zijn kinderachtig --- oh, persoonlijk klaag ik niet maar... plotseling kan ik niets meer doen.

Zo.

En wat heb jij te zeggen?

Niets, Moeder.

Er is je niets overkomen?... Ik hoopte dat het je in ieder geval een beetje had geholpen!

Er is niets gebeurd?

Nee.

Nou, laat maar.

Nog steeds te mentaal.

(stilte)

Dus als je wilt, kunnen we in stilte gaan. Heb je niets te vragen? Geen nieuws?

U zei "nog steeds te mentaal", bedoelt u...?

Het betekent dat in plaats van direct te ontvangen, zie je, zonder na te denken, gedachten binnenkomen en het proces verstoren --- beperken en verstoren ze de ontvankelijkheid Dat is het punt. Ik zie het bij mezelf, weet je; ik heb hier zo hard mee moeten worstelen, om... De behoefte om

dingen te begrijpen, de behoefte om verklaringen te vinden is gewoon een terugkeer naar de oude gewoontebewegingen. We moeten ermee instemmen om imbeciel te zijn --- zo lang als nodig is. Persoonlijk, zodra ik ermee instem imbeciel te zijn... zaligheid. Maar de oude gewoontes keren terug.

De belangrijkste realisatie voor de mens is begrip --- dingen begrijpen. Voor het Supramentale betekent realisatie Macht (*Moeder strekt haar armen uit in een soeverein gebaar*), de creatieve wilskracht.

Maar het zou natuurlijk behoorlijk rampzalig zijn als menselijke intellectuele vermogens, mentale vermogens, de controle over die macht zouden krijgen --- het zou angstaanjagend zijn! Het zou vreselijke chaos veroorzaken. Vandaar de noodzaak om in alle nederigheid toe te stemmen imbeciel te worden voordat je in staat bent om het te verwerven.

(stilte)

Maar ik moet je vertellen dat je de hele tijd in mijn bewustzijn was --- en er zijn er maar heel weinig (*Moeder telt op haar vingers*), misschien twee of drie. Anders, ohh, zijn ze ver, ver weg.... Je was voortdurend aanwezig, daarom hoopte ik dat je een verandering zou voelen. Je was de hele tijd in mijn bewustzijn.

Ik zag u gisteravond.

Ahh! Zie je! Dan?

Dan weet ik het niet, ik keek naar u en... Hoe moet ik het in woorden uitdrukken? Eerst was ik een beetje bang, toen ik weet het niet, smolt het allemaal en verloor ik het bewustzijn in een soort diepe slaap. En ik had het gevoel dat u lachte.

(Moeder lacht) Maar dat is heel goed! Wat jij je bewustzijn noemt, is je intellectuele bewustzijn.

Daarna had ik grote moeite om uit die zogenaamde slaap te komen. Ik moest veel moeite doen om eruit te komen.

Maar waarom wilde je eruit komen!

Ik neem aan dat het tijd was om wakker te worden.

(Moeder lacht) Het maakt niet uit.

(Moeder gaat in contemplatie tot het einde en opent haar ogen net als de klok elf uur slaat)

Hoe laat is het?

Elf uur, Moeder.

Dus zie je, toen ik naar binnen ging, zei ik tegen mezelf: ik kom uit de meditatie (niet "meditatie", maar hoe dan ook...), ik spreek om elf uur! (*gelach*) Daarom vroeg ik je naar de tijd. Interessant!

Als je eenvoudig wordt, weet je, als een kind... dan gaat alles goed.

Maar je moet niet bang zijn. Noch bang om ziek te worden, noch om imbeciel te worden, noch zelfs... om te sterven --- je moet zo zijn (*groot en stil gebaar, als de zee*).

Als we alleen maar (ik heb het af en toe, het komt: het is onderweg) een gevoel van glimlachend vertrouwen konden hebben. Maar om dat te krijgen moet het bewustzijn net zo groot zijn als de schepping zelf. Je bent net zo groot als de schepping, en volledig vertrouwend.... Uiteindelijk komt het altijd hierop neer (wat heel kinderlijk uitgedrukt kan worden): Hij weet beter dan wij wat er gedaan moet worden.

Daar.

Hij weet beter dan wij wat er gedaan moet worden.

Dat is mijn eigen methode. Ik vind het de makkelijkste; er zijn misschien andere methoden (ik weet zeker dat die er zijn), maar voor mij is het de makkelijkste. Wanneer iets angstig is of tegenzit: "Hij weet beter dan jij wat nodig is." Dat is alles.

(*Houdt Satprem's handen vast*) Als we konden glimlachen, zou het zoveel makkelijker zijn.

(*Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën*)

Au revoir, mon petit.... Maar echt (het zijn niet zomaar woorden), ik ben altijd bij je. Het is een feit. Het soort feit, weet je (*Moeder voelt de lucht tussen haar vingers*), tastbaar.

Het heeft de omgeving op een zeer interessante manier gereorganiseerd. Zeer interessant.

Zoveel als mogelijk, zoveel als het kan, probeert het lichaam niet-bestaand te zijn: laat Dat gewoon doorgaan, Dat de hele tijd doorgaan, zoals dit (*gebaar met haar handen*). Laat het lichaam slechts een punt van concentratie en diffusie zijn, zoals dit (*gebaar van iets dat door Moeder stroomt*). Zo soepel, zo onpersoonlijk, als... (hoe noem je het?) zonder enige persoonlijke wil. Zonder enige persoonlijke wil, gewoon zo, als een zender: laat Dat doorgaan --- onbesmet.

Onbesmet, onverminderd.... Gewoon zoals het is.

(Satprem maakt zich klaar om te vertrekken,
Sujata nadert Moeder)

Weet u, Moeder, ik had gisterenmorgen een vreemde droom.... In mijn droom zag ik Satprem's tuin. Ik liep op straat, passeerde zijn tuin, en ik zag een glimp van een "Aanbiddingsboom"⁷⁵ bedekt met aanbiddingsbloemen. Ik was vervuld van zoveel vreugde. Toen, een stukje verderop, achter deze boom, zag ik een andere plant --- hij was heel hoog en het was de "Mind"⁷⁶....

(Moeder knikt)

Toen keek ik echt, en op de tak van een boom (een kokospalm, denk ik, of een palmboom), zag ik een vogel... hij was grotendeels wit, een vogel die veel op een duif leek, maar met een heel lange staart en een soort gouden cirkel op zijn borst, denk ik.

Oh!

Zijn kop was een beetje... niet helemaal oranje, een beetje gerua⁷⁷ (je weet wel, zoals de aarde), zoiets, en hij zat op een tak.

(Wijzend naar Satprem) Hij was het.

(Sujata, verrast) Hij, moeder!? Ik weet het niet.

Ja, ik zeg je, hij was het! (gelach) Het is goed.

Mei 19, 1972

(Toevallig vond dit gesprek met Sujata precies een jaar voor Moeders laatste ontmoeting met Satprem plaats, op 19 mei 1973. De laatste paar dagen stonden transcripties van enkele opnamen die in Moeders kamer waren gemaakt, tentoongesteld in de vitrine van SABDA, de boekhandel. Sujata uit haar verrassing.)

⁷⁵ Geigerboom.

⁷⁶ Gele oleander.

⁷⁷ Gerua: okerkleur van de sannyasins.

Hoe kan dit, Moeder? Al zoveel jaren hebben we al uw opnamen privé gehouden en niemand wist er iets van, en nu worden ze openbaar tentoongesteld --- en bovendien in een onjuiste transcriptie.

Ze luisteren niet naar me.

Maar, Moeder, hoe zijn ze hier weggekomen?

De Ashram is niet langer van mij.

(Sujata, verbijsterd) Ik voel me erg overstuur. De Ashram is van Moeder....

Oh, mon petit, dat is allang niet meer waar. Sinds ik niet meer naar buiten ga, denken mensen dat Moeder niet meer voor de dingen zorgt, ze weet niet wat er aan de hand is.... We zouden een nieuwe Ashram moeten beginnen met misschien een kern van tien mensen --- en dan nog.

Mei 20, 1972

Bent u moe?

Ik, het gaat door....

*(Moeder gaat naar binnen,
heeft grote moeite om boven te komen,
Gaat dan weer naar binnen)*

Mei 24, 1972

Je bent... *(Moeder houdt Satprem's handen vast)*. Ik weet niet of je je ervan bewust bent, maar je bent betrokken bij al dit transformatiewerk, zoals dit *(gebaar van meegevoerd worden in het kielzog)*... alsof je eraan vastzit.

(stilte)

Maar het werk vindt plaats in een regio die woorden te boven gaat.

Ja.... Ik voel uw aanwezigheid al een tijdje heel erg.

Ahh!... Wat mij betreft, ik voel je er altijd, alsof je je aan me vastklampt, dus elke keer dat iets wordt bereikt, wordt het op natuurlijke wijze aan je doorgegeven.

(Lachend) Je vastklampen als een kind.

Ja, ik heb echt het gevoel dat het de enige oplossing is.

*(lange glimlachende stilte
terwijl ze Satprem's handen vasthoudt)*

Alles hangt ABSOLUUT --- absoluut en uniek --- af van de goddelijke Wil. Als Hij heeft besloten dat we zullen worden getransformeerd, zullen we worden getransformeerd. Ikzelf ben machteloos --- er is geen "ik", het bestaat niet als zodanig! *(wijst naar haar lichaam)* Voor degenen die zich aan mij vastklampen, is het hetzelfde als zich vastklampen aan het Goddelijke, omdat... *(Moeder glimlacht prachtig)*. Uiteindelijk is wat er gebeurt Zijn wil.

*(Moeder gaat veertig minuten in
contemplatie,
terwijl ze Satprem's handen vasthoudt.
Die dag was er realisatie.)*

Mon petit....

(Moeder opent haar ogen wijd)

Mei 24, 1972

(De volgende tekst wordt hardop voorgelezen aan Moeder.)

"Elke celkern bevat in zijn chromosomen het plan van het hele organisme.... Het chromosomale apparaat van elke cel vertegenwoordigt zowel de "totaliteit" van het individu als het "lokale" orgaan waartoe het behoort. Deze organisatie kan het best worden vergeleken met die van een ideale menselijke gemeenschap waarin elk lid zich bewust zou zijn van de hele gemeenschap en

tegelijktijd van zijn eigen intelligente persoonlijke functie binnen de gemeenschap.

(Werner Schupbach)

Mei 27, 1972

(Moeder is te laat)

Er is een concreet bewijs (niet altijd handig) dat supramentale tijd niet hetzelfde is als fysieke tijd... Soms lijken een paar seconden, oh, eindeloos, terwijl op andere momenten meerdere uren in een moment voorbijgaan. En concreet. Het resultaat: ik ben te laat, ik ben altijd te laat.

Maar wat kan ik doen? Ik weet het niet.

(stilte)

Het bewustzijn verandert echt --- niet het diepere bewustzijn (dat steeds duidelijker wordt), maar het bewustzijn dat we 'praktisch' zouden kunnen noemen, is op een nogal opvallende manier aan het veranderen.

Ik eet, en plotseling verdwijnt alles wat aanwezig is, en lang daarna realiseer ik me dat ik zo ben (*gebaar, één hand in de lucht*), met een lepel in mijn hand!... Niet erg praktisch! (*Gelach*)

Maar in die tijd, wanneer u plotseling weggaat...

Oh, het is best interessant! Maar ik "ga niet weg", zie je... Ik ben helemaal niet in trance, helemaal niet: ik ben helemaal wakker en VOLLEDIG actief. Ik zie dingen, ik doe dingen, ik hoor mensen, ik... de hele tijd. Maar ik vergeet --- ik vergeet gewoon het materiële leven. Dan komt er iemand en roept me abrupt terug.

Ik ga niet uit het materiële leven, maar... het lijkt anders.

(stilte)

Niets te vragen?

Nee, Moeder.

Of te zeggen?

Nee, moeder, niet echt.... Ik ben bezig met het herzien van de "Sannyasin", het boek dat ik een paar jaar geleden schreef, en ik moet zeggen dat al die ervaringen van bovenaf nu gewoon zo bleek lijken....

Ahh!

Bijna als een droom...

Ja.

...vergeleken met wat er nu is.

Zo waar!

Ik denk echt dat de fysieke wereld verandert. Mensen zullen het waarschijnlijk pas over een paar honderd jaar opmerken, omdat het lang duurt voordat het zichtbaar wordt voor het gewone bewustzijn. Maar de aanraking (*Moeder voelt de lucht tussen haar vingers*), voelt... alsof het een andere textuur heeft.

Van tijd tot tijd zegt iets me: "Praat niet, praat niet!" Ik moet stil zijn, anders zouden mensen om me heen denken dat ik gestoord word.

!!!

(lange stilte)

U zegt dat het niet de manier is waarop u de fysieke wereld ziet die verandert, maar de kwaliteit van materie?

Ja, ja, het is helemaal niet mijn eigen manier van kijken – helemaal niet.... Ik weet het niet.... Maar het is vreemd.

Zie je, ik heb tegelijkertijd (om op de oude manier te spreken), tegelijkertijd de CONCRETE ervaring van een enorme Macht en van totale onmacht.

De oude methoden, de methoden die gisteren nog effectief en krachtig waren, lijken allemaal niet te bestaan. Toch, als die Kracht naast elkaar komt, voel ik concreet (en ik heb bewijs, een feitelijk bewijs) dat een simpele wilsuiting, of zelfs een simpele visie op iets... (*Moeder laat haar handen zakken*) almachtig is. Materieel gezien. Sommige mensen op hun sterfbed worden weer tot leven gewekt; sommige gezonde mensen, brtt, sterven plotseling --- in die mate, weet je. Omstandigheden die onlosmakelijk leken te zijn, vinden wonderbaarlijke oplossingen --- mensen zelf zeggen dat het wonderbaarlijk is. Het is voor mij niet wonderbaarlijk, het is heel simpel: net als dit (*Moeder laat haar vinger zakken*). Maar het is ONBETWISTBAAR. Onbetwistbaar en nieuw in de wereld. Niet langer de oude methode, niet langer een mentale concentratie of een mentale visie, niets van dat alles (*Moeder laat haar vinger zakken*): een feit.

Een feit.

Ik ben zelf nog steeds te veel gebonden aan... [de gedachten van mensen]. Godzijdank (*Moeder strijkt met haar hand over haar voorhoofd*), is het denkvermogen! Ah, weet je, ik ben... wat een buitengewone zegen is dat! Maar vanuit het gewone externe standpunt lijk ik een volslagen imbeciel te zijn geworden.

!!!

Het is goed dat ik iemand als jij in mijn buurt heb die weet dat er iets anders is [dan wat ze denken].

Oh, inderdaad! [lachend] Er is inderdaad "iets anders"!

En ik voel zo'n kracht, weet je.... Als ik rust, slaap ik niet, ik ga bewust die supramentale activiteit in, en.... Oh, mon petit!... Ik zie mezelf dingen doen met zo'n fantastische kracht! En er is geen meer... zie je, als ik spreek, word ik gedwongen om "ik" te gebruiken, maar het komt met niets overeen, het is... het is het Bewustzijn, het is een bewustzijn. Een bewustzijn dat weet en macht heeft. Ja, een BEWUSTZIJN; geen persoon maar een bewustzijn --- een bewustzijn dat weet en handelt. En die dit gebruikt (*Moeder wijst naar haar lichaam*) om contact te houden met mensen.

Ja, dat is het, het is geen persoon meer --- soms, weet je (*lachend*), voel ik me als een marionet (*gebaar van bungelen aan het einde van een touwtje*) die als doel heeft contact met mensen mogelijk te maken. Maar de fysieke kracht is zo (*wankel gebaar*).... Ik voel me heel sterk --- heel sterk, en bijna niet-bestaand. Beide uitersten samen, begrijp je... Ik moet er echt dom uitzien.

Maar daar (*Moeder strekt haar armen omhoog, strekt ze dan langzaam uit alsof ze het universum omarmt*), het is lichtgevend, het is helder, het is sterk, het is breed.... Fysiek ook. Het is FYSIEK, dat is wat verbazingwekkend is! Vroeger trok ik me terug in een innerlijke staat van zijn (ik ken ze allemaal, ik heb ze ervaren, ik heb een bewust leven gehad), maar dat alles, dat alles is... afgelopen. Helemaal af... (*Glimlachend*) Alsof de fysieke wereld dubbel werd.⁷⁸

Natuurlijk, voor het gewone oog, ben ik nog steeds een oude vrouw die in een stoel zit en niet vrij kan bewegen. Hoewel ik soms plotseling het gevoel heb dat ik prima zou kunnen lopen als ik zou opstaan.... Maar iets zegt me: "Geduld, geduld, geduld..." Dus ik wacht.

En er is een hardnekkig idee (*hamergebaar*) dat als ik kan bereiken, als mijn lichaam honderd kan bereiken, het weer jong zal worden. Het is heel hardnekkig, maar het komt niet van mij, het is zo (*hamergebaar van boven*), zodat ik geduldig blijf (hoewel ik niet ongeduldig ben). Geduld.

⁷⁸ Hij ontdekte de twee werelden, eeuwig en in één nest." (*Rig Veda, I.62.7*)

Van nu naar honderd is zes jaar?

Ja, zes jaar, Moeder, dat is niet veel.

Maar de capaciteiten van het lichaam zullen veranderen VOORDAT het uiterlijk verandert - het uiterlijk verandert LAATST; en ik weet het niet, dat komt nooit in beeld.

Wat er echt toe doet, is hoe het Bewustzijn dit kan gebruiken. Het is niet dat ik weer jong word, het is niet "jong", het is een ander soort capaciteit die zal ontstaan en dit lichaam zal gebruiken. Zal het het transformeren? Of zal het het voor een ander doel gebruiken? Dat weet ik niet.... Ik weet het niet. Vreemd genoeg, alleen als jij hier bent, spreek ik of denk ik over deze dingen, alsof het nodig is dat iemand het weet --- anders denk ik nooit over deze dingen (*gebaar van open handen*).

Soms breng ik uren door in contemplatie en doe ik heel, heel actief werk. Soms zijn er een paar minuten... een paar minuten van stilte en contemplatie... die uren duren. En ze lijken een paar minuten. Zo is het.

(stilte)

En jij?

Ik ben oké, Moeder.

Oh, mon petit... (*Moeder pakt Satprem's handen*).

U overweldigt me.

Iets... (*Moeder leunt naar Satprem*) iets in mij neemt je in mijn armen en omhelst je heel, heel teder.

(contemplatie)

Mei 29, 1972

(Moeder ziet Sujata. Op deze dag, vierendertig jaar geleden, besloot Sujata bij Moeder te blijven. Ze was twaalf en een half jaar oud, de jongste discipel in de Ashram. Ze had haar eerste bezoek aan Pondicherry gebracht toen ze negen was. Ze geeft Moeder een bosje "Dienst"-bloemen. Dit zal de laatste 29ste mei zijn.)

Het komt van uw boom.

*(Moeder houdt de bloemen lang vast,
geeft ze dan terug aan Sujata)*

Ik heb er iets in neergezet. Voor jou en Satprem.

Mei 31, 1972

(Moeder blijft lang geabsorbeerd. Ze vroeg Satprem vaak of hij "vragen" had, maar eerlijk gezegd kwam Satprem niet naar Moeder om "vragen te stellen". Hij wilde zichzelf liever uitwissen en haar ervaring laten stromen als ze die wilde uiten, of stil blijven als ze dat liever had. Hij wilde niet dat zijn geest gedachten maalde, met zijn duizend vragen, uit angst dat het de atmosfeer zou vertroebelen en Moeder onder druk zou zetten. Vragen leken hem zinloos, tenzij ze op het moment zelf opkwamen, van binnenuit opkwamen, want dan reageerden ze op iets in Moeder. Satprem wilde namelijk gewoon een soort katalysator zijn voor wat er in haar gebeurde. En toen raakte het hem ook erg toen hij haar naar adem zag happen.)

Dus wat heb je te zeggen?

Niets bijzonders.

(Satprem's handen vasthoudend) Wat heb je te zeggen?

Echt niet veel, moeder... Ik wou dat alle laatste uithoeken van mijn wezen zich zouden openen --- dat is wat ik wou.

Waarom --- vertel me waarom ik steeds een beeld van je zie (het is vreemd genoeg hardnekkig), zoals ik je de laatste keer zag in het regeringsgebouw.⁷⁹ Ik was naar de nieuwe gouverneur gegaan en jij zat in de kamer... op de veranda.... Er was een bank, een soort lange bank, en jij zat daar, en toen ik naar buiten kwam zag ik je daar zitten, afgetekend tegen de lucht. Het was een balkon of een veranda, ik weet het niet meer....

Het blijft steeds maar weer terugkomen.... Waarom?

Herinner je je dat?

⁷⁹ In 1949, na het vertrek van gouverneur Baron. Moeder heeft die episode al genoemd in het gesprek van 1 september 1971, *Agenda XII*.

Nee, Moeder [= ik wil het me niet herinneren].

Waarom viel het me zo op?... Je was niet alleen, er waren andere mensen bij je, misschien twee of drie, ik weet het niet. Ik weet niet eens meer wie ze waren of hoe ze eruit zagen of zoiets --- ik zag alleen jou. En ik was...

Het was eigenlijk mijn laatste bezoek aan het Government House. Je was er nog steeds, maar de gouverneur was vertrokken --- ik bedoel Baron.

Waarom?

Je herinnert je je eigen gevoel niet?

Nee, Moeder.

Waarom blijft het zo bij me terugkomen?

Het was als een voorkennis van de plek die je in mijn leven zou innemen.

Al het andere was wazig, onduidelijk --- niet-bestaand --- maar jij... Ik zie het nog steeds alsof het gisteren was. En jij zat... zat daarop.... Je was in een nogal spottende bui.⁸⁰

Ik was behoorlijk dom.

Wat?

Destijds was ik behoorlijk dom --- nu ben ik iets minder....

(Moeder lacht)

Dankzij u.

(stilte)

Spottend, ik denk het niet, Moeder. Ik was nooit echt het spottende type.

Nee, niet spottend...

Ik was nogal opstandig, of achterdochtig!

Ja, ja! Dat is het. Ja, dat is het precies.

Alsof je tegen jezelf zei: "Wat is dit in hemelsnaam!" *(gelach)*

⁸⁰ Helemaal niet "spottend" --- erg boos.

Ah, Moeder, wat een genade om je te ontmoeten!...

(Moeder pakt Satprem's handen)

IK WEET HET.

(na een stilte)

Oh, mon petit... allebei samen, weet je, het is zo ongelooflijk: een fabelachtige kracht --- je voelt dat je dit gewoon doet (*Moeder balt haar vuist om een beetje lucht*), en het is gedaan --- en tegelijkertijd... weet je niets, begrijp je niets.... Mijn geheugen is weg. Er is niets meer, niets meer... (*Moeder raakt haar hoofd aan, wat een leegte aangeeft*). Sommige beslissingen gaan door het bewustzijn, maar zodra ze worden uitgesproken of uitgevoerd, zijn ze weg.

Ik herinner me niets, niets, niets, behalve dit (*Moeder pakt een punt in de lucht*), één ding uit duizend. Maar waarom?

(stilte)

Zeg, luister. Het is een vreemde ervaring. Alle dagelijkse bezigheden, de meest gewone dingen --- opstaan, naar bed gaan, een bad nemen, "proberen" te eten (wat nogal tevergeefs is) -- zijn.... Het klinkt belachelijk, maar ze gaan gepaard met een gevoel dat ze een aanleiding tot de dood kunnen zijn (er is geen enkel ding dat geen aanleiding tot de dood is, namelijk het verlaten van het lichaam), maar tegelijkertijd --- op hetzelfde moment --- is er een gevoel van onsterfelijkheid. Bijna... het is bijna onbeschrijfelijk.... Beide tegenstellingen zijn er --- niet "tegengesteld," maar... (ze zijn alleen tegengesteld in onze taal).

(stilte
dan glimlacht Moeder alsof
ze net iets had ontdekt)

Ah! Ah!... Zie je.... Oh, luister, het klinkt volkomen absurd, maar ik zal het je vertellen. Dit bewustzijn hier is alsof het zich bewust is van de goddelijke beslissingen; alsof er geen enkel kleinigheidje is dat geen aanleiding kan zijn om het lichaam te verlaten als het Goddelijke besluit dat het lichaam moet gaan, noch is er een enkel moment waarop men geen gevoel van onsterfelijkheid kan hebben als het Goddelijke besluit dat men het gevoel van onsterfelijkheid zou moeten hebben. HETZELFDE. Begrijpt u wat ik zeg? HETZELFDE.

Neem bijvoorbeeld dat beeld dat ik steeds heb van u, zittend op die bank en naar me starend alsof --- ja, alsof u zegt: "Wat is dit in hemelsnaam!" omdat ik Government House bezocht (ik kwam er heel vaak tijdens Barons tijd, maar ik stopte met komen nadat hij vertrok), dus ik kwam en u leek te zeggen: "Wat is dit in hemelsnaam?" als... ja, alsof u

dacht: "Hoe snel vergeet men!" of zoiets⁸¹ --- hoe dan ook, u was niet overdreven vriendelijk! (*gelach*) Dat was tenminste mijn indruk.... Maar waarom blijft het zich zo herhalen?... Zie je, die ontmoeting... die gelegenheid was het beginpunt --- het beginpunt van een grote actie tussen ons, samen. Een grote actie samen. Dus waarom deze onbeduidende kleine rimpelingen, net toen het lot vorm kreeg?

Je zou bijna kunnen zeggen dat ze er waren om te bewijzen dat schijn illusies zijn.

Ja. Ja.

ALLE schijn is illusies --- er is iets... iets dat voor mij steeds concreter en enorm krachtig wordt: de Wil van de Heer. Deze bewuste wil is niet zoals de onze, het is iets als dit (*Moeder laat haar uitgestrekte armen zakken*). Onuitsprekelijk. Het is anders dan alles wat we kennen. En het is een formidabele wil --- formidabel, begrijp je, in de zin dat alle schijn, alle tegenstellingen, alle menselijke wil nul is: DAT alleen (*hetzelfde, krachtige gebaar van het laten zakken van beide armen*). Dat is het, DAT is wat ik door me heen voel gaan, alsof ik erin baad. Precies zo.

Er is geen... er is hier niets (*Moeder raakt haar voorhoofd aan*), het is leeg, leeg, volledig leeg --- hol. Hol. Ik denk het niet. Er is geen "ik", of enig.... Het is bijna als een lege huls, maar met die formidabele Kracht... (*enorm, krachtig gebaar, uitgestrekte armen*).

(lange stilte)

Het supramentale bewustzijn moet proberen er bezit van te nemen.... Dit (*het lichaam*) is net als een huls.

Een huls.... Zal het kunnen veranderen? Ik weet het niet.

(stilte)

Een constant gevoel van... (*enorm, krachtig gebaar, uitgestrekte armen*).

(stilte)

(Glimlachend) Het is diepgaand interessant.

(stilte)

Alsof een bovenmenselijke Kracht probeert zich te manifesteren door millennia van impotentie.... Dat is het. Dit (*het lichaam*) is gemaakt van

⁸¹ Wat een fantastisch geheugen heeft Moeder!... Drieëntwintig jaar geleden was ze een paar seconden voor me langsgelopen en ze herinnert zich zelfs wat nooit werd uitgesproken. De hele scène is levendig gebleven: ik was woedend op Moeder omdat ik dacht dat ze Baron "verraadde" door een bezoek te brengen aan zijn opvolger (die de ergste intriges had gebruikt om Baron te verdrijven).

millennia van impotentie. En een bovenmenselijke kracht probeert... oefent druk uit om zich te manifesteren. Dat is het. Wat zal de uitkomst zijn? Ik weet het niet.

(stilte)

En de beroemde dag waarop ik je daar zag, zittend tegen de lucht... het is alsof de plek die je in deze schepping zou gaan innemen OP DAT PRECIEZE MOMENT werd besloten. Echt... het is echt, wonderbaarlijk interessant.

En hetzelfde geldt voor alles - alles, absoluut alles. Er zijn MOMENTEN waarop dingen worden besloten.

*(meditatie
de klok slaat het uur)*

Tijd bestaat niet meer....

(Moeder knikt met haar hoofd)

Alsof er een andere tijd in deze is gekomen.

Juni

Juni 3, 1972

Constant, maar dan ook constant, heb ik dingen die ik je wil laten weten, maar ik heb geen kans om ze te vertellen. Het gewone geheugen is helemaal weg, weet je, dus als het komt, komt het; als het niet komt... is het gewoon verloren.

Echt... fantastische dingen.

(stilte)

Alsof ik op een heel dun en smal lijntje loop: aan de ene kant imbeciliteit, en aan de andere kant genialiteit! Zo kom ik vooruit (*gebaar van op een bergkam staan*).

Waar hangt het van af? Ik heb geen idee.

Alle oude methoden zijn verouderd, maar de nieuwe zijn nog niet ingeburgerd. Hoewel ze soms plotseling komen: een paar minuten lang is er een verblindende vloed van licht... iets wonderbaarlijks, het gevoel van een macht over de hele wereld. En de volgende minuut is alles weg.

Dag en nacht, zo.

Soms, zonder duidelijke reden, voel ik me zo vreselijk ongemakkelijk, dat ik het gevoel heb dat het tot de dood moet leiden, maar dan... zegt iets, "*Maak je geen zorgen,*" alsof Sri Aurobindo over me waakt --- maak je geen zorgen, maak je geen zorgen.... Dus ik... (*Moeder opent haar handen*). En na een tijdje: weg, het is onverklaarbaar weg.

(stilte)

Ik kan niet meer eten ---- oh, het is zo moeilijk! Zo moeilijk. Eten is echt het moeilijkste van alles.... Ik ben niet echt vies van eten, helemaal niet, maar ik kan het gewoon niet in mijn mond stoppen. Ik kan nog steeds drinken... voor het moment.

Er is niets, niets (*wijzend naar haar voorhoofd*), het is leeg, leeg, volkomen leeg.... En als ik zo blijf....

(Moeder gaat in contemplatie)

Juni 4, 1972

(Moeder ziet Sujata)

...Mensen zijn zo corrupt, weet je, dat als de Genade zich maar één uur zou terugtrekken, alles zou... brmm! *(gebaar van heftige explosie)*

Juni 7, 1972

Wat breng je mee?... En hoe voel je je?

Nou, ik denk dat ik je aanwezigheid beter kan voelen.

Ahh!

Ik denk in feite dat dat de enige is die de zaken recht kan zetten.

Het is de aanwezigheid van de Heer die door mij heen gaat --- door wat mensen "mij" noemen. Een verzameling cellen die... *(lachend)* deze vorm al heel lang geleden heeft aangenomen!

Ja, maar deze vorm is heel....

Deze vorm is.... Het is heel eigenaardig, weet je: dat [cellulaire] bewustzijn geeft de indruk van iets dat probeert vloeibaar te worden. Iets probeert het duidelijk te manifesteren als... een anders-zijn.

Wees een anders-zijn. Maar hoe?...

(stilte)

Het lichaam voelt zich alleen op zijn gemak als het zich bewust is van de goddelijke Kracht die werkt *(gebaar van afdaling door het lichaam)*, maar anders is het....

Elke concentratie op het lichaam zelf veroorzaakt een soort vreemd ongemak, een ongemak dat alleen stopt als het zich bewust is van de Kracht --- van de Kracht die werkt *(hetzelfde gebaar van afdaling door Moeder)*, de Kracht die werkt, wanneer "Dat" komt en erdoorheen stroomt.

Dan de... Ik kan niet zeggen dat "de oude methode" verdwenen is, het is helemaal niet dat, het is... iets.

(Glimlachend) Er is een uitdrukking die in het Engels bij me opkomt: *de vreugde van het niets*.

(stilte)

Maar heb je geen vragen?

Persoonlijk, bijvoorbeeld, was mijn neiging vroeger om me te wenden tot Sri Aurobindo of tot een Kracht... tot DE Kracht --- tot Dat, tot de Heer, ik weet het niet. Nou, maar het effect is helemaal niet meer hetzelfde sinds ik echt begon om u als persoon te zien.

Ahh!

Maar sinds ik me echt om jou als persoon zag, voelde ik een meer beslissende actie in mij plaatsvinden.

Heel goed mogelijk. Alleen, de persoon is.... Het is geen menselijke persoon.

Nee, natuurlijk niet!

Het is een supramentale persoon. Iets wat de cellen nog niet helemaal begrijpen, maar ze weten, ze voelen. Ze voelen alsof ze met geweld in een nieuwe wereld zijn geduwd.

Dat is wat er nu de hele tijd op drukt, zoals dit *(gebaar van druk en afdaling)*. Ondanks een ogenschijnlijke zwakte (die puur illusoir is), is er hier een... enorme Kracht.

Ja, zeker.

Let wel, het is een Kracht die ogenschijnlijk te sterk is voor het lichaam; maar als het lichaam HEEL stil blijft, zoals dit... *(gebaar, handen open)*, en zo niet-bestaand mogelijk, dan gaat alles goed.

Dan voel je... *(gebaar van iets dat door Moeder stroomt)*.

Maar die Kracht is... *geweldig!*

Oh, ja! Ja, inderdaad, de paar druppels die je kunt proeven lijken... lijken gewoon overweldigend.

Overweldigend.

En direct effectief.

*(Moeder gaat veertig minuten in contemplatie
terwijl ze Satprem's handen vasthoudt)*

Juni 10, 1972

*(Moeder rolt een krans van "Geduld" van haar pols om aan Sujata te
geven.)*

Wil je geduld?

(Sujata:) Erg handig, Moeder!

(Tegen Satprem:) Wat voelde je?

Wanneer, Moeder?

Altijd, mon petit!

*Nou, ik voel dat je steeds meer aanwezig bent, dicht bij me --- je hulp,
bedoel ik.*

Ah! Ja, dat is waar.

Maar....

De Hulp wordt steeds nauwkeuriger, steeds bewuster, maar... Ik moet
zeggen dat het HEEL moeilijk is.

Ja.

Maar dat maakt niet uit. Aangezien we hebben afgesproken het te doen,
laten we het doen. Het heeft geen zin om te klagen. Maar de Kracht --- de
Kracht is ko-los-saal, alleen... *(Moeder wijst naar haar lichaam)*, dit is als
een spot: het kleinste ding wordt buitensporig vergroot! Zelfs fysiek. Fysiek
is het zo vreemd, ik heb insectenbeten op een plek die helemaal bedekt is
(Moeder raakt haar been aan); een mug kan er onmogelijk bij. En ik weet
het niet... Mij is verteld dat er hier geen vlooien of insecten zijn!

Er zijn mieren, Moeder!

Bijten mieren?

Ja, Moeder, bepaalde soorten mieren doen dat.

Aaah! Dat is het dus: er ZIJN hier mieren. Oh, sommige mieren bijten!

Ja, ja, Moeder! Dat heb ik hier geleerd, ik wist het zelf niet.

Nou, ik ook niet! (*gelach*) Ah, dat is het! Nou, dank je wel! (*gelach*)

(*stilte*)

Maar ik zou graag je observaties horen.

Ik ben me er misschien niet bewust genoeg van. Het is heel algemeen. Ik heb het gevoel dat je heel erg aanwezig bent, en zodra ik een beetje roep, ben je er, de Hulp is er.

Dat, ja, absoluut.

Als ik me herinner hoe het een of twee jaar geleden was, kan ik natuurlijk zien, kan ik me realiseren wat een enorme Kracht er nu is.

Ja, er is een verschil.

Ja, enorm. Het is tastbaar.... En ik moet erbij zeggen dat het me soms overvalt zonder dat ik het zelfs maar noem.

Ja, ja.

Het valt echt over op me als... ik weet het niet, als een vloedgolf van kracht.

Ja, ja. Je moet, je moet absoluut... passief ontvankelijk zijn. De minste activiteit brengt de oude manier terug, ik weet het niet. Voor mij is het nu (*gebaar, handen open*).

Als ik zo ben, vliegt de tijd voorbij. Tijd bestaat niet meer.⁸² Als de oude manier terugkomt, lijken een paar minuten on-eindig-baar. Er gebeurt echt iets... een nieuwe manier van tijd.

Laatst zei u dat als u naar binnen gaat, het niet is zoals vroeger, toen u zich terugtrok in een innerlijke staat om te werken --- U zei dat u niet in trance gaat, u bent gewoon...

Verinnerlijkt

Verinnerlijkt En u voegde toe: "Alsof het fysieke dubbel wordt."

(Moeder blijft lang verdiept en komt dan met een glimlach naar buiten)

⁸² Diezelfde ochtend zat Moeder veertig minuten met een glas vruchtensap in haar hand. Dit gesprek begon een uur te laat.

Ik herinner me (ik weet niet wanneer het was, 's nachts of... maar het was op een moment dat ik stil was, toen ik alleen was), ik herinner me dat ik je vertelde: "Zie je, DIT is het Supramentale." "Dit is HET, ik weet het, DIT is het Supramentale." Dat zei ik tegen je.

Maar toen ik probeerde het te herinneren om het in het gewone bewustzijn te houden (niet het "gewone" bewustzijn: het tussenliggende bewustzijn, zoals dit --- *gebaar van een brug* --- degene die ik altijd heb), het... het verdampte als het ware. Als ik niet actief ben, als ik ben zoals nu, dan is het glashelder: dat is HET.

(Moeder gaat naar binnen)

Juni 14, 1972

(Dit betreft een serieuze en toegewijde persoon die in het Louvre in Parijs werkt en oude schilderijen restaureert. Ze schrijft aan Satprem, verwijzend naar een brief die hij in 1946 van André Gide ontving, toen hij op reis was in Egypte op weg naar India: "Ik overtuig mezelf ervan dat God nog niet bestaat en dat we hem moeten krijgen." En ze voegt toe: "Zo gaan we van gedeeltelijke waarheden naar gedeeltelijke waarheden, naar de Waarheid, waarvoor het hele wezen zich alleen maar volledig kan overgeven. Pas op dat punt begint het Ware Leven, want we hebben eindelijk gevonden wat het hart, diep vanbinnen, onbewust altijd zocht." En ze vraagt Moeder: "Zou het niet beter zijn om in de Ashram te wonen om het Werk effectiever te helpen?")

Ik denk echt dat ze in Frankrijk moet blijven.

Hierheen komen is moeilijk.

Heb je gelezen wat Sri Aurobindo zei over de Ashram? Hij zei dat de Ashram symbool stond voor alle moeilijkheden die opgelost moesten worden, dus na een tijdje worden mensen die van buitenaf komen, geconfronteerd met moeilijkheden in plaats van hulp te zoeken. Het is veel beter voor haar om te blijven waar ze is.

Maar je kunt haar verzekeren dat ik haar heel goed VOEL, en dat ik bij haar ben, mijn hulp is heel bewust bij haar.

Juni 17, 1972

(Moeder geeft Sujata en Satprem een krans van 'Geduld')

Je hebt er veel, heel veel, heel veel van nodig.

Ja!

De tekenen worden steeds duidelijker, maar wat een GEDULD heb je nodig!

De kleinste verkeerde beweging veroorzaakt onmiddellijk een vreselijk ongemak. Het kleinste kleinigheidje.

Het leven is alleen zo te verdragen *(Moeder opent haar handen omhoog)*.

Het lichaam --- het lichaam zelf --- voelt als een kleine baby die in de armen van de Heer wordt gewiegd. Maar als het deze houding maar een paar seconden verlaat, voelt het als de dood --- onmiddellijke ontbinding. Zo is het.

De kortste uren zijn 's nachts, van 20:30 uur 's avonds tot 6 uur 's ochtends --- ik slaap niet, maar... *(immens, stil gebaar)*.

Dan is het prima.

(stilte)

En jij, wat zeg je?

Ik wou dat alle uithoeken van mijn wezen zich zouden openen.

Mon petit, het is geduld, geduld, geduld, geduld.

*(Moeder stort zich erin,
houdt Satprem's handen vast)*

Kun je het voelen?

Ja, Moeder.

Als ik eenmaal in dat bewustzijn ben, is het erg moeilijk om eruit te komen.

* * *

(Terwijl Satprem op het punt staat te vertrekken, geeft Moeder hem een briefje dat ze net in het Engels heeft geschreven:)

Sri Aurobindo is een emanatie van de Allerhoogste die op aarde kwam om de manifestatie van een nieuw ras en de nieuwe wereld, het Supramentale, aan te kondigen. Laten we ons er in alle oprechtheid en gretigheid op voorbereiden.

Juni 18, 1972

(Moeder ziet Sujata, die net haar oudste broer heeft verloren, en ze troost haar. Dit fragment van het gesprek is uit het geheugen genoteerd.)

Wat voor elk gedaan moet worden, wordt gedaan.

Ons bewustzijn is beperkt (*microscopisch gebaar*), het ziet slechts een klein deel. Het goddelijke Bewustzijn is... (*gebaar*): het ziet.

Wat voor ieder gedaan moet worden, wordt gedaan.

Als iemand zichzelf aan het Goddelijke heeft gegeven en het Goddelijke vertrouwt, zorgt het Goddelijke voor hem. En... (hoe leg ik dat uit?) bijvoorbeeld, alles wat voor jou gedaan moet worden, wordt elke minuut gedaan; en als jij op jouw beurt het Goddelijke vraagt om voor iemand te zorgen, wordt dat ook gedaan. En gedaan voor het beste. Maar dit beste is zoals het Goddelijke het ziet.

Je moet in vrede zijn. De vrede van absoluut vertrouwen.

Vrede heeft de kracht om de obstakels teniet te doen.

Juni 21, 1972

(Satprem leest Moeder een paar fragmenten voor uit "Notes on the Way" voor het volgende Bulletin. Tegen het einde van het tweede fragment lijkt Moeder ergens anders te zijn. Opeens kreunt ze en verbergt ze haar gezicht in haar handen. We bidden.)

Juni 23, 1972

(Moeder geeft Sujata het manuscript van een notitie die ze voor Auroville schreef.)

"Jezus is een van de vele vormen die het Goddelijke heeft aangenomen om in contact te komen met de aarde. Maar er zijn en zullen er nog veel meer zijn. De kinderen van Auroville moeten het exclusivisme van één religie vervangen door het enorme geloof van Kennis."

Juni 24, 1972

(Moeder is de laatste tijd niet lekker. Ze luistert naar Satprem die het gesprek van 6 mei 1972 voorleest voor het volgende Bulletin: "Een gouden kracht die op de aarde drukt.... Een absoluut materiële kracht, maar zonder noodzaak van materiële middelen.... Een wereld probeert in deze wereld geboren te worden ")

Wat je hebt geschreven is erg goed, het is veel beter dan wat ik zei!

(Satprem, enigszins verbijsterd:) Maar het is de exacte transcriptie van wat u zei, Moeder!!

(Moeder lacht, niet overtuigd)

Op deze manier is het erg goed geworden.

Maar het is precies wat je zei! Ik heb alleen een paar komma's en dubbele punten toegevoegd, dat is alles [gelach], en de alinea's. Maar dat is alles!

En dat ervaar ik steeds duidelijker en preciezer.

*(stilte
Satprem biedt Moeder een bloem aan,
"Supramentaal Licht in het Onderbewuste."
Moeder houdt het naast zich)*

Wil je iets vragen?

Ik denk dat Sujata je iets te vragen heeft.

Goed.

(Sujata:) Moeder, de andere dag vertelde je me dat voor degenen die zich oprecht aan het Goddelijke hebben gegeven, voor zulke personen wat gedaan moet worden, gedaan wordt.

Ja, ja.

En u zei verder: "Als zo iemand iets vraagt voor iemand anders, wordt dat ook gedaan."

Ja, maar niet zo volledig.

Wat niet ontvankelijk is in die persoon, vervormt de Actie.

Neem bijvoorbeeld iemand die ziek is en GELOOFT in de realiteit van zijn ziekte; het effect van de Actie wordt verminderd in verhouding tot zijn verkeerde overtuiging.

Het is moeilijk uit te leggen.

Maar wat wilde je vragen?

(Met een klein ondeugend lachje:) Ik wilde weten, Moeder, als ik bijvoorbeeld bid tot Sri Aurobindo dat "Moeder beter wordt", helpt dat u dan?

Maar Moeder IS beter!

Gisterenmiddag bijvoorbeeld, heb ik overgegeven --- ik was niet ziek. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.... De manier om voedsel te nemen moest veranderen. Ik bedoel, dit gebeurde om me te laten begrijpen welke houding ik moest hebben bij het nemen van voedsel. Maar ik was niet ziek:

het was ALSOF ik ziek was. Het was alleen bedoeld om me te laten begrijpen welke houding ik moest hebben om te eten. Het was als een objectles --- ik begreep het. Als ik niet had overgegeven, zou ik er geen aandacht aan hebben besteed.

Het is heel ingewikkeld, mon petit!

Dus de mensen om me heen moeten een bepaalde houding ten opzichte van me hebben, bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen; en om dat te doen moeten ze bepaalde dingen denken en geloven, anders doen ze het niet. En zo gaan dingen heel natuurlijk. (*Zich tot Satprem wendend*) Ik weet niet of je het volgt?

Ja, dat doe ik.

Alles is tot in de kleinste details georganiseerd, maar het is niet van tevoren gepland zoals wij dat met ons gewone bewustzijn doen: de Kracht DRUKTE gewoon naar beneden en produceert het gewenste resultaat. Ik zou bijna kunnen zeggen: op welke manier dan ook --- en mensen de meest onwaarschijnlijke dingen liet doen, die zowel de slechtste als de beste lijken, alleen om... het gewenste resultaat te verkrijgen.

Steeds vaker is dat zo.

Al onze ideeën over goed en kwaad zijn....

We moeten blijven reageren op dingen, precies de reacties gebaseerd op "goed" en "kwaad", het menselijke concept van goed en kwaad (het is niet precies een menselijk "concept", maar een benadering van de Harmonie)....

*(Moeder gaat naar binnen
en komt terug met haar hand,
alsof er golven door haar vingertoppen gingen)*

Vibraties... vibraties die het Goddelijke overbrengen zonder vervorming. Dat is het. Dat is wat nodig is. En afhankelijk van de omstandigheden of mensen, neemt het de ene of de andere vorm aan --- begrijp je?

Ja, Moeder, ik begrijp het!

Alles wat we zeggen, wordt gezegd met behulp van oude manieren van spreken.

(stilte)

De Actie is duidelijk.... En het is de autoriteit van het ego die verdwijnt --- steeds meer verdwijnt. Met totale acceptatie, weet je, een die niet eens hoeft te begrijpen. We willen altijd op de oude mentale manier begrijpen --- er is GEEN BEHOEFTE om te begrijpen. Een acceptatie als deze (*gebaar*,

handen open).

Onder die Druk zouden de oude overblijfselen van autoriteit, de overblijfselen van de autoriteit van het ego, moeten verdwijnen en vervangen worden door dit (*hetzelfde gebaar, handen open*): een ontvankelijkheid en gehoorzaamheid (niet "gehoorzaamheid," omdat er geen behoefte is om te begrijpen): om uitsluitend door het Goddelijke te worden aangestuurd. Dit in plaats van het ego. De laatste sporen van het ego worden gewist, en... (*gebaar, handen open*) worden vervangen door... (*hetzelfde gebaar*).

Ik heb voortdurend het gevoel (misschien wel vijftig keer per dag) dat ik een kleine baby ben (*gebaar, schoppen met handen en benen*), volledig omhuld en heen en weer geslingerd door de goddelijke krachten! (*gelach*) Precies zo.

Er zijn nog steeds.... Het is natuurlijk niet helemaal transparant, er zijn nog steeds wat oude dingen, de oude heerschappij van het ego over het lichaam, die schuren en wrijven veroorzaakt, maar verder... verder net als een baby!

Net als een baby.

Juni 28, 1972

(Moeder luistert eerst naar wat brieven van Sri Aurobindo aan Nirod, en met name de volgende, die haar aandacht trekken en haar vermaken.)

Waarom schrijft u niet iets over het Supramentale, dat deze mensen zo moeilijk te begrijpen vinden?

Wat heeft het voor zin? Hoeveel zou iemand ervan begrijpen? Bovendien is het huidige doel om het Supramentale naar beneden te brengen en te vestigen, niet om het uit te leggen. Als het zichzelf vestigt, zal het zichzelf verklaren --- als het dat niet doet, heeft het geen zin om het uit te leggen. Ik heb er in eerdere geschriften al wat over gezegd, maar zonder succes om iemand te verlichten. Dus waarom zou ik de poging herhalen?

8 oktober 1935
Over Zichzelf, XXVI.164

* * *

Wat zijn wij discipelen van wat een Meester! Ik wou dat u iets beters had gekozen of genoemd.

Wat de discipelen betreft, daar ben ik het mee eens! --- Ja, maar zou het betere spul, ervan uitgaande dat het bestaat, typisch zijn voor de mensheid? Het zou het probleem nauwelijks oplossen om met een paar uitzonderlijke types om te gaan. En zouden ze ermee instemmen om mijn pad te volgen --- dat is een andere vraag? En als ze op de proef werden gesteld, zou de gemeenschappelijke mensheid zich dan niet plotseling openbaren --- dat is nog een andere vraag.

3 augustus 1935
Over Zichzelf, XXVI.178-179

* * *

Vreemd, het komt met vlagen. Een plotselinge vlag komt waarin alles duidelijk is --- het supramentale is evident. En het lichaam ziet, het ziet zelfs wat er van hem verwacht wordt. De volgende minuut, poef! (*gebaar van gordijn*) is het weer verhuld.

Dit zijn twee verschillende manieren om in relatie te zijn met het Goddelijke --- beide zijn relaties met het Goddelijke: de ene is de oude manier en de andere de nieuwe manier. Vroeger, weet je, wanneer ik een moeilijkheid had, krulde ik me meteen op in mijn relatie met het Goddelijke, en het verdween. Maar nu is het niet meer hetzelfde. De relatie met het Goddelijke staat op een andere voet.

Dus echt... (*Moeder gebaart om aan te geven dat ze het niet weet*).

Mijn schuilplaats, mijn levenslange schuilplaats, die me hielp alles te doorstaan, lijkt verdwenen. Nu... is het niet meer hetzelfde. Nu moet ook dat overwonnen worden. (*Moeder schudt haar hoofd en heft haar armen op alsof ze wil zeggen: maar hoe?*)

(*Moeder gaat weer naar binnen*)

Juli

Juli 1, 1972

Houd je van geduld?

(Moeder geeft Satprem haar krans van "Geduld")

Ja, je hebt het nodig, zo lijkt het.

Wat zou je me willen vertellen?

Heb je de nieuwe houding gevonden?

Ik weet het niet.

Ik ben niet meer dezelfde persoon, ik weet het niet.

Alle, absoluut alle reacties zijn nieuw. Maar ik vind niet de.... Mijn enige indruk is die van ELKE MINUUT VAN DE DAG AAN HET GODDELIJKE VASTKLEVENDE. Het is de enige uitweg.

Zo functioneert het lichaam.

De ervaring van het lichaam is dat het zonder het Goddelijke... zou afbrokkelen.

Dat is alles.

Het heeft in feite een groeiend gevoel van niet-bestaan --- van de afwezigheid van een afzonderlijke individualiteit (*Moeder raakt de huid van haar handen aan*).

Maar het is zich er terdege van bewust dat dit slechts een overgangsbewustzijn is --- wat zal het ultieme bewustzijn zijn? Ik weet het niet.

(stilte)

Bijvoorbeeld, het lichaam vraagt het Goddelijke: "Geef mij bewustzijn." En er is een soort antwoord (een woordloos antwoord): "Nog niet, je zou niet langer gescheiden willen leven." Zoiets. Als het lichaam het volledige bewustzijn van de goddelijke Aanwezigheid zou genieten, zou het niet langer het gescheiden bewustzijn willen, niet langer willen.

Het is duidelijk dat er nog veel vooruitgang geboekt moet worden.

(stilte)

Niets te vragen?

Ik spreek niet graag.

Ja, Moeder.

Wat er nog over is van het persoonlijke bewustzijn voelt zo stom!... Maar als ik zo ben (*gebaar, onbeweeglijk in de Heer*)... dan is het fijn.

(Moeder gaat weer naar binnen)

Juli 5, 1972

Ik eet nauwelijks meer. Ik weet het niet... Ik kan niet slikken.

Maar dringt er dan geen energie het lichaam binnen?

Ik weet het niet.

Ik voel me niet zwak.

Maar ik "voel" niet dat er energie het lichaam binnendringt.

(stilte)

Ik weet het niet....

Je hebt niets te vragen?

Als je maar ELK ENKEL deel van het wezen voor je Licht zou kunnen openen --- is dat mogelijk?

Natuurlijk is dat mogelijk!

(Moeder gaat naar binnen)

Juli 8, 1972

Nog vragen?

Ik vraag me altijd af wat u doet als u naar binnen gaat, zoals nu?

(na een stilte)

Het is niet altijd hetzelfde.

(stilte)

Het lichaam probeert volledig onder de invloed van het Goddelijke te staan.

Dat is haar allesverslindende preoccupatie.

De meest uiterlijke vorm is de mantra: het lichaam herhaalt spontaan de mantra, maar dat is slechts de meest uiterlijke vorm.

Het probeert. Het probeert om... *(gebaar, handen open)*.

Het streeft ernaar en probeert niets anders te ontvangen dan de goddelijke Kracht.

Voedsel is nog steeds het grote struikelblok. Het lichaam weet dat het nog steeds moet eten, maar het heeft geen honger; eten lijkt gewoon... Het eet uit gewoonte en noodzaak.

Het kost heel weinig, hoewel.

(Moeder gaat naar binnen)

Juli 12, 1972

Ik ben altijd te laat!... Ik denk dat we half elf moeten instellen [in plaats van tien uur].

Nou, als u half elf zegt, betekent het elf! [gelach]

Ja, ja! *(Moeder geeft Satprem een tikje op de schouder.)*

Wat zeg je?

Nou, ik zeg dat Moeder niet veel praat!

(stilte)

Vroeger... praatte u gemakkelijker.

Ja.

(lange stilte)

Ik heb het gevoel dat ik een ander persoon word.

Nee, niet alleen dat: ik betreed EEN ANDERE wereld, een andere manier van zijn... die je een gevaarlijke manier van zijn zou kunnen noemen (in termen van het gewone bewustzijn). Alsof...

Gevaarlijk, maar prachtig --- hoe moet ik dat uitdrukken?

Ten eerste is het onderbewuste van het [lichaam] in een proces van verandering, en dat is lang, moeizaam en pijnlijk... maar ook wonderbaarlijk. Het gevoel van... *(gebaar alsof je op een bergkam staat)*.

Steeds meer is het gevoel van het lichaam dat alleen geloof kan redden --- kennis is nog niet mogelijk, dus alleen geloof kan redden.

Maar "geloof kan redden" klinkt nog steeds als een oude manier van spreken.... Hoe zeg je dat?... Het gevoel dat de relatie tussen wat we "leven" noemen en wat we "dood" noemen steeds meer anders wordt --- ja, anders *(Moeder knikt haar hoofd)*, totaal anders.

Niet dat de dood verdwijnt, let wel (de dood zoals wij die zien, zoals wij die kennen en in relatie tot het leven zoals wij het kennen): dat is het niet, helemaal niet. BEIDE veranderen... in iets dat we nog niet kennen, wat tegelijk extreem gevaarlijk en absoluut wonderbaarlijk lijkt. Gevaarlijk: de kleinste fout heeft catastrofale gevolgen. En wonderbaarlijk.

Het is het bewustzijn, het ware bewustzijn van onsterfelijkheid --- niet 'onsterfelijkheid' zoals wij het begrijpen, iets anders. Iets anders.

Onze natuurlijke neiging is om te willen dat bepaalde dingen waar zijn (die we gunstig achten) en andere dingen verdwijnen --- maar dat is het niet! Zo is het niet. ALLES is anders.

Anders.

Van tijd tot tijd, voor een moment (een kort moment): een wonder. Maar het volgende moment: het gevoel van... een gevaarlijke onbekende. Daar ben je. Zo breng ik mijn tijd door.

(stilte)

Het onderbewustzijn is vol, oh, vol angsten, van zorgen, van....

Die plek is walgelijk (*gebaar dat van onderen opstijgt*).

(stilte)

Het lichaam heeft niet eens vertrouwen in zijn eigen geloof! Dat klopt: het voelt dat zijn geloof niet het echte is, het heeft geen vertrouwen in zijn eigen geloof.

Leven... vroeger was het leven eenvoudiger met dat geloof dat alles overheerste, maar nu... (*gebaar van een complete ineenstorting*).

(*Moeder gaat naar binnen*)

Juli 15, 1972

Heb je iets?

Nee, niets in het bijzonder, behalve dat het moeilijk is.

Geen vragen?

Het is moeilijk.

(stilte)

Ik had wat spullen voor je (*Moeder voelt de voorwerpen op de tafel naast haar*), het zat in een envelop.

"Men mag een religieuze leer niet verwarren met een spirituele leer. Religieuze leer behoort tot het verleden en stopt alle vooruitgang, spirituele leer is de leer van de toekomst. Het verlicht het bewustzijn en bereidt het voor op de toekomstige realisatie.

Een spirituele leer staat boven religies en streeft naar een totale waarheid. Het leert ons om in direct contact te komen met het Goddelijke."

Het is voor een dame die van ik weet niet waar kwam en les wilde geven op een parochieschool. Dus ik antwoordde daarmee.

Er is ook de boodschap die je All India Radio gaf voor 15 augustus:

"De boodschap van Sri Aurobindo is een zonneshijn die over de toekomst straalt."⁸³

En voor de darshan hier [van 15 augustus], heb je een boodschap?

(na een stilte)

Ik zou kunnen zeggen:

"De boodschap van Sri Aurobindo straalt over de toekomst als een onsterfelijke zon."⁸⁴

(stilte)

Je hebt niets?

De vorige keer had je het over het verschil tussen leven en dood. Met andere woorden, het leven is niet meer zoals het was, maar de dood ook niet...

Ja.

*(met een gebaar
Moeder wuift de vraag weg)*

Ik zou zo willen LEVEN.... Ik weet het niet.

*(Moeder duikt er lang in
en komt dan terug)*

"De boodschap van Sri Aurobindo is een onsterfelijk zonlicht dat over de toekomst straalt."⁸⁵

Dat klopt. Dat is veel beter.

*(Moeder gaat weer naar binnen
tot het einde)*

⁸³ Origineel Engels.

⁸⁴ Origineel Engels.

⁸⁵

Juli 19, 1972

Hoe gaat het met je?

Niet zo goed.

Waarom?

Ik weet het niet.

Wat is er mis?... Het hoofd of het lichaam?

Nee, het zit eerder van binnen.

Ohh! Dat MOET wel goed zijn. Van binnen zijn we de meesters --- we willen gezond zijn, we zijn gezond. Het is alleen dit (*Moeder wijst naar haar lichaam*) dat niet helemaal gehoorzaamt.

*(lange stilte
Moeder houdt Satprem's hand vast)*

Het onderbewuste is een massa defaitisme. Dat is wat steeds naar de oppervlakte komt. Omdat we ABSOLUUT dat moeten veranderen, moet het onderbewuste worden opgehelderd zodat het nieuwe ras kan komen. We moeten het onderbewuste ophelderen. Het is een moeras. Het zit vol defaitisme --- defaitisme, de eerste reactie is altijd defaitistisch. Het is absoluut walgelijk, mon petit, ik heb het gezien, ik werk daar... een walgelijke plek. We moeten absoluut... we moeten categorisch en krachtig zijn – onbevreesd, weet je. Het veranderen MOET.

Het is smerig.

En het blijft naar de oppervlakte stijgen... (*gebaar van onderen*).

(stilte)

Een fantastische energie wordt *gecontroleerd* door dat, door dat smerige ding.

(Moeder geeft bloemen aan Sujata)

Hier. Wil je een krans?

We moeten.... (*Tegen Satprem*) Jij hebt het vermogen om... (*Moeder slaat haar vuist in de Materie*). Defaitisme hoort bij het onderbewuste --- het MOET veranderen, het moet. Defaitisme is anti-goddelijk.

(stilte)

Er is maar één manier: willen wat het Opperbewustzijn wil --- wat de consequenties ook zijn in termen van ons dwaze kleine concept.

Zoals dit (Moeder opent haar handen): willen wat U wilt.

Heb ik een relatie met dat Opperbewustzijn?

Oh, mon petit! Dat spreekt voor zich! Je hebt wel een relatie – en zelfs een bewuste; niet alleen heb je een relatie, maar je hebt een bewuste relatie.

(stilte)

Ik heb allerlei vreselijke dingen meegemaakt in mijn leven....

Ja, dat doet iedereen.

Ja, maar ik denk dat ik een... speciaal aandeel heb gehad.

Denk je niet dat ik ook mijn aandeel heb gehad?

Oh, zeker, dat denk ik.

Dus?

Maar ik had (zelfs toen ik jou niet kende, toen ik de Ashram niet kende, bedoel ik), ik had het gevoel dat er iets achter me zat....

Ja.

Iets dat me hielp.

Natuurlijk! Maar natuurlijk was dat er! Natuurlijk was dat er: DAT.

Persoonlijk noem ik het "Allerhoogste Bewustzijn" omdat ik niet "God" wil zeggen....

Ah, nee!

Het zit vol met... het woord zelf zit vol met bedrog. Zo is het niet, het is.... Wij zijn - WIJ zijn de Goddelijke die Zichzelf is vergeten. En onze taak, de taak is om de verbinding te herstellen --- noem het hoe je wilt, het maakt niet uit. Het is de Perfectie die we moeten worden, dat is alles.

De Perfectie, de Kracht, de Kennis die we moeten worden, dat is alles. Noem het zoals je wilt, het maakt mij niet uit. Dat is de aspiratie die we moeten hebben. We moeten uit dit moeras komen, deze domheid, deze onbewustheid, dit walgelijke defaitisme dat ons verplettert omdat we onszelf laten verpletteren.

En we zijn bang. We zijn bang voor het leven ervan (*Moeder raakt de huid van haar handen aan*), voor dit ding, alsof het kostbaar is, omdat we bewust willen blijven. Maar laten we ons verenigen met het Opperste Bewustzijn, en zullen we voor altijd bewust blijven! Dat is HET, dat is het precies.

Ik zou het zo kunnen zeggen: we verenigen ons bewustzijn met wat vergankelijk is en we zijn bang om vergaan!⁸⁶ Ik Nou, ik zeg: laten we ons bewustzijn verenigen met het eeuwige Bewustzijn en we zullen genieten van het eeuwige bewustzijn.

Hoe dom kan iemand zijn!

(stilte)

Maar, zie je, als je hier bent, kan ik deze dingen uiten omdat jouw atmosfeer bevorderlijk is om ze uit te drukken.

We moeten... we moeten dit in dienst stellen van het Goddelijke --- altijd. Altijd. Met vertrouwen, een absoluut vertrouwen: wat er ook gebeurt, is wat het Goddelijke wil zien gebeuren. Het Goddelijke --- ik zeg "Goddelijk" omdat ik weet wat ik bedoel met dat woord, ik bedoel opperste Kennis, opperste Schoonheid, opperste Goedheid, opperste Wil --- alles... alles wat gemanifesteerd moet worden om uit te drukken... wat uitgedrukt moet worden.

(lange stilte)

We walgen van de wereld zoals die is --- en we hebben de MACHT om die te veranderen. Maar we zijn zulke dwazen dat we onszelf er niet toe kunnen brengen om afstand te doen van onze dwaze kleine persoonlijkheid om... het Wonder te laten ontvouwen.

En dat is allemaal verzameld in het onderbewustzijn: alles wat we hebben afgewezen is daar, en nu moet het in contact worden gebracht met de transformerende Kracht... zodat dit onbewuste tot een einde kan komen.

(Moeder gaat een half uur naar binnen)

Mon petit....

* * *

(Het volgende is het afgelopen jaar al onderwerp geweest van verschillende gesprekken en zal helaas weer ter sprake komen. Het gaat over de verkoop van mijn boeken in het buitenland en een daaropvolgende handel in vreemde valuta waar ik brutaal of onvoorzichtig genoeg de

⁸⁶ Moeder vecht in feite niet alleen tegen het defaitisme van het onderbewustzijn, maar ook tegen die "formatie van de dood" in de atmosfeer.

aandacht op vestigde. Maar het echte probleem was dat bepaalde mensen Moeder ronduit en openlijk beroofden. Mijn boeken waren in feite slechts een klein onderdeel van een grotere zwendel die alle werken van Sri Aurobindo omvatte. Net als Don Quichot, toen stortte ik me hals over kop in een strijd waarvan de uitkomst voorspelbaar was. Men kan zich herinneren dat het hoofd van SABDA, de boekhandel, de broer is van de man die Auroville probeerde toe te eigenen. In werkelijkheid nam ik het op tegen een goed georganiseerde maffia. Maar ik was me er nog niet van bewust. Deze anekdote wordt hier alleen gemeld voor zover het symbool staat voor een groter geheel.)

Je hebt niets te vragen?

Ik had een praktisch probleem, moeder, maar het is misschien te laat?

Hoe laat is het?

Tien over elf.

Nee; wat is het?

Oh, dat probleem stoort me echt. Het gaat over mijn boeken bij All India Press.

Dan, mon petit, moet je het met André bespreken.⁸⁷

Ja, ik heb met André gesproken. Ik weet niet wat ze met mijn boeken doen. Zie je, ze geven me geen verklaringen en vertellen me niets over wat ze doen. Ik weet niet wat ze met mijn boeken in Europa doen --- met name in Zwitserland --- ze informeren me nergens over en ik heb ook geen controle over wat er gebeurt. Ik schreef een brief aan M. [de directeur van All India Press], een aardige, beleefde brief waarin ik hem vroeg om me op de hoogte te houden van wat ze met mijn boeken deden --- hij antwoordde nooit. Dus ik dacht dat er iets aan M. geschreven moest worden en dat niemand anders dan jij het kon doen.

Het is niet M., het is... (Moeder probeert zich een naam te herinneren).

SABDA?

Ja.

Ik dacht eraan om een korte notitie te schrijven, en André keurt het briefje goed. Mag ik het aan je voorlezen?

Wat is het?

⁸⁷ André = Moeders zoon. Pas na Pavitra's overlijden, in 1969, probeerde Moeder hem erbij te betrekken. Een zwakke man, voortdurend beïnvloed door iedereen. Hij was Moeders zoon, maar ook, vergeet men maar al te vaak, de zoon van zijn vader.

Ik zette: "Aan All India Press."

Nee, je moet SABDA zetten.

Goed. [Satprem leest:]

"De boeken van Satprem worden niet vertaald, herdrukt of onderworpen aan enige verplichting zonder zijn formele toestemming...."

Dat is duidelijk. Vanzelfsprekend!

Nou ja, "vanzelfsprekend," maar.... Om verder te gaan:

"Aan het eind van elk jaar moet hem een jaarlijks overzicht van de verkoop worden gestuurd, en intussen een overzicht van het begin tot nu toe."

Met andere woorden: in dat en dat jaar hebben we zoveel exemplaren verkocht, in dat en dat jaar zoveel --- dus ik weet hoeveel exemplaren ze verkopen.

Heel goed.

Ik had het al gevraagd --- ze hebben nooit geantwoord Dus de enige oplossing is dat u ze zelf de.... stuurt.

Ja, je hebt gelijk. Maar ik stuur het via André.

Goed. Als u het signeert, geef ik het aan André. Moet ik dan SABDA zetten in plaats van All India Press?

Zet gewoon "SABDA" erna, onder de andere.

Ik wil gewoon op de hoogte gehouden worden, weet u! Ze doen van alles zonder het mij te vertellen.

(Moeder blijft geabsorbeerd)

Juli 22, 1972

Ik heb wat dingen voor je.

*(Moeder tast naar iets
op de tafel naast haar en
geeft Satprem een briefje in het Engels)*

De mens is de schepping van gisteren.
Sri Aurobindo is gekomen om
de schepping van morgen aan te kondigen.

Is dat alles?

Ik schreef het in het Frans en ik zette eronder: "De schepping van morgen, de komst van het supramentale wezen." Omdat ze het waarschijnlijk "superman" zullen noemen als ik er niet "supramentale wezen" bij zet. De komst van het supramentale wezen.

We zitten er net tussenin. Niet langer dit, nog niet dat --- de tijd die het meest...

(korte stilte)

* * *

(Dus stuurde ik de brief ondertekend door Moeder naar SABDA en All India Press. Zoals verwacht, was de reactie snel: ik werd ervan beschuldigd "op geld uit te zijn." Moeder wist heel goed wat voor wespennest ik op het punt stond te beroeren, en de dag ervoor had ze me een brief geschreven --- die ik niet begreep --- om te proberen me te vertellen dat ik naar een hoger plateau moest verhuizen, naar een ander bewustzijn, in plaats van te vechten tegen boeven. Het volgende gesprek is de meest trieste herinnering aan mijn zeventien jaar van ontmoetingen met Moeder. Het was zo pijnlijk om haar vermoeidheid te zien en toch te moeten vechten om die onwaarheid te ontmaskeren --- alsof ze het niet wist! Maar we schrijven hier Geschiedenis en we proberen een zo feitelijk mogelijk verslag te geven en de personages te beschrijven zoals ze waren.)

Wat heb ik je geschreven?

U schreef ongerechtvaardigde dingen.

Ongerechtvaardigd.

Ja.

Dat zou me verbazen... Ik was het niet die schreef. Dus dat zou me verbazen. Wat waren die ongerechtvaardigde dingen?

Je zei dat mijn actie verdraaid was.

Nee --- dat heb ik zeker niet gezegd.

Nou, dat is wat ik begreep... Later schreef je me [in een tweede brief], dat je me vertrouwde....

Ja, natuurlijk!

Nou, als je me vertrouwt, moet je me verdedigen en me helpen.

Je verdedigen?

En me helpen.

Je verdedigen tegen wie?

Eigenlijk wilde ik vanmorgen niet naar je toe komen. Ik kwam omdat Sujata me overhaalde om te komen. Ze zei dat als ik wegga, de ergste elementen zullen blijven en ze... ze zullen je niet helpen. Ik kwam hier uit plichtsbesef.

Ben je zo boos?

Ja, moeder. Ik kwam hier vanmorgen uit plichtsbesef, omdat ik denk dat....

Hou je dan helemaal niet van me?

Maar, Moeder, dat is niet het punt. Het punt is praktisch.

Praktisch?

Ja.

Praktische vragen zijn een totale verwarring.

Nou, dat is nou net het punt, moeder. Als je bepaalde mensen vertrouwt, moet je hun woord geloven en niet toegeven of luisteren naar mensen die je bedriegen.

Maar ik weet niet wat je bedoelt, want... (Moeder houdt haar hoofd in haar handen). Ik begrijp het niet meer.

Ja, moeder, ik weet dat je deze materiële vragen niet meer begrijpt. Meerdere keren heb ik je de situatie uitgelegd. Ik vertelde je dat ik SABDA om wat informatie had gevraagd...

Maar hebben ze het je niet gegeven?

Natuurlijk niet.

Maar ik vertelde ze, ik schreef ze dat ze het je absoluut moesten geven.

Ja; waarop M. [de directeur van All India Press] je een brief schrijft en je antwoordt: "Ik ben erg tevreden met je werk." Resultaat: hij zegt tegen zichzelf: "Prima, ik ga gewoon door zoals voorheen.

Nee, ik heb hem gezegd dat hij... heeft André het je niet verteld?

Maar dat is precies wat André mij vertelde! André zei: "Moeder vertelde M.: Ik ben tevreden met je werk." Dus alles is voor het beste!

Maar dit breekt alle grenzen!

Ja, moeder!... In de essentiële waarheid ben ik voor altijd bij je, zoals je weet, daar bestaat geen twijfel over. Tot zover zo goed Maar als ik met materie te maken heb, moet ik vechten met behulp van de wetten van materie samen met welke waarheid ik ook mag hebben. Wat materie betreft, zag ik dat er onwaarheid was; Ik vecht tegen die onwaarheid, en ik vraag uw hulp om die te bestrijden.... Of anders trekt men zich gewoon helemaal terug uit alle actie.

Maar ik ken die onwaarheid! Ik heb het M. verteld! En dat is wat mij verbijstert, er is iets wat ik niet begrijp. Want ik heb M. niet alleen verteld dat zijn daden niet goed waren, maar ik heb hem ook verteld wat hij moest doen. Dus ik ben volkomen verbijsterd.... Wie heeft...? Er is ergens iets vreemds.

Precies, moeder, deze mensen zijn erg bedreven in het verwarren van alles. Dat is hun grootste kracht: ze verwarren de kwestie.

Maar ik geloof M. helemaal niet! Ik geloof geen woord van wat hij tegen me zegt! Ik heb het hem verteld.... Dus verdraaien ze wat ik zeg?... Nee, ik ben echt verbijsterd. Ik heb niet alleen M. bericht gestuurd, maar ook... hoe heet hij ook alweer?

B. [Sabda]

Ja, B. En B. zei dat ik helemaal gelijk had. Dus waar is de verwarring?⁸⁸

Ja?

(stilte)

Wat ik je schreef is...

⁸⁸ Waarschijnlijk was André, de boodschapper van Moeder, bang om dingen recht voor zijn raap te zeggen.

Wil je me voorlezen wat ik je vertelde?... Om de waarheid te zeggen (ik zeg dit niet graag), maar om de waarheid te zeggen, het was Sri Aurobindo die kwam en me vertelde dit aan je te schrijven. Er moet een reden zijn geweest, mon petit.

Ja. Dit is wat je zegt:

“Een individueel wezen, wat zijn verdienste ook is, is slechts een punt in het universum....

Dat is zeker!

Ja, dat was het punt.

Volgende?

“...Hij begint pas echt te bestaan als zijn bewustzijn universeel wordt door eenwording met het Goddelijke....

Dat is volkomen juist.

“We beginnen pas echt te bestaan als we het Goddelijke door ons heen laten handelen...

Dat is helemaal waar.

“...zonder dat enige onwetendheid Zijn Actie verdraait.”

Ja, het is volkomen juist.

Ja. Dus toen je me dat stuurde, begreep ik dat ik Zijn Actie verdraaide.

Nee, mon petit!

Wat betekent het dan, Moeder?

Dat is niet wat het betekent. Het betekent.... Oh, het was zo duidelijk toen hij het me vertelde!... De vraag was absoluut niet die van een individu: het was een vraag van het geheel, een visie op het geheel --- dat dingen niet zijn zoals ze lijken te zijn, daarachter is... (*Moeder houdt haar hoofd in haar handen*). Ik weet het niet meer, mon petit. Ik weet dat toen het kwam, het juist bedoeld was om je te vertellen dat je geen aandacht moest schenken aan de fouten van mensen, omdat... dingen bekeken moesten worden vanuit het standpunt van het geheel, binnen het Geheel. Dat was het. Ik voelde dat dit de laatste fase was, die je zou voortstuwen in de Visie, de visie van het geheel die ik noemde. Toen ik dat schreef, voelde ik dat je klaar was om die visie van het geheel te hebben en dat het je verteld moest worden zodat je er je externe toestemming voor zou geven. Toen mij werd verteld dat je niet tevreden was [met mijn brief], was ik in de war --- ik begreep het niet. Hoe komt dat?... Integendeel, het gevoel was dat de

tijd was gekomen om boven alle menselijke concepten uit te stijgen en naar de schepping en alle omstandigheden te kijken --- ALLE omstandigheden --- binnen het Grote Uitzicht, het allesomvattende goddelijke uitzicht. Dat was mijn indruk.

Ja. Maar wat moet er dan gedaan worden? Moet men zich terugtrekken in dat Bewustzijn, proberen het te bereiken en, nou ja, gewoon de materiële wereld laten ontvouwen zoals het kan met de bedriegers en leugenaars, of anders....

Dat is wat ik nu zelf moet doen.

Maar is het ook wat ik moet doen? Betekent het dat ik gewoon het terrein moet afstaan aan die onwaarheid?

Welke onwaarheid? Ik weet wat ik tegen M. en B. zei: ik heb ze (en vooral M.) gezegd dat dit geen manier van doen was, dat ze zich niet zo moesten gedragen. Dat heb ik hem ook gezegd. Ik heb hem gezegd dat er niets over je boeken beslist moest worden zonder eerst met jou te overleggen.... Dus ik snap er helemaal niks van.

Ja.

Er is iets wat ik niet begrijp. Ik heb het hem heel duidelijk gezegd. Wat heeft André je verteld? Heeft hij dat niet verteld?

Nee, moeder. Maar André is eerlijk, André vertelt de waarheid. André is natuurlijk niet bij die boeven! Noch André noch ik zijn mensen die liegen.

Hij heeft het misschien niet begrepen. Wil je André bellen en zien we het samen?

André bellen is prima, moeder, maar dat blijft in het rijk der woorden. Deze mensen is namens jou verteld --- André heeft het namens jou verteld --- dat ze bepaalde verklaringen moesten afleggen, maar ze doen helemaal niets! Ze steken geen vinger uit. Ze gehoorzamen je bevelen niet.

Hebben ze je vandaag niets gestuurd?

Nee, niets. En ook voor Sri Aurobindo's boeken --- daar bedriegen ze je rechtstreeks. Ze steken geen vinger uit, ze doen gewoon niets. Ze geven geen enkele informatie over wat ze doen - wat VERBERGEN ze, deze mensen, ik zou het graag willen weten?... Zolang ze woorden horen, is het volkomen ineffectief. Ik vraag me af welke actie hen in beweging zal brengen?...

(stilte)

Ik weet in ieder geval dat de brief die ik je schreef eigenlijk Sri Aurobindo was die aandrong op de noodzaak om dat Bewustzijn te bereiken, en hij vertelde me dat je er klaar voor was. Hij vertelde me dat.

Moet ik me dan terugtrekken uit de actie, Moeder?

Wat bedoel je met "terugtrekken uit de actie"?

Nou, laat de dingen hun eigen gang gaan. Stop met iets doen. Stop echt met iets doen totdat het bewustzijn die staat bereikt.

Nee....

Ik sluit me gewoon op, ga naar de Himalaya en blijf daar.

"Doen"... er zijn veel niveaus van "doen".

Misschien als... (Moeder legt haar hoofd in haar handen).

Ik maak je moe, Moeder, het spijt me echt.

Zie je, men "doet" in hogere regionen. Sri Aurobindo hield vol, hij zei dat je klaar was om het supermensbewustzijn te krijgen --- niet "supermens": supramentaal, het supramentale bewustzijn. En dat is wat hij je wilde geven. Hij wilde... hij hield vol dat je je daar mee bezig moest houden, je daarop moest concentreren, omdat je de capaciteit hebt. In dit domein zijn de aantallen HEEL klein, dus het is belangrijk dat iedereen die het kan, het ook doet. Zo zag ik de dingen.

Ik begrijp het.

... En hoe ik ze begreep en ze aan je schreef....

Ja, ik begrijp wat je bedoelt.

...Dat alle preoccupaties die voortkomen uit het andere bewustzijn, het oude menselijke bewustzijn, hoe verlicht het ook is, even opzij moeten worden gezet om de volledige opkomst in dat Bewustzijn mogelijk te maken. Dat is alles. Dat is alles wat ik zei.

Ja, dat begrijp ik.

Ik vertelde die mensen wat ik wist, ik vertelde ze dat ze het mis hadden en hun gedrag moesten veranderen. Wat kon ik anders doen?

Ja.

(stilte)

Wat heb je ze gevraagd?

Luister, moeder, als ik me niet meer met deze vragen (die me enorm storen) moet bemoeien, wil je dan dat Sujata hen volgt en morgen aanwezig is als M. bij je komt? Sujata zal aanwezig zijn en je kunt je instructies aan M. geven in haar bijzijn, en zij zal de follow-up doen. En ik zal me niet meer druk maken.

Zie je, het probleem is dat ik [M.] mijn instructies niet persoonlijk geef, ik geef ze via André. Misschien begreep hij het niet?

Maar als M. morgen voor je komt, en Sujata is er, en je geeft hem je instructies, zal Sujata je opvolgen. Tenzij je liever hebt dat alle drie komen, André, Sujata en M.?...

(Moeder legt haar hoofd in haar handen)

Het spijt me, Moeder, ik word gedwongen om een vuile klus te klaren. Maar het moet eens en voor altijd worden opgelost -- en niet alleen voor mij, maar ook voor Sri Aurobindo's werken.... Omdat André niets zegt, maar hij is net als ik, hij is boos. Hij is boos over deze situatie. Want hij ziet deze mensen ongestraft bedriegen en verdraaien.

Dus André heeft niets gezegd?

Maar, Moeder, "zeggen" is niet genoeg! Als ze voor u komen --- André, M. en, laten we zeggen, Sujata, alle drie -- en u spelt uw instructies, dan zal hij gedwongen zijn om te doen wat u zegt. En dan is het allemaal voorbij.⁸⁹

Maar welke instructies, met betrekking tot wat?

Met betrekking tot de rekeningen die ze u zouden moeten geven over wat ze doen met Sri Aurobindo's boeken en Satprem's boeken.

Ze geven geen enkele rekening?

Maar ik heb het niet over financiële rekeningen! Ik bedoel wat ze DOEN, hoeveel exemplaren ze verkopen....

Ohhh!

Ik vraag helemaal niet om geld, maar om hoeveel exemplaren ze verkopen in India en in het buitenland. Niets anders.

Ohh!

⁸⁹ Wat een illusie!

Ik vraag niet om geld,⁹⁰ maar om de middelen om precies te weten, om te controleren wat ze doen. Met andere woorden, ze zouden je moeten vertellen: we hebben zoveel exemplaren van Sri Aurobindo verkocht in Zwitserland, zoveel in Duitsland.

Dat, dat weet ik, hebben ze niet gedaan.

Dus!... Maar dat is gewoon de manier om te controleren wat ze doen.

Ahh!

En dat is wat ik wil voor mijn boeken – geen geld!

Oh, dan is er verwarring, want uit wat André me vertelde, begreep ik dat het geld was.

Maar wie geeft er om geld, Moeder! Niemand geeft erom --- behalve zij.

Ohh!... Toen begreep André het zelf niet. Of ik begreep niet wat hij zei.

(op dat moment komt de bediende uit de badkamer om M. te verdedigen, zeggend dat hij al zijn geld aan moeder geeft; de maffia strekte zich uit tot elke verdieping)

Dit is helemaal geen kwestie van geld, helemaal niet – alsof André of ik geïnteresseerd zijn in geld! Wij geven er geen zier om. Maar waar we wel om geven, is om te weten wat ze DOEN.

Maar natuurlijk! Ik zou in ieder geval een accuraat verslag moeten geven.

Precies! Maar ze worden liever dood aangetroffen dan dat te doen.

Dat zie ik --- ahh, ik begrijp het! Nu snap ik het.

En daarom reageerden ze zo heftig op mij toen ik om de informatie vroeg, want ze voelden dat iemand hun plan begon te ontdekken.

Ohh!... Maar weet je, ik heb zoveel moeite met praten....

Ja, Moeder, ik weet het, en ik wil je hier niet bij betrekken.

...Want als ik niet kan praten als M. hier is, zal het er dom uitzien.

(stilte)

⁹⁰ Zo erg zelfs dat de Ashram vandaag de dag nog steeds mijn royalty's uit India en een paar andere landen opstrijkt --- niet zonder mij eerst uit de Ashram te hebben gezet, natuurlijk!

Luister, wil je me een plezier doen?

Zeker, Moeder, ik wil alleen dat de waarheid zegeviert!

Ga André zoeken en breng hem hier.

(Satprem gaat André halen. Ze komen samen terug.)

Ah! *(tegen André:)* Wat ga je nu zeggen?... Ik begrijp er helemaal niks meer van! *(André lacht)*

(André:) Nou, Satprem zou graag willen weten wat er met zijn boeken gebeurt...

Ja, en hij heeft gelijk.

Ja. En om dezelfde reden zou het goed zijn als we konden weten – als iemand in de Ashram kon weten --- wat M. precies doet met Sri Aurobindo's boeken.

Ja, heel goed.

Het feit is dat niemand er iets van weet. Ze drukken boeken, SABDA probeert ze hier en daar te verkopen --- ze hebben uitstekende promotiemethoden, maar we hebben geen idee wat ze precies zijn. We weten niet wat er aan de hand is. Het gaat zelfs... Ik ga nog verder, Moeder: de afgelopen twee jaar heb ik de correcties die zijn aangebracht op de film negatieven niet kunnen vinden, ik bedoel de offset-reproductie van de Centenary-editie [van Sri Aurobindo's werken].

Zijn er correcties aangebracht?

Ja, dat waren er. Ik weet dat ze er waren omdat M. het me vertelde. Ik vroeg hem om een lijst....

Welke correcties? Wie heeft de correcties aangebracht?

Er is een jongen die met hem samenwerkt en de correcties aanbrengt.

Maar kijk eens, dit is ongelooflijk! Onder het voorwendsel dat ik dit zelf niet kan zien, laten ze het me niet eens zien!! Ze maken correcties zonder het me te vertellen!

Ik weet niet hoe serieus dit is, ik heb geen idee.

Oh, maar "serieus" of niet, ze KUNNEN GEEN correcties aanbrengen zonder het me te vragen!

Dat is waar, Moeder.

Mijn hemel!... Dus wat kunnen we nu doen?

(Satprem:) Ja, Moeder, je moet absoluut een soort controle over deze mensen hebben. Ik denk dat de beste manier zou zijn om B. [Sabda], M. en André bij elkaar te roepen, en André alle punten zwart op wit te laten spellen.

Oh, maar André is niet strijdlustig.

(André:) Ja, ik ben moeder! [gelach] Ik ben ervan overtuigd, maar...

Nee! Ik zei niet "overtuigd", ik zei "strijdlustig".

Strijdlustig? Oh, ik ben helemaal niet strijdlustig, Moeder!

Ik weet het. Dat is precies wat ik zei.

Ik ben helemaal niet strijdlustig, want... Ik probeer door hun ogen te kijken, en dan weet ik niet meer wie gelijk heeft!

Ja! *(gelach)* Dat is nou net het punt.

(Satprem:) Maar de twee basisvragen die je ze moet stellen zijn hun productie en hun distributie. Dat is alles.

(André:) Ja, klopt.

Oh, ja! Ik vraag het ze, weet je. Maar ze zeggen dat ik niet meer kan zien.... Dat is waar, ik kan niet zien --- ik zie, maar... het is een gemengde visie. Het is interessant (ik zou het niemand toewensen, want de mensen die ermee zouden kunnen zien...). Ik zie wat waar is in dingen vanuit het supramentale gezichtspunt. En het is buitengewoon interessant. Ik hoor geluiden die mensen normaal gesproken niet horen, omdat deze geluiden een supramentale realiteit hebben. Ik kan zien.... Als mensen met me praten, zie ik tegelijkertijd niet alleen wat ze denken (dat is oude koek), maar wat waar is vanuit het supramentale gezichtspunt. Zo is het altijd. Beide tegelijk. Omdat mijn lichaam niet meer dezelfde... (hoe heet dat ook alweer?)... Ik ben sterk, maar het oude type energie is verdwenen; en de energie die ervoor in de plaats komt is veel krachtiger --- maar ik praat er niet graag over. Als ik dat doe, lijk ik te pochen. Dus zeg ik niets. Ik vertel het je nu, zodat je het begrijpt.

Ik sta niet meer aan deze kant, maar nog niet aan de andere kant; ik zit ertussenin --- het is moeilijk. Maar ik ben nog steeds in staat om te controleren wat deze mensen doen.... Hoe dan ook, ze hebben geen recht om te doen wat ze willen met de boeken van Sri Aurobindo. En wat betreft Satprem's boeken, ik had gezegd dat hij ze mij persoonlijk had gegeven...

(Satprem:) Ja.⁹¹

...en dat ze onder mijn persoonlijke controle stonden; maar "onder mijn controle" betekent niet dat ze de vrije hand hebben!

(André:) Ja, moeder, dat klopt.... Ik zal je eerlijk vertellen wat me dwarszit. Wat me dwarszit is dat ik uit ervaring weet dat je altijd gelijk hebt, omdat je dingen altijd vanuit een hoger plan ziet dan wij. Ook weet ik uit ervaring dat zelfs als ik op dat moment het gevoel heb dat je iets zegt dat....

(Moeder lacht)

...dat niet overeenkomt met mijn eigen denken, nou, je hebt nog steeds gelijk. En daarom heb ik zoveel moeite om "strijdlustig" te zijn.

Maar weet je niet! Ik "denk" niet, mon petit!

Nou ja, Moeder, dat is het punt!

Precies.

(Satprem tegen Moeder:) Ja, maar je hebt wel menselijke instrumenten nodig om dingen te doen, nietwaar?...

Ja, ja.

En er zijn instrumenten zoals André die betrouwbaar zijn en bepaalde dingen voor je kunnen doen.

Maar, zie je, hij zegt zelf dat hij niet strijdlustig is!

(Satprem:) Ja, dat klopt! [algemeen gelach]

Daar.

(André:) Bijvoorbeeld, zie je, als M. (en ik geloof dat hij in dat geval heel eerlijk is), als M. je vertelt hoe ellendig hij is, hoe iedereen hem achtervolgt, hoe iedereen hem een slechte tijd bezorgt....

Oh, M. is in een staat.... Hij is zo *(gebaar als een natte handdoek)*.

Ja, precies! Dus je aarzelt echt om strijdlustig tegen hem te zijn.

⁹¹ In een brief aan Moeder, gedateerd 13 juni, een maand eerder, schreef ik: "Mijn royalty's uit alle landen van de wereld zijn altijd tot op de laatste cent aan u gegeven, maar ik wil er zeker van zijn dat mijn royalty's uit India ook aan u worden gegeven direct en persoonlijk, en niet verloren gaan in zakelijke rekeningen..."

Maar dat is geen reden waarom hij dat zou moeten doen.... Het zou veel beter zijn om eerlijk tegen hem te zijn, hem precies te vertellen wat we van hem verwachten.

(Satprem:) Ja, dat klopt.

En het op papier te zetten. En ik zal hem vertellen dat ik het WIL weten.

(Satprem:) Ja, we moeten het in een paar regels op papier zetten.

(André tegen Satprem:) Ja, wat je voor je boeken hebt gedaan was heel goed.

En als hij niet meewerkt, zal hij zichzelf in het ongelijk stellen --- maar ik denk dat hij dat zal doen.

(Tegen André:) Begrijp je het niet?

(André, met tegenzin:) Oké, ik zal een notitie opstellen en het met u bespreken.

(Satprem:) Vraag hetzelfde voor Sri Aurobindo's boeken: wat is hun productie en hun distributie? En ze moeten je op de hoogte houden van herdrukken, enz.

Ja. Dat klopt.

(André:) En u schriftelijk informeren, anders....

Ja, niet mondeling.

(André:) Ze moeten een schriftelijke verklaring afleggen, want hij doet altijd alles mondeling.

Ja, ik eis een schriftelijke verklaring. Ik wil een gedetailleerd en nauwkeurig rapport van hem. Een volledige en echte verklaring van wat ze doen.

(Satprem:) M. en SABDA, allebei, nietwaar.

Ja.

(André:) Eigenlijk is SABDA de meest....

Ja, SABDA is....

(Satprem:) Daar ligt de valsheid.

SABDA is veel moeilijker.

(Satprem:) Ja, precies.

Hij is geworden... B.'s denkvermogen is... *(verdraaid gebaar)*.

(André:) Ja, DAAR zit de knoop, want... (hoe zeg je dat?) daar verbergen ze het meest.

Jullie moeten dit allebei heel duidelijk op papier zetten, en ik zal het ondertekenen. Ik zal zelf iets moeten schrijven, zodat het niet op een simpele handtekening lijkt.

(Satprem:) Het kan allemaal in een paar regels worden gezegd.

Ja, het hoeft niet lang te zijn. Ik wil dat Satprem erbij is als ik het onderteken.

(Satprem) Oh, dat hoeft helemaal niet, Moeder!

Ik heb het liever zo.

(Satprem:) Goed! Zoals je wilt [gelach].

Regel het dus onderling, bereid een tekst voor en laat mij die ondertekenen als het klaar is.

(Satprem:) Vanavond nog.

Welke dag is het morgen?

(Satprem:) Vanavond zelf, moeder, het zijn maar een paar regels.

Vandaag is André's dag, dus jij komt ook.

(Satprem:) Ja, we komen samen.

(Tegen André:) Zeg je ja?

(André, berustend:) Ik zeg ja! [gelach]

(Satprem:) Het zal eens en voor altijd geregeld zijn.

Maar je moet helemaal niet denken dat.... *(Keert zich naar André)* Je doet je best --- je zei dat je bang was om tegen mijn denken in te gaan....

(André:) Ja.

Maar, mon petit, je moet het begrijpen!!

(stilte)

Ik kan het niet in woorden uitleggen, je zou het niet begrijpen. Ik weet niet eens hoe ik het moet uitdrukken.... Ik weet alleen dat zelfs fouten (wat wij

"fouten" noemen) en moeilijkheden het resultaat zijn van de manifestatie van het goddelijke Bewustzijn dat ons helpt om vooruitgang te boeken richting de toekomstige perfectie door... (hoe heet dat ook alweer?) door voortdurende vormgeving. Dat is wat ik zie. En daarom....

(Satprem, terzijde aan André:)... We moeten niet bang zijn om fouten te maken.

(André:) Ja, we moeten niet bang zijn voor fouten.

Ieder heeft een rol en speelt zijn deel.

(Satprem, terzijde aan André:) We moeten niet bang zijn voor onze eigen waarheid, André.

Het enige belangrijke is om zo min mogelijk persoonlijk ego te mengen met de goddelijke visie. Dat is alles.

(André:) Ja, klopt.

(stilte)

Het is moeilijk, ik kan niet praten. Maar het is zo geweldig als je het ziet! Maar ik kan niet praten.

Als ik precies kan zeggen hoe het is, dan zeg ik het.... Nog niet helemaal.

Zie je, het gevoel van mijn lichaam is... alsof ik zo groot ben als de wereld en alles in mijn armen houd, echt de manier waarop een moeder haar kinderen vasthoudt --- behalve dat het honderd keer beter is dan dat! Maar dat is het, zo leef ik.

Ik kan het niet uitleggen.... Later.

Later.

Oké, bereid die tekst maar voor. Ik zie jullie vanavond allebei.

(Tegen André:) Mon petit, ik WEET de waarheid van dingen, maar ik ben machteloos om het uit te drukken. Ik kan het niet zeggen omdat ik niet de macht heb om het uit te drukken. Maar doe wat ik zeg.

(Satprem:) Ja, Moeder, zeker!

(André gaat naar buiten)

Mon petit...⁹²

⁹² Zoals verwacht, leverde al dit gesprek en de door Moeder ondertekende instructies niets op: de zakenmannen gingen gewoon door met hun zaken. Het enige resultaat was dat er boze reacties ontstonden, die op Moeder en Satprem terechtkwamen... op den duur.

(Moeder geeft Satprem
een kus op het voorhoofd)

Juli 26, 1972

(In een poging de distributie van het boek op orde te krijgen, vroeg Moeder, op voorstel van Satprem, een jonge leraar van de school om de leiding te nemen over de afdeling auteursrechten. Moeder spreekt eerst over deze jonge leraar.)

Hij ontdekt skeletten!

Arme M. [directeur van All India Press], hij was zo overstuurd!

Natuurlijk, want hij is niet de echte schuldige in dit alles, weet je, het is die andere erachter, SABDA.

Oh, dat is....

En daarom is hij gekwetst --- omdat hij ontvankelijker is. De ander zit opgesloten in zijn valsheid...

De ander is een NEE! *(Moeder maakt het gebaar van iets compacts.)*

Hoe dan ook...

* * *

(Moeder zoekt iets in haar buurt.)

Ik had iets dat ik je wilde laten zien... *(Moeder vindt het niet)*. Ik weet het niet, ik dacht dat ik wat dingen voor je had bewaard, maar ik weet niet waar ze nu zijn.

Weet je, dit *(Moeder veegt met een hand over haar voorhoofd)* is bijna de leegte zelf. Er is hier niets *(voorhoofd)* --- niets. Als ik volkomen stil en onbeweeglijk ben *(Moeder steekt een vinger omhoog)*, komen er dingen *(gebaar hierboven)*, worden er dingen gedaan of rechtgezet --- het gebeurt hierboven.

Als ik zo ben, wordt er na een tijdje een hele wereld aan dingen gedaan, georganiseerd, maar het is... (wat kan ik zeggen?) het is een ander soort realiteit, een meer... substantiële realiteit. Hoe is het substantiëler? Ik weet het niet. Materie lijkt... onstoffelijk vergeleken daarmee. Onstoffelijk, ondoorzichtig, onontvankelijk. Terwijl dat is....

Het grappige is dat mensen denken dat ik slaap! Ik slaap helemaal niet. Zo breng ik mijn nachten door: een Kracht aan het werk.

En ik ben bewust... maar het is moeilijk om in woorden uit te drukken. Woorden zijn... woorden vervormen. Er ontwikkelt zich echt een nieuw soort bewustzijn --- hoe zal het zich uiten? Ik heb geen idee.

Dus mensen zijn ervan overtuigd dat ik slaap, dat ik doof ben, dat... en bovendien kan ik nauwelijks spreken (*lachend*) --- dus ik moet een oude... Ik hoor nauwelijks meer bij de oude wereld, dus de oude wereld zegt: ze is klaar --- het kan me niks schelen!

Ja, dat zou ik denken!

Ik vertel het je omdat ik je dingen kan vertellen.

Maar het is waarschijnlijk beter zo.

Het probleem is dat ik een object van nieuwsgierigheid word; dat is een probleem omdat... Een heleboel mensen komen hier alleen maar voor dat: een object van nieuwsgierigheid.

Maar er is iets vreemds: voor ALLES, voor alles wat ik doe --- bijvoorbeeld, ik neem nog steeds mijn bad, ik probeer te eten (het is het moeilijkst – HEEL moeilijk), voor alles... (*Moeder houdt abrupt op*).

Ik wilde je iets vertellen, maar het is weg.

Misschien was het niet de bedoeling.

Ja, u wordt duidelijk door iets anders gedreven.

Ja, ja, dat klopt. Precies.

Zo erg zelfs dat ik me soms, net nadat ik iets heb gedaan, afvraag... Ik vraag me plotseling af: "Heb jij dit gedaan?" - en ik heb het net gedaan!

Zo is het.

Ja, ik begrijp het helemaal. Maar als u in die andere, substantiëlere kwestie handelt, hoe komt die dan in deze oude kwestie terecht? Hoe communiceert uw organisatie daarboven hier?

(*stilte*)

Ik weet het niet, er is bijna een spreekverbod; want telkens als ik probeer iets uit te drukken, sta ik plotseling voor een blanco.

Ja, ik kan begrijpen waarom.

Alles spant samen om de indruk te wekken dat ik uit elkaar val.

Ja, maar dat maakt niet uit!

Mits iemand weet dat het niet waar is, is wat telt --- JIJ weet het.

Maar toch, een behoorlijk aantal mensen hier, hoewel ze het niet weten, voelen dat zo.

Oh?

Meer dan u denkt.

Ah, de Kracht is enorm, mon petit!

Degenen die fysiek het dichtst bij u staan, zijn niet per se degenen die het voelen.

Ja, ik weet het --- omdat ze alleen dit uiterlijk zien, wat niet zo is.... Ik zeg je: ik doe dingen, en ik weet niet hoe ik ze doe. Er is een soort.... Oh, maar het meest fascinerende ervaringsgebied is eten, ik heb geen honger, ik heb geen zin om te eten, eten interesseert me helemaal niet, toch brengen ze me mijn maaltijd, en ik "moet" eten --- soms eet ik (altijd in kleine hoeveelheden), maar omdat ik niet beweeg en niet werk, heb ik geen materiële energie nodig, dus hoef ik niet veel te eten, en ik denk niet dat ik afval (*Moeder raakt haar armen aan*).

Nee, blijkbaar niet.

Blijkbaar niet, dus....

Maar u bent niet zwaar! [gelach]

Oh, ik ben nooit zwaar geweest!

Maar het is echt interessant, want ik heb helemaal geen zin om te eten, ik heb er geen interesse in, en toch DWINGT iets me om te eten --- niet veel, maar het zegt: "Eet."

Hetzelfde geldt voor spreken. Dingen zijn zo helder, er is zo'n helder zicht! (*gebaar boven het hoofd*) Als ik urenlang stil en rustig ben, wordt er ZO VEEL werk gedaan, en overal tegelijk (*universeel gebaar*).... Maar ik kan het niet uiten.

Dit onvermogen om te spreken is ook nogal bijzonder....

(lange stilte)

Er zijn zoveel dingen die ik je zou willen vertellen. Maar een soort wil weerhoudt me ervan te spreken. Dus ik....

Ja, ik begrijp het gevaar van het mentaliseren van dingen. Ik begrijp het echt. Het is gevaarlijk.

Oh, maar mon petit, het denkvermogen is weg.

Nee, ik bedoel mentaliseren door dingen uit te drukken.

Ja, precies. Het vervormt.

We moeten geduld hebben.

Dit *(Moeder wijst naar de slingers van "Geduld" om haar polsen)* is symbolisch. Herhaaldelijk is het: geduld, geduld, geduld.

Maar de anderen moeten ook geduld hebben. En jij, jij moet heel geduldig zijn.

Ja, Moeder.

Heel geduldig – wil je mijn geduld? *(Moeder doet haar bloemenkrans om Satprem's pols)*. En zij ook *(tegen Sujata)*: vertel me, wil je mijn geduld? *(Moeder geeft nog een bloemenkrans)* Hier.

(stilte)

Dus wat denk je dat je zou kunnen helpen? Wil je wat stilte?...

Oh, dat is....

...of wil je me liever vragen stellen?

(Moeder gaat naar binnen)

Juli 29, 1972

Wat ik je de vorige keer heb verteld, mag niet worden gepubliceerd --- het is prima voor de *Agenda*. Ik bedoel wat ik zei over de mensen om me heen.

Ja, Moeder, natuurlijk, dat is allemaal strikt voor "de Agenda".

Alles persoonlijks is voor de *Agenda*.

Ja, ja, natuurlijk.

(Moeder maakt een bloemenkrans los van haar pols)

Houd je van geduld?

Ik weet niet of ik het leuk vind, maar het is nuttig!

(Moeder lacht en geeft Satprem een bloemenkrans)

Ik heb genoeg! *(twee of drie slingers om haar pols!)* Wat heb je me te vertellen?

Niets. Ik voel het... karnen, waar men doorheen wordt gehaald.

Oh!...

Soms voelt het alsof er iets... woest raast.

Ja, precies. Alsof het wil laten zien dat je door de dood heen moet om de dood te overwinnen. Precies. En net als je op het punt staat de drempel over te gaan, is het opeens allemaal goed.

Ik dacht dat ik de enige was die dat meemaakte, en ik deed het graag voor iedereen, maar blijkbaar voelen sommige mensen het ook --- jij voelt het.

Oh, doe ik dat! Laat het allemaal verdwijnen, het is... Ik voel iets, dat woest raast.

Ja, dat klopt, heel erg. En het laat zien dat er een soort... verschil is --- een verschil in houding; een verschil in houding: het lichaam kan uit elkaar vallen of getransformeerd worden. En het is... bijna dezelfde procedure; alleen de houding is anders. Als je absoluut vertrouwen hebt in het Goddelijke en voelt tot welk punt het Goddelijke overal en in alles is, als je alleen afhankelijk wilt zijn van het Goddelijke, alleen wilt behoren tot het Goddelijke, dan is het perfect. Maar het minste conflict... en het is alsof de poorten van de dood plotseling gapen.

Ja.

Vreemd.

Ja. Maar helaas, in mijn geval, wanneer dit gebeurt, wanneer die woede woedt, ben ik nog steeds in het stadium waar ik letterlijk in een mist zit, ik ben volledig verzvolgen door een wolk. Ergens op de achtergrond is er nog steeds een soort herinnering aan de Waarheid, maar op dat moment ben ik volledig verzvolgen.

Oh!...

Gevangen in een ondoorzichtige wolk... het is vreselijk.

Maar alles wat je hoeft te doen is... die goddelijke Aanwezigheid in je voelen, weet je, sterker dan alles. Je voelt dat Het alle doden weer tot leven zou kunnen wekken als Het dat zou willen – zomaar, weet je. Voor die Aanwezigheid... maakt het geen verschil.⁹³

Mijn lichaam leert onophoudelijk te herhalen: wat U wilt, wat U wilt...
(Moeder opent haar handen).

Ik heb geen voorkeur: het is ECHT wat U wilt. Een tijdlang had ik gehoopt me bewust te zijn van “wat U wilt” --- maar nu is er alleen: wat U wilt *(handen open)*.

Om me bewust te zijn van U.

Om me bewust te zijn van U.

*(Moeder sluit haar ogen,
handpalmen omhoog, en gaat naar binnen.
Dan gaan haar ogen open, immens, onbeweeglijk.)*

⁹³ Misschien omdat het verschil tussen leven en dood niet is wat wij denken!

Augustus

Augustus 2, 1972

De "Formatie van de dood"

Bij verschillende gelegenheden sinds het begin van dit jaar 1972 --- en zelfs in een gesprek van 8 september 1971, waar sommige woorden van Moeder een vreemde klank hadden --- had Moeder het over de "formatie van de dood" waar ze mee te maken had. Vandaag, opnieuw, in het volgende gesprek, spreekt Moeder over die "formatie."

In occulte termen is een "formatie" een sterk "gevormde" gedachte, of een concentratie van kracht met een specifiek doel en een permanent bestaan van zichzelf. Formaties kunnen negatief of positief zijn. In het dagelijks leven bijvoorbeeld, komen wilsbeschikkingen of verlangens of lang gekoesterde suggesties op een dag tot hun gelukkige of treurige verwezenlijking. De dag, het succes of het "ongeluk" werden voorbereid door de constante herhaling van onbeduidende kleine gedachten, die uiteindelijk hun kanker of oogverblindende succes uitstralen. Zo was Moeder, die lange tijd geen eigen 'gedachten' of 'wil' had, behalve 'wat U wilt', extreem gevoelig en kwetsbaar voor alles wat van 'buiten' kwam, juist omdat er voor haar geen 'buiten' meer was, werd ze direct en onmiddellijk in alles ondergedompeld: ze was 'in' mensen. 'Mijn lichaam is extreem gevoelig,' zei ze, 'en moet beschermd worden tegen al die dingen die binnenkomen. Alsof het van binnenuit moest werken, als in een ei.' (26 februari)

We proberen hier te achterhalen wat er op 17 november 1973 gebeurde: het waarom van dingen. Een 'tragedie' vindt niet plaats op een bepaald moment of uur in de geschiedenis. Het is het resultaat van alle uren en kleine minuten die dat specifieke moment hebben voorbereid of onvermijdelijk hebben gemaakt. Zoals ik eerder al zei, was ik op die 18 november 1973 verbijsterd. Ik was zeker de blindste van alle personages die aan de tragedie deelnamen, want ze leken allemaal van tevoren te weten dat ze zou sterven --- althans degenen in haar directe omgeving. Maar dat 'vooraf weten' heeft een vreselijke implicatie. Hier leggen we onze vinger op de 'formatie van de dood' die Moeder dagelijks in zich opnam --- 'een eeuwigdurend ongemak', zei ze altijd. In die herhaalde kleine minuten kunnen we de oorzaak van wat er om 19:25 uur op 17 november 1973 gebeurde, vaststellen.

Er is geen betere ooggetuige dan Pranab, Moeders 'lijfwachter', aangezien hij bijna constant fysiek aanwezig was en zelfs in Moeder's kamer sliep. Gevraagd naar de oorzaak van Moeders vertrek, verklaarde hij dit in een openbare toespraak op 4 december 1973 [in het Engels]:

“Aan de ene kant moest Ze vechten tegen het begin van verval en ouderdom en aan de andere kant vocht Ze tegen dit vuil dat we Haar voortdurend toewierpen. Maar meer het falende lichaam houd ik verantwoordelijk voor wat er gebeurde. Vaak heb ik gezien dat Ze probeerde deze krachten tegen te gaan, maar toen Ze zag dat Ze zich niet veel kon concentreren, Ze niet veel kon praten, Ze niet veel kon schrijven, Ze geen mensen kon zien, Ze niet kon doen wat Ze wilde, omdat het lichaam faalde en het vuil en stof dat we op Haar toewierpen steeds meer toenam, voelde ik en heb ik ook een soort wanhoop gezien....”

Dat weten we maar al te goed, helaas: ze dachten dat ze oud en gehandicapt was Maar Pranab voegt het volgende toe, wat ons plotseling de omvang van de echte tragedie geeft --- we zouden bijna kunnen zeggen de verschrikking waarmee Moeder in haar lichaam te maken kreeg. Dit is wat hij zegt, en laten we niet vergeten dat we vandaag in augustus 1972 zijn:

“Dit wat nu [in november 1973] gebeurde, ik denk dat Zij mij er al lang genoeg op had voorbereid. Lang daarvoor, zeg maar, in het jaar 1948, toen Sri Aurobindo nog leefde, vertelde Zij mij: “Ik wil niet gaan, ik ga niet, en deze keer zal er geen tragedie zijn: maar als het zo gebeurt dat ik mijn lichaam verlaat, leg mijn lichaam dan onder de Dienstboom.”... En onlangs, zeg maar, NA 15 AUGUSTUS 1972, voelde ik dat misschien wat er gebeurd is, zou gaan gebeuren. Ik kon het niemand en iedereen vertellen, maar tegen mijn naaste medewerkers vertelde ik wat ik voelde. Daarna voelde ik sterk dat het zou gaan gebeuren, ik ging tegen dit idee in, en zei dat het niet zou mogen gebeuren. Maar achter alles zat het idee.”

Zo nam Moeder dag in dag uit hun gedachten over de dood in zich op: ze GING sterven. En voor haar was dit geen ‘gedachte’: dingen waren voor haar ‘concreet’ geworden. Haar lichaam, het bewustzijn van haar lichaam voelde zich in de greep van de dood.

Zoals in alle tragedies in de menselijke geschiedenis, is er geen specifieke persoon die de schuld krijgt. Mensen belichamen slechts bepaalde soorten kracht of karakter --- ze komen, sterven, triomferen en verdwijnen --- maar de krachten blijven en blijven miljoenen en miljoenen onbekende kleine mensen hier en daar bezielen, die in stilte ‘verantwoordelijk’ zijn en de onzichtbare acteurs in het drama. Er is niemand die hier terecht kan staan --- behalve miljoenen die dat zelf zijn. Het zou daarom absurd zijn om te zeggen dat Pranab de auteur was, of de enige auteur, van die “formatie” (“Overal zijn er wilsbeschikkingen dat het [lichaam] zou sterven!” zei ze), maar hij koesterde het zeker en gaf het door, en omdat hij de hele tijd fysiek aanwezig was, moest Moeder die gruwel voortdurend inademen. Uiteindelijk blijft er deze kwellende vraag over, de enige misschien: Had het anders gekund?

* * *

Wil je een portret van Sri Aurobindo?

Blauw of helemaal goud? Goud is beter!

(stilte)

Er zijn twee formaties zoals deze (*gebaar dat elkaar confronteert*), als twee *worstelaars*: de ene formatie is dat ik zal sterven op Sri Aurobindo's verjaardag; de andere formatie is dat ik de noodzakelijke transformatie onderga om de mensheid te overspannen naar het Supramentale. Beide formaties zijn als... ze zijn als dit (*hetzelfde gebaar naar elkaar toe*) en....

Wanneer deze formatie [van de dood] zich laat voelen, komt er een besef dat er nauwelijks verschil is tussen leven en fysieke dood, in die zin dat alles, op elk moment, je naar de andere kant kan sturen. Dan, met de andere formatie, is er een gevoel dat... (hoe zal ik het zeggen?) de kwetsbaarheid van het lichaam te wijten is aan een behoefte van het bewustzijn om te veranderen zodat het het Supramentale kan manifesteren.

En ik ben zo (*gebaar tussen de twee*).

Maar het lichaam heeft geleerd om in beide gevallen stil te blijven.

(stilte)

Waarom, maar waarom wordt mij niet verteld wat er zal gebeuren? Ik weet het niet....

Ik denk dat het is om een soort zeer passieve staat te verzekeren.

(stilte)

En met jou? Hoe gaat het met jou?

Nou, ik zou echt graag de mechanica van de transformatie van het onderbewustzijn willen begrijpen. Ik begrijp het woord "transformatie" gewoon niet. "Ontbinding" is begrijpelijk; ik bedoel, sommige bewegingen komen naar de oppervlakte (soms zie je ze zelfs symbolisch de avond ervoor), ze stijgen naar de oppervlakte, voeren hun kleine trucje uit, hun kleine kattenkwaad, je hebt er min of meer controle over, dan komen ze in contact met het Licht, en pff! zinken weer terug....

(Moeder knikt)

Maar bij de eerste gelegenheid schieten ze weer omhoog, en begint alles opnieuw.

Afschuwelijk. Dat is gewoon wat er nu met me gebeurt.

Maar hoe doe je dan...? Je leek te zeggen dat het getransformeerd wordt door in contact te komen met het Licht. Maar het lijkt erop dat het helemaal niet getransformeerd wordt: het zinkt gewoon de diepte in en schiet bij de eerste gelegenheid weer omhoog.

Nee, er wordt iets getransformeerd, maar het gaat langzaam, langzaam, langzaam....

(stilte)

Het is alsof je een steen vraagt om lucht te worden!

(stilte)

En wat ik fascinerend vind, is dat hoe microscopischer en kleiner het is, hoe meer kracht het lijkt te hebben!

Echt waar!...

(Moeder pakt Satprem's handen en gaat tot het einde naar binnen)

Augustus 5, 1972

Mensen weten dat ik niet meer eet, dus sturen ze niets meer.

Ik heb alles wat ik nodig heb!

Toch heb ik het niemand verteld! Ik vraag me af hoe ze erachter zijn gekomen.

Ik heb alles wat ik nodig heb, Moeder!

Echt waar?... Ik wil niet dat je mager wordt! *(gelach)*

Er zijn een paar interessante dingen....

(stilte)

En jij? Wat heb je te zeggen?

Nee, Moeder, niets. Wat zijn de interessante dingen?

(na een lange, glimlachende stilte)

Ik zie bepaalde dingen, bepaalde gebeurtenissen, bepaalde patronen van wil... Ik zie ze zo komen (*gebaar van een scherm*), ik zie ze heel krachtig en duidelijk. En tegelijkertijd het gevoel dat: dit is hoe het zal zijn met het Supramentale.

Maar het is moeilijk te beschrijven.

Je kunt het niet beschrijven --- het is een STAAT van bewustzijn. Het is een staat van bewustzijn, samen met de wetenschap dat die staat deel zal uitmaken van het Supramentale.

En dit alles gebeurt in een HEEL diepe stilte. Dus ik kan het niet uitdrukken.

*(lange stilte
Moeder raakt haar handen aan)*

Het is alsof er vibraties uit mijn handen komen, zoals dit (*gebaar*). Mijn handen lijken zo krachtig! Ze voelen dat ze dingen kunnen veranderen door dit te doen (*Moeder maakt een vuist*).

Maar ik zou liever willen dat je me vragen stelt of me iets vertelt, want... anders kom ik onmiddellijk in die staat terecht die zo, zo groots is... vredig... en zo krachtig --- waar dingen worden volbracht.

Zo worden ze volbracht.

Maar er zijn geen woorden of verklaringen --- niets bevredigends voor het denkvermogen.

(stilte)

Je hebt niets te zeggen?

Ik ben nog steeds op zoek naar de sleutel om die Kracht, die Kracht, die Waarheid in dagelijkse fysieke activiteit te brengen. Ik vind het vrij moeilijk... Toch wordt het contact direct gemaakt wanneer ik alle activiteit stop, en het is heel krachtig en ECHT, maar zodra ik weer actief word, verdwijnt alles naar de achtergrond...

Aah!...

Persoonlijk ben ik niet bezig met activiteit.

Materie lijkt het te voelen als iets dat wordt opgelegd, niet van binnenuit; het is niet natuurlijk (in mijn geval, tenminste).

Maar ik voel nu precies het tegenovergestelde! Het lichaam en de materie (het deel van de materie dat onder mijn controle staat) lijken te WEIGEREN om iets anders te gehoorzamen dan Dat.

Laat me je een voorbeeld geven: ik zie bijna... (het is een "bijna" dat soms bijna overstijgt, je begrijpt het wel: de uiterste grens van "bijna") bijna net zo goed met mijn ogen dicht als met mijn ogen open. Zie, ZIE echt (*Moeder raakt haar fysieke ogen aan*). Als ik moeite heb met schrijven, bijvoorbeeld, in plaats van te turen en te spannen, sluit ik mijn ogen. En dan... zie ik.

En hetzelfde geldt voor alles, voor alle zintuigen. Om eten door te slikken, als ik probeer te slikken op de gebruikelijke manier, stik ik letterlijk, maar als ik in een bepaalde staat ben... merk ik dat ik alles heb doorgeslikt, en ik heb het niet eens opgemerkt! En alles is zo.

Dus... lijk ik volkomen impotent, maar ik voel een enorme kracht in mij.

*(Moeder stort zich 40 minuten lang in,
opent dan haar ogen
en spreekt Engels)*

Het kan uren duren....

Augustus 9, 1972

(Een nieuwsbericht uit Boulder, Colorado, gedateerd 8 augustus, meldt een zonnevlam die meer dan 2,8 miljard vierkante mijl van het oppervlak van de zon bedekte. Binnen een uur na de uitbarsting was het effect voelbaar op aarde, wat een magnetische storm veroorzaakte die de communicatie in veel delen van de wereld ernstig verstoortte. Qua omvang zijn de huidige zonnevlekken de grootste die ooit zijn geregistreerd sinds ten minste 1964 [Indian Express, 9 augustus].)

Heb je gehoord over de explosies op de zon?

Ja.

Ze zeggen dat het op aarde valt...

Ah?

...en dat het mensen zal treffen. Heb je dat gehoord?

Ik heb niet gehoord dat het op aarde zou vallen.

Ze zeggen dat het op aarde zal komen en mensen zal treffen.

Ik denk dat het de atmosfeer van de aarde en het weer beïnvloedt, maar dat is alles.

Ik weet het niet.

Het beïnvloedt de atmosfeer; radiotransmissies worden bijvoorbeeld verstoord. De atmosfeer wordt beïnvloed, maar dat is ongeveer alles.

Is dit het nieuws van vandaag?

Ik weet het niet, Moeder.

Omdat het mijne het laatste nieuws van vandaag is. Het is nogal pessimistisch.

Maar wat zeg jij?

Ik zeg dat het het supramentale bewustzijn moet zijn --- niet "bewustzijn": de supramentale SUBSTANTIE. En degenen die er klaar voor zijn, zullen dus hun nieuwe lichaam krijgen.

Dat is mijn meest... optimistische verklaring.

Heeft u daadwerkelijk iets buiten het officiële nieuws opgemerkt?

Niet helemaal.

Voor mij wordt eten steeds moeilijker --- bijna onmogelijk. Het is duidelijk dat er iets moet zijn dat voedsel moet vervangen.⁹⁴

Bijna, bijna onmogelijk om te eten.

Gevoel heeft er niets mee te maken, er is geen walging of iets dergelijks: ik kan gewoon niet slikken. Het is zo (*gebaar van stikken*). Resultaat: ik heb bijna een uur nodig om te absorberen wat normaal gesproken vijf minuten zou duren.

(stilte)

⁹⁴ In simpele bewoordingen kunnen we zeggen dat alle levende materie op aarde wordt "samengesteld" door de energie van de zon (inclusief en vooral wat we gebruiken voor voedsel); diezelfde materie wordt vervolgens "uit elkaar gehaald" om dieZELFDE energie vrij te geven en ons te voorzien. De vraag is, kan men dieZELFDE energiedeeltjes direct absorberen zonder het tussenliggende proces te doorlopen?

Dus je denkt dat deze zonne-uitbarstingen een soort neerslag zijn van het supramentale bewustzijn op aarde?

Van de SUBSTANTIE. Het bewustzijn kwam lang geleden, maar het punt is... Omdat, bijvoorbeeld, dit lichaam dezelfde behoeften heeft als vroeger; zo is het opgebouwd: het moet eten, maar het kan niet eten. Dus toen mij werd verteld dat deze uitbarstingen zelfs het menselijk lichaam zouden beïnvloeden, dacht ik: zou het de substantie kunnen zijn die het supramentale lichaam zal creëren?

Als het Supramentale zich op aarde moet manifesteren, moet er iets van betrekking hebben op het fysieke.

Zeker!

(stilte)

Het lichaam verkeert in een vreemde toestand (*Moeder raakt haar vingertoppen aan*): het voelt een vreselijke Kracht --- het is vol kracht --- en het kan niets doen!

Het verkeert in een bizarre staat.

Ik kan schrijven, maar de manier waarop ik zie wat ik schrijf is anders dan voorheen.

Daar.

En wat voel je?

Nou, ik voel dat de Kracht steeds meer... dwingend is.

Dwingend. Ja, het wordt verschrikkelijk krachtig, in een lichaam dat... (*gebaar van ellendig zijn*). Maar het lichaam voelt zich niet zwak, maar het heeft ook geen honger. Het heeft geen "honger", dat is lang geleden; maar nu, onlangs, is het bijna onmogelijk geworden om te eten. Hoe moet je dan leven?

Dus toen mij werd verteld dat deze zonne-explosie op weg was naar de aarde en mensen zou treffen, dacht ik: nou, misschien is dat wat er komt om voedsel te vervangen?

Het is *wensdenken*, ik kan niet zeggen dat het een kennis is. Het kwam gewoon zo bij me op.

Want volgens wat Sri Aurobindo zei, zal het supramentale lichaam onsterfelijk en geslachtloos zijn --- dat wil zeggen, geen voortplanting. Dus voor degenen die leven, als de aarde er nog is en ze moeten blijven leven, zullen ze zichzelf constant moeten transformeren, anders zullen ze niet in staat zijn om te blijven bestaan. Daarom moet er iets voedsel vervangen.

Voedsel draagt in zichzelf een zaad van *dood*, van verval. Dus het moet duidelijk vervangen worden door iets anders.

(*stilte*)

Weten we hoeveel tijd het duurt voordat de zonnestrallen de aarde bereiken?

Oh, het gaat heel snel,⁹⁵ Moeder. Het is al gebeurd, het is al de atmosfeer van de aarde binnengekomen.

Echt waar?

Ja, het duurt een paar minuten.

Ohh!

(*lange stilte*)

Dus het effect van de explosie is er al...

Al hier, ja. Radiotransmissies zijn bijvoorbeeld al verstoord. Die zonne-uitbarstingen komen in cycli voor. Het fenomeen herhaalt zich met vaste tussenpozen --- ik kan het je niet precies vertellen, ik weet niet of het elke tien of twintig jaar is⁹⁶....

Oh!...

Maar deze is bijzonder sterk, zo lijkt het.

Oh, het is een terugkerend fenomeen....

Ja, cyclisch. Maar ik denk dat de omvang ervan deze keer behoorlijk buitengewoon was.... Heel ongewoon.

(*stilte*)

Weten we waar de zon van gemaakt is, wat voor substantie het is?

Ja, moeder. Het is een substantie in een staat van kernfusie; als een gigantische en onophoudelijke atoomexplosie.

Oh!

Het is in een gasvormige staat. Met constante atoomreacties. Het is een miljoen keer krachtiger dan de atombommen die ze op aarde hebben laten ontploffen, en dat non-stop.

⁹⁵ Acht minuten.

⁹⁶ Elf jaar.

(lange stilte
Moeder lacht)

Dus natuurlijk, als die explosies toenemen of afnemen, moeten de effecten fantastisch zijn!

Zeker... De zon is niet echt vaste materie, zie je, het is energie.

Ja, het is geen materie.

Het is geen materie, het is energie.

(Op een geamuseerde toon:) En dat is wat ons in leven houdt!

Ja! [Gelach]

(stilte)

Sri Aurobindo en alle Vedische Rishi's hebben de Supermind altijd vergeleken met de zon....

Ja.

Dus er moet een relatie zijn, een overeenkomst.

Ja.... Ik vind het persoonlijk erg... (hoe heet dat ook alweer?) veelzeggend dat dit dit jaar is gebeurd [van Sri Aurobindo's honderdste verjaardag].

Ja.

(stilte)

Maar weten we hoe lang de aarde al bestaat?

Ja Moeder, het is berekend.

Ah?

Ja, het was berekend: ik weet niet precies hoeveel miljarden jaren – maar het zijn miljarden jaren.⁹⁷ En ze hebben ook het einde berekend!

Ah! En?

Ik denk dat het nog ver weg is Maar het lijkt erop dat het einde van de aarde wetenschappelijk onvermijdelijk is --- vanwege de progressieve afkoeling en veranderingen in het zwaartekrachtveld.⁹⁸

⁹⁷ Vier en een half miljard jaar, volgens de huidige schatting.

⁹⁸ Er wordt gezegd dat de zon over vijf miljard jaar een "rode reus" zal worden en zijn planeten zal verbranden. De afkoelingsperiode zou veel later komen.

Théon zei altijd dat er tot nu toe... dat dit de zevende schepping was; er waren zes scheppingen geweest die "opnieuw werden opgenomen" --- net zoals jij zei. En deze was de zevende, maar hij zou niet opnieuw worden opgenomen, hij zou zichzelf transformeren. Daar. In plaats van die vernietiging door de zon die tot nu toe uiteindelijk heeft geleid tot de verdwijning van de schepping, zou de schepping deze keer doorgaan zichzelf te transformeren, om opnieuw de Allerhoogste te worden en Hem te manifesteren.

Théon en Sri Aurobindo kenden elkaar niet, zie je, ze hebben elkaar nooit ontmoet, ze wisten niet eens van elkaars bestaan. Toch verkondigde Théon... (ik weet niet meer hoe hij de nieuwe wereld noemde) wat Sri Aurobindo het "Supramentale" noemt. Wat opmerkelijk is --- interessant, weet je, opvallend interessant --- is dat ze, zonder elkaar te kennen, met totaal verschillende benaderingen, tot dezelfde conclusie kwamen.

En we bevinden ons precies in de tijd dat... de andere scheppingen tot een einde waren gekomen; maar in plaats van tot een einde te komen, zal deze worden getransformeerd. Hoe? Ik heb geen idee.

Het interessante aan de mens is dat hij materieel gezien... een niets is, een seconde verloren in de eeuwigheid --- een wirwar van zwakheden --- te begrijpen. Zijn bewustzijn is in staat contact te maken met het opperste Bewustzijn. Dus natuurlijk zijn er allemaal mensen die weer in dat Bewustzijn wilden opgaan, maar Sri Aurobindo zei: het punt is niet om er weer in op te gaan, maar om de wereld in staat te stellen dat opperste Bewustzijn te manifesteren.

Dat is uiteindelijk het hele punt.

Hoe kwamen ze tot dezelfde conclusie?... Er moet een reden zijn geweest dat ze hetzelfde wisten op hetzelfde moment, in totaal verschillende landen en zonder ooit van elkaar te weten.

En ik ontmoette de een en de ander.

Erg interessant, uiteraard.

Erg interessant, want dit fysieke wezen [van moeder] werd niet geboren in een belangrijke positie, integendeel (*gebaar dat duidt op een gewone achtergrond*).... Het enige dat ik me goed herinner is toen ik een klein meisje was (vijf of zes jaar oud, ik kan het niet precies zeggen), een heel klein meisje, zittend in een klein fauteuiltje dat speciaal voor mij was gemaakt, en ik voelde een GROTE Kracht (*Moeder steekt een vinger boven haar hoofd*) boven mijn hoofd. En al op die leeftijd (de manier waarop een kind kan denken, weet je) wist ik dat "dat" zeker grote dingen zou bereiken... Ik begreep er niets van, ik wist er niets van.

(stilte)

En nu is het transformatie in plaats van pralaya.⁹⁹

(lange stilte)

Volgens wat er werd gerapporteerd, lijken die explosies deeltjes te hebben bevrijd.... En ik dacht dat ze zeiden dat ze op weg waren naar de aarde; maar van wat jij zegt, zijn ze er al?

Ik heb de kranten van vanochtend niet gezien. Ik weet zeker dat er atomaire deeltjes waren.

Ja.

Over het algemeen worden ze tegengehouden door de dichtheid van de atmosfeer van de aarde, dus ze beïnvloeden alleen de atmosfeer, niet de aarde zelf.... De meest directe gevolgen zijn klimatologisch.

Ja, het is hier verschrikkelijk heet!...

*(Moeder gaat naar binnen.
Pranab komt binnen en zegt van de verste kant van de kamer: "Het is laat."
Moeder komt meteen terug)*

Is het tijd?

Ja, Moeder.

Augustus 12, 1972

Niets te vragen?

Is er iets nieuws?

Oh, het is altijd nieuw! En jij, wat is er nieuw met jou?

Niets, moeder, ik ben een beetje overstuur over mijn gebrek aan bewustzijn tijdens mijn slaap.... Ik vraag me af wat in hemelsnaam ik 's nachts doe!

⁹⁹ De vernietiging of het einde van een wereld (apocalyps)

(na een stilte)

Ziet iemand Pavitra 's nachts?

(Sujata:) Ik zie hem bijna elke nacht.

Oh, jij ziet hem.... Ik, ik zie hem net als toen hij hier was; en hij is druk bezig met dingen doen --- een volledig bewust en actief leven. Gisteravond sprak hij met wat mensen, organiseerde hij bijeenkomsten, hij was buitengewoon actief.

Bovendien was hij tussen mensen die nog een fysiek lichaam hadden, die slapen, ik bedoel die uit hun lichaam waren gekomen. Hij was zo bewust! Ik heb nog nooit iemand gezien die zo... zo materieel bewust was, zou ik kunnen zeggen. Precies alsof hij zijn werk voortzette. Vooral mensen zien, met ze praten, ze samenbrengen....

Weet je dat toen hij stierf, op het moment van zijn dood, hij in mij kwam?...¹⁰⁰ Ik deed mijn best om te voorkomen dat hij zou versmelten [met Moeder]: ik hield hem zo (*gebaar als een individuele vorm*). En nadat hij was gekomen van de schok, kwam hij spontaan naar buiten en begon te werken. Ik zie hem bijna elke nacht.

Ik heb nog nooit iemand gezien die zo veel op zichzelf bleef. Het is echt opmerkelijk.

(Moeder stort zich erin)

(Sujata:) Maar, moeder, hoe kom je van verdriet af?... Ik zie hem 's nachts heel vaak, zie je, bijna elke nacht, maar ik ben nog steeds verdrietig dat ik hem niet met mijn fysieke ogen kan zien.... Wat moet ik doen, Moeder?¹⁰¹

(Moeder lacht) Je ziet hem, maar er is geen contact tussen jullie?

We werken samen, moeder, zoals we vroeger deden.

Dus? Dus?

Ja, Moeder, maar als ik wakker ben zoals nu, dan...

(Moeder lacht) Dat betekent dat je nog vrij jong bent!

Nee, Moeder!

¹⁰⁰ Zie *Agenda X*, 17 mei 1969.

¹⁰¹ Sujata was dertien jaar lang Pavitra's persoonlijke secretaresse, van 1949 tot 1962, en bleef dagelijks met hem samenwerken tot het einde.

Ja, dat ben je.

Voor mijn oudere broer ook, weet je, hij woonde ver weg, ik heb hem niet gezien, maar nu hij is overleden, weet ik dat ik hem nooit meer in dezelfde vorm zal zien, dus ik ben verdrietig, heel verdrietig, Moeder. Wat kan ik doen?

Nou, dat is vreemd!

Ik weet het niet, het is als een pijn in het hart, moeder. Ik kan er niet vanaf komen, zie je. Ik weet niet wat ik moet doen.

Je moet dieper gaan. Je voelt je verdrietig omdat je in een heel oppervlakkig bewustzijn bent --- je moet dieper gaan, in een dieper bewustzijn.

Je bedoelt in de wakende staat? Als ik wakker ben zoals nu?

Ja, oh ja! Het is wanneer je wakker bent dat je moet proberen je psychische bewustzijn te bereiken.

Wanneer je in contact bent met je psychische bewustzijn, is er geen verdriet meer.

(stilte)

Je bent nog steeds vrij jong, echt waar! *(gelach)* Hoe oud ben je?

Ik ben zesenzeventig, Moeder.

Je hebt het bewustzijn van een vijftwintigjarige.

Ah!

(Satprem protesteert:) Nee, achttien.

Het maakt niet uit! Het maakt niet uit....

Augustus 16, 1972

(Vandaag is de dag na Sri Aurobindo's honderdste verjaardag. Hordes mensen staan in de rij in de gangen van Moeder.)

Vanmorgen zie ik tweehonderd mensen... tweehonderd!

Hoe was het gisteren?

Ik zou liever niets zeggen omdat....

Volgens wat ik eerder had gehoord,¹⁰² volgens dat, was het een grote overwinning. Maar er was niets zichtbaar. Ik heb tegen niemand iets gezegd. Toch voelden verschillende mensen dat het het begin was van iets.

Het is een lang verhaal.... Sommige vijandige krachten hadden zich verenigd en besloten dat ik gisteren zou sterven. En het was waar, het gebeurde, er was een aanval. In die zin vond er een echte overwinning plaats op het balkon. Maar het was onzichtbaar.

Nu, als dit... (hoe heet dat ook alweer?) dit "nieuws" waar is, als het waar blijft, zou ik moeten volhouden tot... Ik zal zo zijn (*gebaar in spanning of tussen twee posities*) tot mijn honderdste verjaardag, dat wil zeggen, 1978, dan (nog steeds ervan uitgaande dat deze stem waar is), zal de supramentale transformatie van het lichaam beginnen.

Is het waar? Ik heb geen idee. Dat is wat mij is verteld.

Ik heb geen idee.

Ik ben zo (*handen omhoog geheven*).

(*stilte*)

Kan mijn lichaam volgen? Dat is de vraag.

Mijn lichaam is voortdurend zo (*hetzelfde gebaar*): wat U wilt, Heer, wat U wilt.... Maar het moet niettemin een transformatie ondergaan.

En jij, wat voelde je gisteren?

*Ik kan het niet echt zeggen, Moeder. Er was te veel onrust in de atmosfeer.*¹⁰³

Oh, ja!

¹⁰² Gesprek van 2 augustus (de twee rivaliserende "formaties").

¹⁰³ Tienduizend mensen in een carnavaleske sfeer te midden van wierookstokjes en kraampjes die doen denken aan Lourdes. Om nog maar te zwijgen van de "versieringen" van de Samadhi, de "versieringen" van Sri Aurobindo's kamer, waarvan de vloer --- waar hij zoveel had gelopen dat hij er de afdruk van zijn voetstappen op had achtergelaten --- is bedekt met lijm en blauw linoleum.

Moeilijk te zeggen.... Sri Aurobindo's Aanwezigheid, natuurlijk.

Oh, ja! Ohh, heel sterk...

(lange stilte)

Ik ben zo *(hetzelfde gebaar, handen open)*.

*(Moeder gaat naar binnen
men kan het gezoem van
de menigte buiten en luidsprekers horen)*

Ze vertelden me dat ik vanmorgen tweehonderd mensen moest zien ---
tweehonderd. Vanmorgen.

Godzijdank dat je bestaat, Moeder!

Mon petit... *(Moeder pakt Satprem's handen)*.

Volgende maand zal het beter zijn, dan hebben we meer vrede.

We zullen meer vrede hebben....

Augustus 19, 1972

(Moeder ziet er erg bleek uit. Ze heeft net 175 mensen gezien.)

Wat heb je te zeggen?

En u, Moeder? Zou u iets willen zeggen?

Ik heb net meer dan honderd mensen gezien.

Ja, u bent een beetje moe.

Niet moe, het is... verdoofd, weet je.

Ik zeg niets.

Maar als je iets te vragen hebt?

U zou een beetje moeten rusten, Moeder.

Ik zal rusten. Maar ga je gang en vraag me of je iets hebt.

Ik heb het gevoel dat ik innerlijk niet de juiste beweging maak. Ik pak het niet op de juiste manier aan.

Ah!... Je bent te actief.

Als je gewoon... Ik heb steeds meer het gevoel dat als je dit niet doet (*Moeder opent haar handen omhoog in een gebaar van overgave*), en het allemaal overlaat aan de goddelijke Genade, met een INTENS geloof... het gewoon... onmogelijk is.

Zoals dit (*hetzelfde gebaar*).

*(Moeder gaat naar binnen
en opent dan haar ogen wijd en kijkt naar Satprem.
De overpeinzing gaat door,
ogen open, zonder te knippen.)*

Augustus 26, 1972

Soep! (*lachend*) Tegenwoordig een zeldzaamheid (*gelach*).

*(Moeder geeft Satprem
een pak soep en wat bloemen)*

Hoe gaat het met u?

Redelijk goed, tamelijk goed!

Niet te geplaagd?

Oh, het is angstaanjagend... 150 tot 200 mensen per dag --- 200 mensen per dag.

De enige dagen dat het minder is, zijn jouw dagen.

Oh, is het dat!

(Moeder zit lang te staren)

Niets te vragen?

Wat ziet u, Moeder?

(na een stilte)

Ik heb zin om te zeggen (*glimlachend*): niets! Niets, ik zie niets.... Er is niet langer "iets dat ziet", maar Ik Ben, ik ben een myriade dingen.

Ik leef een myriade dingen.

Er zijn er zo, zo veel --- zo veel --- dat het lijkt alsof er niets is!... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen.

Ja!

(lange stilte)

Het lichaam wordt zich bewust van de Kracht die erdoorheen gaat, zo (*gebaar door de vingers*).

Zo (hetzelfde gebaar).

Voel je het?

Ja! Oh ja, natuurlijk!

(Moeder gaat naar binnen)

Augustus 30, 1972

Hoe gaat het met je?

Ik denk dat het goed met me gaat.

Nou, ik ook! (*gelach*)

(stilte)

Ik kan duidelijk zien dat in plaats van gedachten het leven besturen, het bewustzijn is. En wanneer het bewustzijn rustig open blijft voor het Goddelijke, gaat alles goed. Er komen voortdurend veel dingen in het bewustzijn, van de hele wereld, zo lijkt het (*gebaar van aangevallen worden van alle kanten*): alle dingen die de goddelijke Actie ontkennen of tegenwerken. Ze blijven de hele tijd op deze manier komen (*hetzelfde gebaar*). Maar als ik stil kan blijven (*gebaar van offer, handen open*), in een houding van... (*glimlachend*) niet-bestaan, een soort van... Ik weet niet of het transparantie is --- ik weet niet of je "transparantie" of "onbeweeglijkheid" moet zeggen – maar het is iets in het bewustzijn dat zo is (*hetzelfde gebaar van offer, handen open*). Als het zo blijft, is alles goed;

maar zodra het begint te roeren, dat wil zeggen, zodra de individualiteit op welke manier dan ook op de voorgrond treedt, wordt alles verfoeilijk. Verwoestend, echt waar.

Zie je, het fysieke lichaam heeft een millennium aan ervaringen uit het verleden die zeggen: "Waarom, die gelukzalige staat is onmogelijk!" --- deze domheid is wat alles vertraagt. Het is alsof de cellen zelf, de cellen van het lichaam die gewend zijn aan worstelen en lijden, niet konden accepteren dat dingen zo kunnen zijn (*hetzelfde gebaar van overgave, handen open*). Maar als het is... dan is het geweldig.

Alleen duurt het niet lang. Het duurt geen dag. Constant, constant blijven dingen komen (*hetzelfde gebaar van van alle kanten aangevallen worden*).

Maar nu zie ik het heel goed, heel duidelijk --- het is heel duidelijk: bewustzijn vervangt gedachten.

Ja, ja.

En... (hoe zal ik het zeggen?) het verschil tussen de twee: denken is iets dat zo gaat (*wervelend, rusteloos gebaar*), altijd in beweging... terwijl bewustzijn zo is (*gebaar handen open, omhoog gebracht*). Ik kan het niet uitleggen.

*(Moeder sluit haar ogen,
haar handen blijven open)*

Heb je iets te zeggen of te vragen?

Ik vroeg me af wat ik kon doen om het proces te versnellen. Het dagelijks leven wordt geplaagd door zoveel lastige dingen.... Wat kan iemand doen om het proces te versnellen?

Als iemand onbezorgd zou kunnen blijven, zou dat een groot verschil maken.

Ja.

Een groot verschil.

Zie je, mijn lichaam begint --- begint net --- te weten dat de goddelijke kant een leven betekent dat... (*Moeder strekt beide armen uit in de uitgestrektheid*) progressief en lichtgevend is; maar er is een opeenhoping van eerdere ervaringen die zegt: "Oh, dat is onmogelijk!" --- zomaar. Nou, dat stomme "onmogelijke" is wat alles vertraagt en verpest.

De basis van het feit is dat zodra het lichaam uit de juiste houding stapt, dingen pijnlijk worden: alles doet pijn en is moeizaam --- je voelt overal dood en ontbinding. En dat is wat de domheid van... de Materie versterkt.

Dus, eigenlijk zou ik liever niet praten, tenzij het is om een specifieke vraag te beantwoorden.

In mijn geval vraag ik me af tot welk punt ik me precies moet richten?

(na een stilte)

Heb je het gevoel dat je voorbij het denken bent gegaan?

Oh ja, helemaal. Het enige dat overblijft is mechanisch denken, maar verder.... Ik kan zeggen dat ik nooit het denkproces gebruik: ik heb altijd het gevoel dat ik dingen van bovenaf teken. Het speculatieve denkvermogen is bijvoorbeeld gewoon onmogelijk voor mij.

Nou, dan is het goed, je bent op het goede spoor.

Nou, misschien! Maar praktisch gezien worstel je met alles en voel je je soms een beetje... ondergedompeld.

Wat mij betreft, weet je, alle dingen waar ik vroeger op vertrouwde om actie te ondernemen lijken OPZETTELIJK in te storten (alles, zelfs de kleinste dingen) zodat ik kan zeggen: wat U wilt. Het is... het is mijn enige toevluchtsoord geworden.

Ik kan me helemaal niets herinneren, weet je! Bijvoorbeeld, iemand zegt tegen me: "Je zult dit tegen die persoon zeggen," ik antwoord oprecht ja, maar de volgende minuut of zo weet ik niet meer wat het was!...¹⁰⁴ Ik niets herinneren - nul.

Soms kan ik urenlang in een soort vredige en heldere overpeinzing blijven, en denken dat het maar een paar minuten is geweest.

Voor het gewone en niet-onderscheidende oog moet je accepteren dat je eruitziet als een.... Ik weet zeker dat negenennegentig mensen van de honderd denken dat ik... *(glimlachend)* gebarsten ben.

Nee - nee, Moeder! Nee, dat is....

Het is VOLLEDIG onbelangrijk.

Ik kan het in hun bewustzijn zien, maar het doet me glimlachen. Dat moet je accepteren.

Maar er zijn ook een behoorlijk aantal die het Licht ook zien, weet je.

Mogelijk. *(Lachend)* Goed voor hen!

¹⁰⁴ Maar als er ook maar een spoorje diepere waarheid zit in wat Moeder gevraagd wordt te zeggen, dan herinnert ze het zich perfect!

(stilte)

Vaak, heel vaak vraag ik de Heer: hoe kan ik helpen nu ik niet zo goed kan zien, niet zo goed kan horen, niet duidelijk kan spreken en hulp nodig heb om rond te komen? Deze staat is.... Toch voelt het lichaam geen enkele achteruitgang! Het is ervan overtuigd dat als de Heer morgen wilde dat het zijn normale activiteit zou hervatten, het dat zou kunnen doen. De Kracht is er (*Moeder raakt haar armen, haar spieren aan*), soms een vreselijke kracht!... Dus waarom?...

Deze staat is opzettelijk zodat... (*glimlachend*) zodat mensen mij met rust laten!

Ja, Moeder, het is waar, ik denk echt dat het waar is.

Daar ben je. Anders zouden mensen mij nooit met rust laten.

Je zou binnen de kortste keren overspoeld worden met vrachtwagens vol nutteloze problemen.

Ja, nutteloze problemen! Hun problemen zijn allemaal nutteloze problemen! (*Moeder lacht*) En hoe brutaal: ontrouw in het huwelijk, gebrek aan eerlijkheid op het werk! Dat soort dingen. Ongelooflijk --- het is ongelooflijk. Mensen stellen me zulke vragen... (*lachend*) zulke onwaarschijnlijke vragen!

Alle regels, weet je --- oh, alle morele regels lijken aan de wind te zijn geslagen. Dus de schijn is.... Ik zal je een voorbeeld geven: iemand [van de Ashram] opent een "reisbureau" en wanneer mensen hem geld geven om tickets te kopen, steekt hij het geld in zijn zak en koopt de tickets niet --- wat vind je daarvan? (*gelach*) Wat nu!

(stilte)

Maar weet je, ik weet zeker dat je toestand opzettelijk is, want zoals ik het kan waarnemen in mijn kleine maat, voel ik dat je een soort kolossale krachtoverbrenger bent in je onbeweeglijkheid.

Ja, ik weet het. Ik weet het, het is kolossaal! Ja, een Kracht die.... En zelfs in mijn handen: een ongelooflijke kracht.

(stilte)

(*Glimlachend*) Vaak, weet je, kijk ik... (hoe zal ik het zeggen?).... Jij bent in het bewustzijn --- zie je, jij bent IN het bewustzijn --- en dus kijk ik om te zien welke plaats jij inneemt in het bewustzijn. Nou... (*Moeder houdt haar ogen dicht, glimlachend*).

Mon petit, ik wil niet dat je je voelt... (*Moeder maakt een gebaar van paraderen*), ik wil je niet complimenteren, dat is niet mijn bedoeling. Maar je bent altijd... je bent als een lichtgevende tuin... met een duidelijke vorm (*Moeder tekent een soort rechthoek in de lucht*), het is lichtgevend en varieert van felroze tot gouden licht. Precies. En dat ben jij --- zo zie ik jou. Altijd.

Er is een enorme atmosfeer --- een enorme atmosfeer... Een enorme atmosfeer omhuld door Sri Aurobindo's aura: het blauw, het lichtgevende lichtblauw dat zijn kleur is. Ik zie je daarin... je bent als een aparte tuin (*hetzelfde gebaar*) met kleuren... het gaat van felroze naar... een stralende, gouden atmosfeer. Een mooie tuin. Dat is wat ik zie - ik zie het met open ogen (*Moeder raakt haar open ogen aan*). En dat is heel goed.

Er blijven een paar plekken van rigiditeit over, ik bedoel (wat kan ik zeggen?) fixaties van persoonlijke aard, maar... geleidelijk, geleidelijk verdwijnen ze, worden ze getransformeerd. Daar. Dat is wat ik zie.

*(Moeder gaat naar binnen tot het einde,
dan komt Sujata naar haar toe)*

(Sujata:) Moeder, mijn oom,¹⁰⁵ die gisteren met mij meekwam om je te zien, vertelde me achteraf: "Ik weet niet of je het kon zien, maar ik zag een Licht uit Moeders gezicht komen..."

(Moeder lacht)

Dus ik vroeg hem: "Maar wat voor effect had het op je?" Hij zei: "Weet je, ik heb geen persoonlijke wens, niets, ik wilde gewoon... buigen voor dat."

(Moeder glimlacht)

¹⁰⁵ Later speelde deze persoon een grote rol bij het bepleiten van Aurovilles zaak bij de regering van India toen de bedriegers probeerden de Aurovillianen gevangen te zetten en hen het land uit te zetten.

September

September 6, 1972

(Moeder roept Satprem en Sujata om 10:30 uur in plaats van 10:00 uur.)

Op jullie dagen, de woensdagen en zaterdagen, zie ik alleen de *verjaardagen* van de Ashram, maar we zijn nu meer dan 2000, gewoonweg geweldig! Dus het is.... Ik zie de andere verjaardagen op andere dagen en meerdere tegelijk, maar zelfs zo komen er behoorlijk wat mensen op jullie dagen – met name volgende zaterdag, de 9de (een massa mensen in de Ashram is op de 9de geboren).

Oké, moeder, oké, ik snap het punt! [gelach]

Dus ik moet je om 10:30 roepen in plaats van 10:00.¹⁰⁶

En jij, voel je je beter?

Iets beter [een probleem met een oog].

De wereld lijkt te zijn verzwolgen in een soort gewelddadige chaos. Ze vechten op de Olympische Spelen!... Een atleet is gedood door kogels.¹⁰⁷ Zo is het.

Ja, ze hebben een Israëliër gedood.

Ja, de Arabieren hebben het gedaan.

Deze moslims hebben echt iets, en dat is... iets dat moet verdwijnen, Moeder. Ze zijn zo fanatiek!

Ze zijn erg gewelddadig.

Ja, fanatiek.

Erg gewelddadig.

Ik weet niet welke universele eigenschap ze symboliseren, maar ze lijken echt....

Geweld.

Geweld.... Nou, ze brengen hun tijd door met elkaar te steken.

(na een stilte)

¹⁰⁶ Wat betekent 11:00 in plaats van 10:30!

¹⁰⁷ In feite zijn een dozijn Israëlische atleten gedood door Arabische terroristen.

Zie je, ze geloven er heilig in dat er leven is na de dood van het lichaam --- de dood van het lichaam is voor hen op geen enkele manier het einde van het leven.

Ze geloven alleen in een soort hemel, dat is alles.

(Lachend) Ja, de hemel van moordenaars!

(lange stilte)

Eten wordt bijna --- bijna onmogelijk. Ik heb ook geen flauw idee wat het voedsel zal vervangen *(Moeder veegt met haar hand over haar voorhoofd)*: Ik zie niets.

Alles wordt... Ik kan niet zeggen een lijden, maar een ongemak: een ongemak, er is een voortdurend oncomfort, alsof mijn lichaam gemaakt is om door elk ding te leven dat moet verdwijnen. Non-stop. Van tijd tot tijd, een paar seconden lang is er... *(Moeder opent ogen vol verwondering)*, maar niet eens lang genoeg om het te kunnen definiëren. En het is heel zeldzaam. Terwijl de andere toestand bijna constant is. Alles --- externe dingen, interne dingen, dingen in zogenaamde anderen, dingen die dit lichaam betreffen --- alles, alles is verschrikkelijk, verschrikkelijk, verschrikkelijk....

Dat is zeker hoe Boeddha de dingen zag, en waarom hij zei dat het leven een leugen was en moest verdwijnen --- maar ik weet wel beter! Ik WEET dat het geen leugen is. Maar het moet veranderen... moet veranderen.... Maar in de tussentijd....

Alleen als ik *(gebaar, handen open)* absoluut stil ben vanbinnen en overal... wordt het draaglijk.*(stilte)*

Ik voel een fantastische Kracht *(Moeder raakt haar vingertoppen aan)*, maar... voel ook een klein persoon vol met... (hoe zal ik dit zeggen?) die alle dingen bevat die moeten verdwijnen. Alsof alle ontkenningen zich hier hadden opgehoopt zodat ik het werk doe, en ik weet niet meer wie dat "ik" is.

Het lichaam, dit arme lichaam, is niet gelukkig --- het is ook niet ongelukkig. Het heeft een gevoel van niet-bestaan. Alles wat het tegenkomt, de hele organisatie van dingen, zijn hele leven is de ontkenning van wat het ziet als de... Schoonheid die gerealiseerd moet worden. Dat is alles.

(Moeder gaat naar binnen)

September 9, 1972

(Vanmorgen vertelde iemand aan Moeder dat hij haar in zijn slaap had gezien, en dat ze op straat liep.)

Ik zal op straat lopen als ik honderd jaar oud ben.

* * *

(Moeder zit Satprem glimlachend aan te kijken, meer dan vijftien minuten.)

Niets te vragen?

Ik voelde Sri Aurobindo heel erg.

Aah!

(Moeder gaat naar binnen)

September 13, 1972

Ik schreef dit laatst (*Moeder houdt een stuk papier vast*), en Z zei tegen me: "Oh, dit zou goed zijn voor het Nieuwe Jaar!" Maar het is in het Engels.... Kun je het lezen?

"Als je je tegelijkertijd bewust bent van de hele wereld, dan kun je je bewust worden van het Goddelijke."

Mijn idee is niet dat je je automatisch bewust wordt van het Goddelijke als je je bewust bent van de wereld, maar wanneer je bewustzijn groot genoeg is om de hele wereld te zien en je er bewust van te zijn, word je in staat om....

Hoe zal ik het zeggen?... Ik wil niet te specifiek zijn. Ik bedoel dat ik wil dat iedereen het begrijpt naar zijn vermogen --- volg je? Volg je wat ik bedoel?

Ja, ja, Moeder!

Een persoon met een oppervlakkig bewustzijn zal het op die manier begrijpen, maar iemand met een dieper bewustzijn zal de echte betekenis begrijpen.

Nu zal ik het in het Frans zeggen (*Moeder dicteert*):

Quand vous devenez conscient du monde tout entier en même temps, alors vous êtes capable d'être conscient du Divin.

Is het goed?

Ja, Moeder, maar "alors" [=then] is niet nodig: "Quand vous devenez conscient du monde tout entier en même temps, vous êtes capable d'être conscient du Divin."

Ik heb expres "alors" [then] gebruikt, omdat het anders zou betekenen dat je door je bewust te worden van de hele wereld, je je automatisch bewust wordt van het Goddelijke --- wat niet waar is. Het is maar één aspect van het Goddelijke. Daarom heb ik "alors" gebruikt.

Oké?

Ja, ja, moeder. Maar als je het letterlijk leest, betekent het dat je je bewust moet zijn van de hele wereld...

...om je bewust te kunnen worden van het Goddelijke. Dat is het idee. Maar ik wil het niet in die termen zeggen, zie je. Ik wil dat iedereen...

...op zijn eigen manier begrijpt, vanuit zijn eigen specifieke niveau.

Ja, want naarmate het Werk vordert, ontwikkelt zich waarachtig bewustzijn --- maar dat wil ik niet zeggen.

Maar is het in goed Frans?

Ja, ja, het is prima! Het is heel goed! [gelach]

(stilte)

En hoe zit het met je eigen vooruitgang?

Nou, dat vraag ik me echt af!

(Moeder lacht) Ik ook!

(stilte)

Maar het is een ongelooflijke situatie, weet je: ofwel waarachtig bewustzijn of het gevoel van een dreigend en algemeen gevaar. Alles --- eten, een bad nemen --- is een gevaar, zie je. Het enige dat... (*Moeder opent haar armen en handen in een gebaar van beschouwende overgave*).

Behalve rusten, althans tot nu toe --- rusten is fijn: het is ontspanning in het Goddelijke. Beide zijn fijn: rusten en stilte --- onbeweeglijkheid (mits de

positie van mijn lichaam niet te veel pijn doet), dan denk ik dat ik eeuwenlang zo zou kunnen blijven. Gewoon bezig zijn met... (Wat moet ik zeggen? Er is geen werk bij betrokken): gewoon het Goddelijke door mij heen laten gaan, door dit lichaam. Steeds vaker, wanneer iemand hier is, in stilte, is het... (*gebaar dat de Kracht aangeeft die door Moeder stroomt*) om het punt te bereiken waarop er niets anders is dan het Goddelijke.

Die twee dingen zijn heel goed. Het moeilijkste van alles is eten. Er is... nee, noch walging, noch afkeer, noch iets van dien aard (er zijn geen sensaties bij betrokken): een fysieke onmogelijkheid.

Een echt probleem. Iets om te vinden --- maar wat?

Ik hoop dat je dat probleem niet hebt?

Niet om te eten, nee! Maar het lijkt erop dat vooruitgang betekent dat je je voortdurend bewust wordt van alles wat niet goed is...

Ja, ja.

...alles wat fout gaat of gebrekkig is.

Ja, ja, dat is het precies!

Maar dan is het vreselijk negatief, een sleur.

Ja, maar doe je dat niet...? (*gebaar van verinnerlijking*) Slaap je 's nachts?

Slecht, niet goed.

Ik, ik slaap helemaal niet meer, maar het is... het is geweldig! Het enige geweldige moment (*onbeweeglijk gebaar, armen en handen open in totale overgave*). Het is absoluut alsof je in de Heer baadt, weet je: zo (*hetzelfde gebaar*). Er is geen actieve sensatie, geen... niets. Niets. Niets dan... een stralende vrede.

Dit is zeker wat uiteindelijk de slaap zal vervangen. Slaap, de val in bewusteloosheid die we slaap noemen, zal verdwijnen en worden vervangen door (*hetzelfde gebaar, armen open, glimlachend*).

Voor het lichaam is het... we zouden kunnen zeggen, baden in de Heer.

Er is zelfs geen spoor, geen flauw idee van een individu --- helemaal weg. Het is een STAAT van bewustzijn.

Een staat van bewustzijn.

*(Moeder gaat naar binnen,
haar armen en handen open)*

September 16, 1972

Hier is een "Grace" – voor jullie beiden.

(Moeder geeft een witte hibiscus)

Ik had een praktische vraag voor jullie.... Er schoot me iets te binnen, en ik zou graag willen weten hoe je het bekijkt. Twee of drie jaar geleden stuurde ik mijn boek, "The Sannyasin," naar Europa; ik vroeg P.L. om te proberen een uitgever voor het boek in Europa te vinden. Nu is het in handen van "Auropress." Toen ik het naar Europa stuurde, vroeg P.L. me: "Welke voorwaarden heb je in gedachten voor het boek?" Ik schreef hem wat er toen in me opkwam: "Dit boek is van India, ik ben het verschuldigd aan India, en als het winst oplevert, dan is dat geld van India." Maar in Europa wilden ze het niet, en nu is het in handen van Auropress. Dus de financiële vraag rees weer: waar gaat de winst naartoe? Natuurlijk was mijn eerste reactie: "Al het geld moet naar Moeder, het is van Moeder." Toen kwam mijn oude gedachte over India weer terug: "Dit boek moet naar India, de winst is van India." Dus ik wil weten of dit idee een goede basis heeft, of moet ik het gewoon laten zoals we het normaal gesproken doen, dat wil zeggen, al het geld van het boek wordt aan jou gegeven?

(stilte)

Natuurlijk maak ik geen onderscheid tussen u en India....

Ja, ja! Dat dacht ik ook *(gelach)*.

Kennelijk. Ik weet ook zeker dat u het geld veel beter zult gebruiken dan de mensen van de overheid mogelijk zouden kunnen...

Oh, inderdaad!

Zonder enige twijfel. Maar omdat die gedachte bij me opkwam, wilde ik het aan u voorleggen.

Nou, ik kan het niet zeggen, maar het lijkt me dat... ik de beste vertegenwoordiger ben!¹⁰⁸

Ja, moeder, ongetwijfeld!

¹⁰⁸ Het geld belandde gewoon in de zakken van de manager van Auropress. Van alle kanten hebben ze opgelicht. Het is angstaanjagend.

(stilte)

Hoe is het met P.L.?

Geen nieuws.

(Moeder gaat in contemplatie)

September 20, 1972

(Satprems ogen zijn nog steeds in slechte staat.)

Dus, hoe zit het met je ogen?

En met u, hoe gaat het met u?

Ik... het bewustzijn vordert.

*(Satprem legt zijn hoofd op de knieën van zijn moeder.
Ze legt haar linkerhand op zijn rechteroog.)*

Als je tien dagen lang alles zou kunnen stoppen... gebruik je ogen dan niet om te lezen of te schrijven --- kijk nergens naar, gebruik je ogen alleen om te zien wat onmisbaar is, om te eten of om te bewegen. Ik weet het niet, er is een soort automatisch zicht dat niet vermoeiend is. Het is wanneer je naar iets "kijkt" dat het je vermoeit. Ik wou dat je tien hele dagen van dat automatische zicht had.

Je bent nu mijn ogen voor het werk, begrijp je, dus je moet ze in goede conditie houden. Zelf zie ik alles... door een soort sluier. Maar ik heb er een nieuwe perceptie voor gekregen. Ik zie niet op helemaal dezelfde manier; het is alsof ik meer van binnen zag, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Dat neemt toe. Groeit. Maar het duurt lang, heel lang....

September 30, 1972

Ik heb een heel interessant citaat van Sri Aurobindo gevonden.

Wat is het?

Deze:

"Het principe van mechanische herhaling is heel sterk in de materiële natuur, zo sterk dat het je gemakkelijk doet denken dat het ongeneeslijk is. Dat is echter slechts een truc van de krachten van dit materiële onbewustzijn; het is door deze indruk te creëren dat ze proberen te volharden. Als je daarentegen standvastig blijft, weigert depressief of ontmoedigd te raken en, zelfs in het moment van de aanval, de zekerheid van de uiteindelijke overwinning bevestigt, zal de overwinning zelf veel gemakkelijker en sneller komen."

(Brieven over Yoga, XXIV.1336)

Oh, dit is heel, heel, HEEL goed! Oh, het is uitstekend!

(Lachend) Het is perfect voor jou!¹⁰⁹

(stilte)

Wat moeilijk is, is het bewustzijn stabiel houden.

(Moeder keurt krachtig goed)

Zodra je stopt met actief zijn, is het heel gemakkelijk: alles wordt stil en geconcentreerd --- de Kracht stroomt. Maar zodra je terugkeert naar enige activiteit, verdwijnt het allemaal.

(Moeder knikt krachtig)

Ik weet niet wat voor soort kracht, of innerlijke opening, die automatische stabiliteit zou brengen?

In mijn geval was het een radicale actie: de geest en het vitale waren gewoon verdwenen. Daarom moest het lichaam beetje bij beetje een nieuwe mentale en vitale activiteit herscheppen. En het is heel interessant, want het gebeurde alleen als het nodig was. Dus natuurlijk is het niet perfect --- voornamelijk spraak. Dat is het meest lastig, want ik heb moeite om mezelf uit te drukken; maar de rest, oh!... *(wijzend naar het stille voorhoofd, dan uitgestrekte en roerloze armen, alsof alles in het onveranderlijke Eeuwige zweeft)*. Zodra het zo is, wordt het GROOT, lichtgevend, rustig....

En tijd telt niet meer.

¹⁰⁹ Moeder zinspeelt met name op Satprems oogproblemen.

*(Moeder gaat naar binnen
tot het einde)*

Je moet rusten totdat je genezen bent – volledig genezen.

Oktober

Oktober 7, 1972

En je ogen?

Ik kan het werk niet stoppen; alles is geprogrammeerd, ik maak me geen zorgen...

(Satprem leest moeder enkele passages voor uit het gesprek van 30 augustus voor de volgende "Notes On the Way".)

Dat is alles?

Zal het lukken, moeder?... Ik heb behoorlijk wat dingen weggelaten, maar vind je dat wat er overblijft goed is?

Het is heel persoonlijk.

Ik heb al veel weggelaten; maar als je alle persoonlijke delen weglaat, blijft er niet veel over....

(Lachend) Er blijft helemaal niets over!

Als ik bijvoorbeeld antwoord op je vraag of ik nog steeds het denkproces gebruik, beschouw ik mezelf niet als een "persoon", ik ben gewoon een menselijke "vertegenwoordiger" wiens antwoord anderen kan verlichten. Het kan andere mensen helpen.

Oh, zeker!

Maar dat is alles wat ik heb voor het Bulletin, ik heb niets anders.

Het is genoeg! Het novembern timer is sowieso altijd dunner.

Ja, maar je zegt ook niet veel. U heeft de laatste tijd niet veel over uw ervaring gesproken.

Ik kan niet praten.

Bovendien heb ik niets te zeggen.

!!!

Wat hier is, is gewoon.... Het is zo *(gebaar van offerande, handen open)*. Echt zo is het, ik heb niets te zeggen.

Een mogelijke formulering zou zijn: constant, constant alsof ik aan de ene kant tegen de Heer zeg: "Wat wilt U dat ik doe?", en aan de andere kant....

(*stilte
ogen gesloten
handen geopend
in totale overgave*)

Ja, zo.

Het gevoel is er een van zo... zo transparant en onpersoonlijk mogelijk zijn, zodat het Goddelijke erdoorheen kan gaan en kan handelen. En hier (*wijzend naar het voorhoofd*) is het volkomen stil... gewoon dit (*gebaar, handen open en onbeweeglijk*). Dat is alles. Mijn hele leven is zo.

Hoe meer het lichaam dit (*hetzelfde gebaar*) kan doen, hoe beter de levensomstandigheden. Echt. Ik bedoel... "bekommernis" is niet het juiste woord, we zouden een speciaal woord nodig hebben.... In het Engels zou ik kunnen zeggen: *De zorg die het Goddelijke aan mijn lichaam besteedt...* (begrijp je?) is... onbeschrijfelijk. En bovenal voorbij alle fysieke tekortkomingen van het lichaam.

Daar.

Maar alle woorden kleineren --- ze kleineren belachelijk.

Ik zou willen stoppen met praten.

(*meditatie*)

Oktober 11, 1972

(*Na naar Satprem's gezondheid gevraagd te hebben.*)

En is het over het algemeen beter?

Ja. Ik weet het niet, hoe zie u het zelf?

(*Moeder lacht*) Ik bedoel, is het over het geheel genomen beter?... Kun je het niet horen?

Ja, ja, natuurlijk kan ik het horen! U bedoelt het geheel van...

Van jou?

Oh, ik.... Ik weet het niet, ik ben een stofje... dat probeert een beetje nuttig te zijn, dat is alles.

(Moeder knikt)

Maar ik weet niet wat "ik" is. Wanneer ik dat "ik" zie, lijkt het nogal belachelijk en duister.

(Moeder lacht)

Alles wat goed is in mij is helemaal niet "ik".

Dat begrijp ik!

Dus ik weet het echt niet.

Dat is heel goed.

Ja, maar de persoon die ik "bewoon", als ik het zo mag zeggen, lijkt zo duister, zo klein, zo... oh, zo oninteressant!

Luister, het is het Goddelijke dat ons heeft gemaakt zoals we zijn....

Ja, Moeder.

...Ons onbewustzijn is wat ons ervan weerhoudt het te weten, anders zouden we altijd in een soort lichtgevende vrede zijn, en gewoon: wat U wilt, Heer, wat U wilt... (Moeder opent haar handen in een gebaar van totale overgave). Zo.

Voor mij --- ik bedoel, voor dit soort... voor dit (Moeder knijpt in de huid van haar armen), dat zoveel jaren heeft geleefd maar niets meer weet en niets meer kan doen, is er alleen... (hetzelfde gebaar van overgave, handen aangeboden aan de Heer).

Wat er nog aan bewuste wil over is, wordt gebruikt om aandachtig te blijven --- aandachtig, absoluut stil en vredig (gebaar van luisteren naar het bovenstaande). Om te proberen niet te belemmeren of te verdraaien wat de Heer... (Moeder corrigeert zichzelf) wat het Goddelijke wil. Dat is alles. En geen persoonlijk Goddelijk: het Goddelijke Bewustzijn dat werkt in de wereld.

We weten niets, we weten absoluut niets, we zijn echt totaal dom, maar als we zo kunnen zijn (gebaar, handen open): ontvankelijk --- ontvankelijk in een stilte... een stilte die aanbidt... Licht, Licht... een volmaakte Kennis en onfeilbare Wil....

(Moeder opent haar handen
lange stilte)

Heb je niets te zeggen?

Nee, Moeder.

Of vragen?

Je hebt altijd het gevoel van... ja, van altijd vol te zitten met allerlei problemen. Er is een hiaat, een steeds pijnlijker wordende kloof tussen een leven waarvan je weet dat het rustig en groot is, en een persoon die... Je voelt dat de kloof tussen de twee steeds schrijnender wordt.

Ja, dat is precies wat ik meemaak.

Maar toen leerde ik dat er maar één manier is:

(Moeder opent haar handen)

Dat is het. Begrijp je?

(Moeder gaat naar binnen)

Oktober 14, 1972

Dus je 30ste is je verjaardag?

Nou, ja!

Wat is je verjaardagswens?

Bevrijding.

Goed.

Hoe oud word je?

Negenenveertig.

Baah!... *(alsof ze wil zeggen: nog een kind)*

*(Moeder gaat naar binnen,
dan "kijkt" ze)*

Heeft u iets in mij gezien?

Ik zie dat het goed met je gaat.

Er was Vrede, een stralende Vrede (*omhullend gebaar*). Ik zie dat het goed met je gaat.

Alles gaat goed, het is goed.

Oktober 18, 1972

(Dit is het seizoen van "puja's", de tijd van rituelen voor de Universele Moeder.)

Wil je wat stilte?

Ja, Moeder, als u wilt... Ik ben geneigd u te vragen of Doerga dit jaar een overwinning heeft behaald?

We zouden er niet over moeten praten.

Ik denk dat het een ECHTE overwinning was.

*(Moeder gaat naar binnen tot het einde in.
Dan komt Sujata dichterbij)*

Heb ik je gisteren de [zegen]pakketten gegeven?

Van "Overwinning", ja.

(Tegen Satprem:) Heeft hij de Overwinning behaald?

(Satprem:) Ja, Moeder, dat hoop ik! [gelach]

(Sujata:) Welke overwinning, Moeder?

Welke overwinning? Maar er is er maar één, mijn kind.

Welke is het?

Welke DE Overwinning is... we kunnen het noemen zoals we willen: de Overwinning van de Waarheid over de Valsheid, de Overwinning van de Heer over zijn schepping.

Wat betekent dat de schepping nu bewust naar het Goddelijke zal gaan?

Ohh!

Eh, Moeder? Nee? Nog niet?... Nog niet helemaal?

Nou, die Overwinning is nog maar voor enkelen.

De schepping die bewust naar zijn goddelijke Oorsprong gaat en klaar is om die Oorsprong te manifesteren, is nog maar voor enkelen. Ik denk dat het eeuwen zal duren voordat het algemeen wordt --- oh, eeuwen, misschien millennia!

Maar wat ertoe doet is dat wij de weinigen zijn die bewust zijn, die bewust... *(stilte, Moeder opent haar handen)*... het Goddelijke manifesteren. Dat is onze overwinning, voor een paar van ons, die we kunnen en moeten winnen en belichamen --- met "winnen" bedoel ik het overwinnen van de materiële weerstand in het lichaam *(Moeder knijpt in de huid van haar arm)*. Dat we kunnen en het is onze plicht om te overwinnen --- ik bedoel alle domme onbewuste weerstand. Daaraan moet een einde komen. Dit is ons werk, en het moet hier gedaan worden *(wijst naar het lichaam)*.

(stilte)

U zegt dat het eeuwen of zelfs millennia zal duren. Maar zou het bijvoorbeeld niet door besmetting worden geproefd? Nee?

We zullen zien, mon petit! Laten we eerst doen wat we moeten doen. Laten we ons daarop concentreren.

Laten we doen wat we moeten doen.

Ja, Moeder.

Oktober 21, 1972

Kijk hoe mooi!

(Moeder geeft Satprem een witte lotus)

En u, Moeder, hoe gaat het met u?

(na een lange stilte)

Zie je, ik zou óf alles moeten beschrijven wat er gebeurt, óf helemaal niets moeten zeggen.

Als ik niets zeg en gewoon zo blij (*gebaar, open handen*)... in een houding van absolute *overgave*, gaan de dingen goed. Maar als het MINSTE me eruit trekt, voel ik... alsof ik op het punt sta te sterven.

Buitengewoon.

Als ik in die positie ben, krijg ik het gevoel dat... het leven eeuwig is.

(stilte)

En als ik eruit kom, is er een vreselijk ongemak. Dat is mijn toestand.

(stilte)

Nou, wat wil je?

Wat u wil.

(Moeder gaat het einde naar binnen)

Geen nieuws? Vertel me wat je wilt.

David, de jonge Italiaan die een documentaire maakte over Sri Aurobindo, wil nu "The Gold Washer" filmen. Maar hij wil het in de ware geest doen, met uw hulp, en laten zien hoe het onvermijdelijk leidt tot Sri Aurobindo en u.

Oh, heel goed! Heel goed.

Oktober 25, 1972

(Satprem geeft moeder een bloem, en Moeder geeft hem aan Satprem.)

Het is "Kracht van de Waarheid in het Onderbewustzijn."

Hoe gaat het met je?

Fysiek gaat het goed, denk ik.

De gouverneur [van Pondicherry] komt hier om afscheid te nemen, maar hij is er nog niet. Ik heb gevraagd om op de hoogte te worden gesteld van

zijn aankomst; je gaat gewoon daar zitten terwijl ik hem zie, en dan kom je terug.

(na een stilte)

Alle mogelijke tegenstrijdigheden worden verzameld in het onderbewustzijn.

Ja.

En het blijft maar op deze manier naar boven komen (*gebaar dat eruit gutst*), de hele tijd, de hele tijd. En... je voelt je volkomen dom, onbewust, koppig.

Dat is alles... (*hetzelfde gebaar dat van onderen opstijgt*).

Maar het bewustzijn hier (*gebaar rond het hoofd*) is vredig, buitengewoon vredig... (*Moeder opent haar handen*): laat Uw Wil geschieden, Heer. Dus "dat" oefent druk uit op wat van onderen opstijgt.

Alsof de strijd van de wereld in mijn bewustzijn werd uitgevochten.

Het is op een punt gekomen dat vergeten, het vergeten van het Goddelijke voor slechts één minuut catastrofaal is.

En hoe zit het met jou, hoe gaat het met jou?

Nou, de reiniging van het onderbewustzijn lijkt gewoon eindeloos, Moeder.

Ja, omdat het niet het onderbewustzijn van één persoon is: het is HET onderbewustzijn VAN DE AARDE. Het is eindeloos. Toch moeten we....

Dat stoppen zou betekenen dat we het werk stoppen. Doorgaan betekent dat het eeuwen zal duren.... Ik weet het niet... het is eindeloos.

Hoewel het duidelijk, heel duidelijk is, zou het stoppen ervan betekenen dat we het werk stoppen. Alsof dit bewustzijn (*gebaar rond Moeder*) het ontmoetingspunt en het middelpunt van de actie was.

Dus mijn enige middel is om stil te blijven --- heel, heel stil... (*Moeder opent haar handen omhoog*). Om te voelen dat de individualiteit niets is, absoluut niets --- zodat de goddelijke stralen erdoorheen kunnen gaan, erdoorheen kunnen gaan. Het is de enige oplossing. Het moet het Goddelijke zijn dat... de strijd voert.

(stilte)

De vorige keer zei u: "Het zal eeuwen duren, misschien wel millennia, voordat mensen zich bewust tot het Goddelijke wenden." Maar....

Misschien niet.

Je hebt de indruk dat er deze keer iets beslissends moet gebeuren.

Ja.... Weet je, mijn indruk is dat de individualiteit als een beeld is om de aandacht te richten (mensen hebben iets nodig --- ze hebben altijd iets op hun schaal nodig gehad om hun aandacht te richten), dus het lichaam doet zijn best om de goddelijke Kracht niet te belemmeren om door te dringen, het probeert al zijn eigen interferenties te onderdrukken, maar tegelijkertijd ziet het zichzelf... als een beeld dat mensen nodig hebben om hun aandacht te richten.

(Op dit punt komt gouverneur J. de kamer binnen, gaat stilletjes voor Moeder zitten, blijft een paar minuten mediteren, doet dan zijn pranam en verlaat de kamer.)

*(Moeder duikt erin tot het einde
Sujata komt naar moeder toe)*

(Sujata:) Moeder, weet u, ik zag u gisterenmorgen tussen 4:00 en 4:30 uur, en u gaf uw zegen aan iedereen. U zat op een heel hoge stoel, gekleed in een witte sari (als ik me goed herinner), en ik was een van de eersten die u benaderde voor pranam. Ik knielde voor u, bracht mijn handen samen en boog mijn hoofd. Toen hield u mijn hoofd vast, en plotseling merkte ik dat ik mijn hoofd niet meer kon optillen! En ik realiseerde me dat u mijn hoofd naar beneden dwong: weet u, met uw handen drukte u, dus mijn hoofd bleef maar naar beneden en naar beneden en naar beneden gaan. Uiteindelijk zag ik je voeten --- ik was heel dicht bij uw voeten --- en wat waren het mooie voeten, Moeder! Allemaal wit en... prachtig. Bijna doorschijnend.¹¹⁰

(Moeder glimlacht en streelt Sujata's wang)

Oktober 28, 1972

Wat zou je willen?... Niets?

Denk je dat ik binnenkort naar een ander leven ga?

Een ander leven?

¹¹⁰ De voeten zijn het symbool van materie.

Ja, een ander bewustzijn, laten we zeggen.

(na een stilte)

Ik wilde je iets vragen. Je weet de mantra die ik je gaf, ik weet niet meer of het laatste woord is Bhagavatee of Bhagavateh?

Bhagavateh, Moeder.

Ah, Bhagavateh!... *(Moeder herhaalt de mantra)* OM Namō Bhagavateh...
ZO.

Ja, Moeder.

(meditatie)

Heb je gemerkt hoe sterk de mantra is op het onderbewuste? Het heeft een grote, grote macht over het onderbewuste.

Ik heb je verteld wat een last het onderbewuste is, nietwaar?...

Oh, ja!

Maar het herhalen van die mantra heeft er een groot, groot effect op.

(stilte)

Men mag niet... men mag niet... [ongeduldig worden]. Als mensen vertrouwen kunnen hebben...

Eten is bijna onmogelijk geworden, mon petit. In mijn geval is het prima omdat ik niets doe, ik ben de hele dag onbeweeglijk, dus als ik niet eet, maakt het niet zoveel uit, maar mensen die werken en verhuizen en komen en gaan, moeten oppassen.

(Smekend) Laat mij het werk doen.

Ik hoop... ik hoop dat het nuttig zal zijn voor anderen.

Het is... het is een bijna onoplosbaar probleem geworden *(Moeder houdt haar keel vast)*: soms kan ik niet eens slikken.

(stilte)

Ik heb maar één oplossing gevonden: Wat U wilt, Heer, wat U wilt.... En wat opkomt uit het onderbewuste wordt constant ontmoet door: OM namō Bhagavateh, OM....

(meditatie)

Oktober 30, 1972

(De laatste verjaardag)

Ah, gefeliciteerd, gefeliciteerd, gefeliciteerd!...

(Moeder geeft wat cadeautjes)

Dit zijn pennen....

En dit zijn de chocolaatjes!

(Moeder houdt Satprem's handen in de hare)

Mon petit....

(Tegen Sujata:) Natuurlijk zijn de chocolaatjes voor jou!

De koekjes voor hem.

(Sujata geeft Moeder bloemen)

Dit is "Goddelijke Genade"... en dit is "Kracht van Waarheid in het Onderbewuste."

(Moeder geeft Satprem Sujata's bloemen)

Ja, Moeder, ja, Moeder....

Gefeliciteerd met je verjaardag, gelukkig nieuwjaar.

November

November 2, 1972

(Moeder ziet Sujata)

Hoe gaat het met Satprem?

Heel goed, Moeder, denk ik.

En met jou, hoe gaat het met jou?

Maar ik wilde u vragen: hoe gaat het met Moeder tegenwoordig?

Moeder "gaat" niet! Er is niemand meer om "te gaan".

Moeder gaat waar de Heer wil dat ze gaat.

(stilte)

Begrijp je mijn toestand? Het ene moment voelt het lichaam dat het gaat sterven; het volgende moment voelt het zich onsterfelijk. Dus daarna kan men onmogelijk... men kan onmogelijk zeggen "hoe het gaat".

Begrijp je het?

Ja, kleine Moeder, ik denk het wel. Alleen, Moeder, jij bent het die ons meedraagt. Dus als we voelen dat de dingen voor jou goed gaan, gaan ze ook voor ons goed. Zo is het, nietwaar?

De dingen komen altijd goed. Ik ben ervan overtuigd dat wat er ook gebeurt, door de Heer gewild is. Het is alleen onze indruk die min of meer verdraaid wordt door onze onwetendheid.

Ja, Moeder.

(stilte)

Ik heb het gevoel dat alle woorden, zelfs als ze heel wijs klinken, gewoon dom zijn. Dat is alles. Het zou veel beter zijn om nooit iets te zeggen *(Moeder legt haar hand op haar mond)*. Het maakt dingen zo klein, zo, zo erg....

November 4, 1972

Het hele onderbewuste is... (*gebaar van iets dat massaal opkomt*).

(*stilte*)

En dan... hoe zal ik dit zeggen?... Het is geen sensatie of kennis, het is een soort... (*Moeder voelt de lucht tussen haar vingers*), je kunt niet eens zeggen overtuiging: het is een zekerheid - een zekerheid in de perceptie --- dat Bliss daar is... precies daar, WACHTEND OP ons, maar een hele wereld van tegenstrijdigheden die in het onderbewuste zijn onderdrukt, blijft opkomen uit het onderbewuste om te voorkomen dat we het voelen. Dus... je zou kunnen zeggen dat het een slagveld is, maar dan in een volmaakte rust.

Het is onmogelijk om te beschrijven.

Onmogelijk om te beschrijven.

Als ik stil blijf en dat Bewustzijn binnenga, vliegt de tijd met fantastische snelheid, in een soort... lichtgevende kalmte. Maar het minste dat me eruit trekt, lijkt me naar de hel te trekken. Precies.

Het ongemak is zo groot dat je het gevoel hebt dat je het geen minuut of een paar minuten zo zou kunnen volhouden. Dus men... roept het Goddelijke.... Je hebt zin om je op te krullen in het Goddelijke.

En dan gaat het goed.

(*Moeder gaat naar binnen
maar na een tijdje lijkt ze
zich ongemakkelijk te voelen*)

November 8, 1972

Even --- slechts een paar seconden --- had ik het supramentale bewustzijn. Het was zo geweldig, mon petit!... Ik begreep dat als we dat nu zouden proeven, we niet langer anders zouden willen bestaan. We zijn bezig met... (*gebaar van het kneden van deeg*) van moeizaam veranderen. En de verandering, het proces van verandering lijkt... Toch kun je het vatten in een soort onverschilligheid (ik weet niet hoe ik het moet uitdrukken).

Maar het duurt niet lang. Meestal is het... moeizaam.

Maar dat bewustzijn is zo geweldig, weet je!

Het is het meest interessant omdat er een soort EXTREME activiteit is binnen volledige vrede.

Maar het duurde maar een paar seconden.

*(stilte
handen omhoog)*

En jij?

Is het een totaal bewustzijn?

Het is fantastisch! Als een harmonisatie van alle tegenstellingen. Ja, een totale, fantastische activiteit samen met... volmaakte vrede.

Maar dit zijn slechts woorden.

(stilte)

Is dit bewustzijn materieel?

De actie is een materiële --- maar natuurlijk niet op dezelfde manier uitgevoerd.

(stilte)

Wat helpt om contact te maken met "dat"?... Wat zorgt er precies voor dat je daarheen gaat of daar bent?

Ik weet het niet omdat ik constant ben – mijn HELE bewustzijn, inclusief dat van het lichaam, is altijd gericht op de... (*gebaar van offer*) op wat het voelt als het Goddelijke.

En zonder "te proberen", begrijp je?

Ja. Ja.

(Moeder gaat naar binnen)

November 11, 1972

(Moeder ziet er niet zo goed uit.)

We hebben een bericht nodig voor de darshan van november.

*(Moeder blijft stil
schrijft dan met haar ogen dicht)*

Buiten alle voorkeuren en beperkingen,
is er een grond van wederzijds begrip waar
iedereen elkaar kan ontmoeten en hun harmonie kan vinden:
het is het streven naar een goddelijk bewustzijn.¹¹¹

(Met een charmante glimlach) Niets te vragen?

*(Satprem schudt zijn hoofd
Moeder houdt haar ogen dicht)*

November 15, 1972

(Moeder lijkt erg onpersoonlijk en ver weg.)

Dus?

Ik heb het gevoel dat ik u soms 's nachts zie.

(Moeder knikt: ja, ja)

En u, het werk, Moeder?

Wat?

Uw werk?

"Mijn" werk....

Poëtisch zou ik kunnen zeggen: een paar seconden in de hemel en...
uren in de hel.

¹¹¹ Origineel Engels.

Het is beter om er niet over te praten.

(Moeder kreunt terwijl ze in trance is)

November 18, 1972

Ik wou dat ik kon verdwijnen om het werk beter te doen.

(Moeder blijft de hele tijd binnen)

Je zult het daar [in Nandanam] beter hebben.

November 22, 1972

Wat wens je?

Nou, weet je, ik wil je altijd vragen hoe het ervoor staat.

Oh! Daar kun je beter niet over praten.

Ja. Ik begrijp dat het een proces is...

Oh!...

...dat is oneindig en....

Ja. Of ik zeg alles of helemaal niets. En alles zeggen is... Weet je, er is zowel een voortdurende inspanning als... *(Moeder opent haar handen)* elke minuut een ontdekking. Dus het beschrijven ervan zou eindeloos zijn, en ook oninteressant.

Nou, daar ben ik niet zo zeker van! Ik ben niet zo zeker!

Daarom....

(stilte)

Het lichaamsbewustzijn begint wijs te worden, het zegt ook met een grote, grote... meer dan oprechtheid, "Laat Uw Wil geschieden." Mensen en hun meningen en hun manier van kijken lijken zo heel belachelijk voor het!

Ja, dat kan ik begrijpen.

Laat Uw Wil geschieden.

Ja, voor uw visie moeten we zwemmen in een volkomen absurde wereld...

Absurd, een absurditeit!

Dat kan ik heel goed begrijpen: deze hele fysieke wereld is absurd. Zonder twijfel.

En zelfs de mensen!...

Ja!

...die jij wijs vond, of mensen die je al zoveel jaren kennen - hun reacties lijken ZO absurd!

Dus... *(Moeder opent haar handen)* laat Uw Wil geschieden.

Natuurlijk begrijpt het lichaam het heel goed (het twijfelt er nooit aan dat Zijn Wil zal geschieden: het wordt ALTIJD gedaan), maar laten we... laten we geen obstakel zijn voor die Wil of een complicatie: laten we dingen laten gebeuren op een heldere en vredige manier – bewust, helder, vredig... allesomvattend.

Laten we geen deel uitmaken van de obstakels. Laten we... *(Moeder opent haar handen)* laat de opperste Wijsheid passeren, passeren... iets dat geen extra obstakel is. Dat is alles.

(Moeder gaat naar binnen)

November 25, 1972

(De dag ervoor kwam Moeder naar buiten op haar balkon voor de november "darshan.")

Hoe was het gisteren, op het balkon?

(Moeder geeft de vraag terug) Hoe was het?

Ik weet het niet... Schijnbaar heel goed, in ieder geval!

Waar was je?

Bij de deur van Sujata's huis, beneden. En voor u, hoe was het?

(lange stilte)

(Glimlachend) De leertijd van het persoonlijke niet-bestaan.

Ik weet het niet...

Het is moeilijk.

Ja.

Een groeiend gevoel dat er zonder het Goddelijke geen bestaan is.

Het Goddelijke zelfs maar voor een minuut vergeten wordt catastrofaal, zie je.

Af en toe, voor een paar seconden, komt het ware zalige bewustzijn --- maar alleen af en toe en voor een paar seconden. Dat is alles. Anders ben ik zo *(gebaar, vuisten gebald om stand te houden in de strijd)*.

(stilte)

En jij?

Ik heb veel problemen met mijn uiterlijke bewustzijn. Ik lijk het niet te kunnen openen.

(Moeder knikt krachtig met haar hoofd)

En dus is het erg pijnlijk, weet je, alles is erg pijnlijk.

Dat is het, precies dat! Je voelt heel goed het onvermogen van het uiterlijke bewustzijn om deel te nemen aan de ervaring... om op het juiste niveau te zijn.

Ja! Precies, absoluut.

Nou, dat is mijn voortdurende toestand.

Hoe...? En dan een keer per dag --- een keer, twee keer, een paar seconden lang *(toon van verbaasde verwondering)*: "Oh!..." En het is weg.

Moet dit... dit lichaam achtergelaten worden en moet er een ander gebouwd worden? Ik weet het niet.... Het past niet bij.... Mij is niet verteld dat het zo moet zijn.

Nee.

Hoewel mij ook niet is verteld dat dit lichaam in staat is tot transformatie. Dus ik weet het niet.

Maar Sri Aurobindo heeft u wel verteld dat u het werk zou doen.

(Op een twijfelachtige toon:) Ja, hij vertelde me....

Want als u weg zou gaan, wat zouden we hier dan doen? We zijn werkelijk volkomen nutteloos, er is niets anders dan weggaan. Want de enige plek....

Maar het heeft geen zin om weg te gaan.

Ja, ik weet het, Moeder.

Het weet het niet, dat is alles. En... Ik kan niet precies zeggen dat ik lijd, maar er is voortdurend ongemak.

Voor jou is er duidelijk ongemak, maar voor ons zijn de enige momenten dat we ons echt levend voelen de momenten die met jou worden doorgebracht.

Oh, mon petit... *(Moeder pakt Satprem's handen vast).*

Het is waar, de feitelijke waarheid. Ik weet hoe Genadevol het is om hier te zijn.

*(lange stilte
houdt Satprems handen vast)*

Dat is de overtuiging die het lichaam nodig heeft: dat het INDERDAAD een doel dient.¹¹²

Oh, maar natuurlijk!... Maar natuurlijk doet het dat!

(stilte)

Zie je, hier zijn, met jou, is het enige moment waarop je voelt... ah, dit is HET. HET, weet je.

¹¹² Dat is wat Moeder zo hard nodig had. Toen ze Moeders deur voor mij sloten, veroordeelden ze haar tot de dood. Het is de duidelijke waarheid. Maar niemand begreep dat, of probeerde het zelfs maar. Niemand. Waaruit bestond hun hart toen?

(Moeder gaat naar binnen
houdt nog steeds Satprems handen vast)

November 26, 1972

(Een aantekening van Moeder in het Engels)

Voordat ze sterven, stijgt de onwaarheid in volle gang.

Toch begrijpen mensen alleen de les van de catastrofe. Moet die komen voordat ze hun ogen openen voor de waarheid?

Ik vraag van iedereen een inspanning zodat het niet hoeft.

Alleen de Waarheid kan ons redden: waarheid in woorden, waarheid in daden, waarheid in wil, waarheid in gevoelens. Het is een keuze tussen het dienen van de Waarheid of vernietigd worden.

December

December 2, 1972

(Moeder heeft net een uur en vijftien minuten besteed aan het eten van haar "ontbijt".)

Heb je iets?

Nee, niets in het bijzonder, Moeder.

Dan geef ik je maar tien minuten. Er gebeurt iets vreemds wat ik niet begrijp --- en het wordt steeds sterker: het kostte me meer dan een uur om mijn ontbijt te eten, maar toen ik begon zei ik tegen mezelf: ik moet dit in twintig minuten opeten. En ik dacht echt dat ik in twintig minuten klaar was!

Tijd... Ik ben het tijdsbesef volledig kwijt.

Ik was ervan overtuigd dat ik in twintig minuten klaar was en het kostte me meer dan een uur --- om niets te eten!

Ik neem een hap of een slokje, en dan gaan er tien minuten, twintig minuten voorbij *(gebaar waarbij het glas of de lepel in de lucht hangt terwijl moeder weggaat)*... Ik weet niet waar, ik weet niet wat.

Maar wat zo bijzonder is, is de discrepantie: normaal gesproken denk ik niet aan de tijd, maar omdat het jouw dag was en het al laat was, zei ik tegen mezelf: ik moet over twintig minuten klaar zijn --- en het kostte me meer dan een uur!

Er is iets dat ik moet begrijpen. Het is duidelijk dat de standaard van tijd verandert. Maar het is erg onpraktisch.

Maar is dit bewustzijn waarin je gaat... (hoe heet dat ook alweer?) actief of onbeweeglijk?

(Moeder sluit even haar ogen) Ik voel dat ik in een licht ben. Een licht dat....

Als ik erin ga, duurt het een uur!

Hetzelfde 's nachts: ik slaap niet; eerst, als ik in bed lig, heb ik hier pijn, daar pijn.... Dan ga ik het bewustzijn binnen waar de pijn verdwijnt, en plotseling word ik wakker (ik "slaap" niet, ik ben in... een licht, een vormloos licht), met de indruk dat ik een uur in bed heb gelegen, terwijl het in werkelijkheid vijf of zes uur was.

Ik ga gewoon naar binnen... (*Moeder sluit haar ogen*) oh, ik zeg je dat het kan duren... Ik moet dit maar doen (*Moeder sluit haar ogen*)... Ik zou je hier een uur kunnen houden en het niet weten!

Maar vandaag ben ik zo laat dat ik je niet zou moeten houden.

Ik heb er spijt van; maar er moet iets gevonden worden.

Maar is dit licht actief? Of ben je gewoon....

Oh, ja! Het doet VEEL dingen.... Maar niet, niet op de gebruikelijke manier. Het is....

(Moeder sluit haar ogen even)

Heb je iets gevoeld?

*Ja, Moeder!*¹¹³

Nou, zo is het. En uren gaan ongemerkt voorbij.

Op een dag moet ik je daarheen meenemen.

Ja, Moeder.

Vandaag niet. Maar op een dag als ik niet te laat ben, gaan we er samen heen, en misschien weet je het. Ja. Je moet geduld hebben, mon petit.

(Satprem geeft Moeder een krans van "Aspiratie")

Oh, wat ruikt het lekker!

Welke dag is het vandaag?

Zaterdag.

Welke datum is volgende week woensdag?

De 6de, Moeder.

De 6de, er zullen waarschijnlijk veel mensen zijn....

En de 9de is er ook een meditatie.

Dus die moeten we uitstellen tot de week erna. Welke datum is dat?

December 13

¹¹³ Altijd diezelfde massieve kracht die van binnenuit lijkt op te stijgen en het hele wezen in een soort vast vuur grijpt.

(Tegen de begeleider:) Zet zo min mogelijk mensen op de 13de.

(De begeleider:) Ik zet niemand op!

Ik wil een experiment proberen.

(De begeleider:) Ik zet niemand op... extra.

Goed. Dus laten we geduld hebben!

(Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën)

Het is helemaal, helemaal nieuw.... iets helemaal nieuws, wat ik niet begrijp.

We zullen zien. Ik zou het graag met je willen doen en je sensatie willen zien. Maar we moeten nog even wachten.

Au revoir, dan.

December 6, 1972

(In de nacht van de 5de trof een hevige cycloon Pondicherry. In Nandanam, midden in de verwoeste tuin, bloeide een witte hibiscus. Satprem legt de bloem op Moeders knieën.)

Een "Genade"-bloem bloeide in het heetst van de cycloon, Moeder.

(stilte)

(Men kan de bijlen horen hakken op de gebroken takken van de grote gele vlamboom genaamd "Service," die zijn bladeren uitspreidt boven Sri Aurobindo's graf.)

De boom die mij al mijn "Transformatie"-bloemen gaf [uit Satprem's tuin] is gebroken. De "Service"-boom ook: sommige van zijn takken zijn afgescheurd.

Meestal kwam het niet zo....

Het bewustzijn moet behoorlijk zijn gezonken... behoorlijk.

(stilte)

Er gebeuren enige vreemde dingen: het bewustzijn is helderder en groter dan ooit --- een groot, groots visioen... en heel precies: ik weet dat er dingen op afstand gebeuren (zonder na te denken: ze komen gewoon). Maar mijn geheugen is ab-so-luut he-le-maal weg. Ik weet het niet --- een half uur later ben ik alweer vergeten wat ik deed. Absoluut vergeten.

(stilte)

Het bewustzijn van de Aanwezigheid --- de Aanwezigheid overal, in alles....

*(Moeder gaat naar enbinnen
komt dan terug om Satprem
de "Genade"-bloem te geven)*

Mon petit....

Ik zou de Genade willen om exclusief bij u te horen.

December 9, 1972

(Moeder streelt de bloemen die Sujata haar net heeft gebracht.)

Ik heb nog steeds mijn verkoudheid....

(Satprem:) Maar u ziet er beter uit, Moeder.

Ja. Het is niet echt een "verkoudheid."

Ja, ik weet het zeker.... Ik voelde dat er een cycloon was... een echte cycloon vanbinnen.

(Moeder lacht) Er WAS een cycloon binnenin.

(stilte)

Het is duidelijk dat alles zo is ontworpen dat de enige... (ik kan het woord niet vinden in het Frans) afhankelijkheid, de enige ondersteuning in het

Goddelijke is. Maar mij is niet verteld wat het "Goddelijke" is --- hoe vind je dat!... Alles anders stort in, behalve de... de... de wat? Het Goddelijke... iets --- wat?...

Je voelt het. Het kan op geen enkele manier worden beschreven of gedefinieerd --- absoluut niet.

(stilte)

Het is als een poging om je te laten voelen dat er geen verschil is tussen leven en dood, Daar. Dat het iets anders is dan leven of dood --- noch wat we dood noemen, noch wat we leven noemen --- het is... iets.

En dat... is Goddelijk.

Of liever gezegd, het is onze volgende stap naar het Goddelijke.

December 10, 1972

(Moeder ziet Sujata, die haar een brief van Satprem voorleest.)

10 december 1972

Moeder,

De afgelopen nachten lijkt mijn lichaam de hele nacht fysiek gemarteld te zijn. Ik blijf woelen en draaien van de pijn. Ook heb ik het gevoel alsof mijn maag wordt opengekrabd. Ik ben bang dat als dit zo doorgaat, ik echt ziek word. 's Ochtends als ik eruit kom, voel ik me alsof mijn lichaam vol gif zit.¹¹⁴

Moge ik volledig en uitsluitend uw kind worden.

Satprem

Voor mij is het leven een marteling als ik me niet uitsluitend tot het Goddelijke wend. Dat is de enige remedie; anders, is het waar, is het leven een marteling. Bestaan wordt ondraaglijk.

¹¹⁴ Ik vraag me nu af of ik niet, in mijn eigen mate, de pijnlijke les van eenheid begon te leren, die begint met alle omringende kwade wil. Nu begrijp ik heel goed dat er geen "persoon" meer moet zijn om dat allemaal te weerstaan. Als er "iemand-die" is, is dat pijnlijk --- en gevaarlijk.

De enige remedie is om zo te zijn... (*gebaar, handen omhoog gedraaid in contemplatieve stilte*)... wanneer de tijd ophoudt te bestaan.

December 13, 1972

Moesten we niet mediteren?

Een meditatie?

Ja, Moeder, u zei dat u een experiment met me wilde doen. U zei dat U me mee wilde nemen in dat bewustzijn....

Zou je dat willen?

Ja, als u dat wilt!

Nou, persoonlijk ben ik er altijd. Dus.... Wat ik moeilijk vind, is om me bewust te worden van de wereld zoals die is.

Wat heb ik je de vorige keer gezegd?

U zei dat u een experiment wilde doen. U wilde me meenemen in dat bewustzijn om mijn sensatie te zien.

Ah! Heel goed. Nu?

Ja, liever!

Geef me je hand.

(Moeder pakt Satprems hand even vast en gaat dan een heel uur naar binnen)

Hoe voel je je?... Voelde je iets?

Eerst heel veel kracht, heel veel, zoals altijd. Maar pas tegen het einde voelde ik een soort... iets eeuwigs --- ik weet het niet. Denkt u dat ik u een beetje gevolgd heb?

(Moeder knikt) Ja, heel goed. Heel goed.

December 16, 1972

(Moeder geeft Satprem een ei)

Ik heb niets.... Ik ben arm geworden!

Dan is de wereld arm!

(Moeder lacht) Hoe gaat het met je?

Heel goed, Moeder, ja, heel goed.

Van binnen weet ik het.

Hoe ziet de wereld er voor u uit vanuit dat andere bewustzijn?

(Moeder lijkt de vraag niet te hebben gehoord)

Zoals ik je al zei: ik ben gelukkig --- ben jij tevreden?

Oh, ja! Zeker!

Nou, daar; het is waar.

Ik zie dat je vooruitgang boekt.

Ah, als God het wil!

Zullen we daar samen heen gaan?

Ja, moeder! Maar ik zou u graag willen kunnen volgen.

*(Moeder glimlacht,
maakt een gebaar alsof
ze Satprem met een touw trekt)*

Hem!... Ik trek je!

Goed dan!

*(meditatie
dan opent Moeder haar ogen
alsof ze op het punt staat te spreken)*

Wat is er, Moeder?

(Glimlachend) Ik zag je: je was heel jong geworden. Als een twintigjarige.

(Moeder gaat weer naar binnen)

December 20, 1972

Heb je nog iets te vragen?

Ik had een vraag over Sri Aurobindo. Ik vroeg me af in welk stadium hij was toen hij vertrok --- in welk stadium van de transformatie? Wat is bijvoorbeeld het verschil tussen het werk dat u nu doet en wat hij toen deed?

Hij had een grote hoeveelheid supramentale kracht in zijn lichaam verzameld, en zodra hij vertrok, ging hij... Hij lag op zijn bed, zie je, en ik stond naast hem, en alle supramentale kracht die in hem zat, ging heel concreet van zijn lichaam naar het mijne --- zo concreet dat ik dacht dat het zichtbaar was. Ik kon de wrijving van de doorgang voelen. Het was buitengewoon --- buitengewoon! Het was een buitengewone ervaring. Het ging heel lang zo door (*gebaar van de Kracht die in Moeders lichaam ging*). Ik stond naast zijn bed en het ging in mij over.

Bijna fysiek – het was een fysieke sensatie.

Het duurde lang.

Dat is alles wat ik weet.

Maar wat ik wil begrijpen is in welk stadium hij was in het innerlijke werk --- bijvoorbeeld het reinigen van het onderbewuste en zo? Wat is het verschil tussen het werk dat hij toen deed en waar jij nu bent, als je wilt? Ik bedoel, is het onderbewuste minder onderbewust of...?

Oh, ja! Zeker, zeker!

Maar dat is de mentale manier om naar dingen te kijken, zie je --- ik heb het niet meer.

Ja, Moeder.

(*stilte*)

Misschien ligt het verschil in de algemene of collectieve intensiteit van die Kracht, die Kracht?

Er is een verschil in de KRACHT van de actie.

Hijzelf --- zichzelf heeft nu een grotere actie, een grotere kracht of actie dan toen hij in zijn lichaam was. Bovendien is dat de reden waarom hij vertrok --- omdat het op die manier moest gebeuren.

Het is heel tastbaar, weet je. Zijn actie is heel tastbaar geworden. Natuurlijk is het helemaal niet mentaal. Het komt uit een andere regio. Maar het is niet etherisch of --- het is tastbaar. Ik zou bijna kunnen zeggen materieel.

Ik heb me vaak afgevraagd welke innerlijke beweging nodig is om die andere regio in te gaan. Er zijn in principe twee mogelijke bewegingen: een beweging naar binnen in de richting van de ziel, als het ware, en een beweging van vernietiging van de individualiteit, waarin je je in een soort onpersoonlijke uitgestrektheid bevindt.

Beide zijn nodig.

Beide?

Ja.

(Moeder gaat naar binnen)

December 23, 1972

Het tijdsbesef is volledig op zijn kop gezet --- als ik denk dat er vijf minuten zijn verstreken, is het een uur, en als ik denk dat er een uur is verstreken, is het vijf minuten! Het is volledig, volledig... En ik ben verbijsterd, ik ben echt verbijsterd over wat het veroorzaakt. Een andere standaard van tijd. En het volgt niet mijn bewuste wil: ik begin te eten en denk: "Ik wil binnen twintig minuten klaar zijn" – en het kost me een uur! Een andere keer denk ik niet aan tijd: ik ben binnen vijfentwintig minuten klaar. Ik snap het niet.

Van buitenaf gezien begin ik er gek uit te zien!

!!!

's Nachts (ik heb lange nachten, maar ik slaap niet) heb ik het gevoel dat het binnen één minuut voorbij is!... Ik ga naar bed en zeg tegen mezelf: ah, dit duurt nog wel even – en het is binnen vijf minuten voorbij, lijkt me.

Een andere keer wil ik snel gaan en het kost... bijna een uur. Ik snap het niet.

Heb je 's nachts nog activiteiten?

Ja, maar het zijn geen "dromen", zie je. Ik bedoel... dat is het helemaal niet.

Soms identificeer ik me met sommige mensen en voel ik me grondig – ik voel niet dat het "een ander" persoon is: ik voel dat ik het zelf ben. En soms zijn het mensen die ik niet ken. Er zijn allerlei dingen.

Het bewustzijn is HEEL groot. Het is niet beperkt tot één persoon of zelfs een paar personen: het is heel groot.

(stilte)

Maar ik ben verbijsterd door wat er met de kloktijd gebeurt.... Ik dacht dat het nog geen negen uur was, en men vertelde me dat het al tien uur was. Ik heb geen idee hoe dat is gebeurd.

Ik begin mijn ontbijt en zeg tegen mezelf: Ah, ik eet snel, ik ben te laat --- het kost me een uur!

Maar ik zeg niets omdat mensen zo dom zijn dat ze zouden zeggen dat ik gek word. Dat is het niet... Ik leef gewoon in een ander bewustzijn.

Het is waarschijnlijk nodig dat je lichaam in een soort tijdloosheid leeft.

Oh ja! Ik voel, ik weet --- ik weet zeker dat mijn lichaam aan iets anders gewend raakt.

Want het tijdsbesef moet natuurlijk wel slijtage met zich meebrengen.

(stilte)

Dus mijn enige externe hulpbron --- EXTERN --- is het zeggen van de mantra: OM Namó Bhagavateh (het is een extern deel van mezelf dat het zegt); maar van binnen ben ik zo (*Moeder opent haar handen omhoog in totale stilte*). En als ik nu zo blijf, kunnen er uren voorbijgaan en weet ik het niet.

Hoe laat is het?

Half elf, Moeder.

Als je me om elf uur wakker maakt ('maak me wakker' is een manier van spreken, natuurlijk!) zal ik je een voorbeeld geven!

Ja, Moeder!

Wil je dat?

Ja, natuurlijk, Moeder.

*(Moeder gaat veertig minuten lang naar binnen,
Satprem raakt haar hand lichtjes aan om haar terug te roepen)*

Voelde je iets?

Ik voel me erg op mijn gemak.

(Moeder lacht en pakt Satprem's handen)

Ja! Het probleem is dat al het andere nogal onaangenaam is!

December 26, 1972

*(Moeder ziet wat leraren van de school. Tegen het einde van de
bijeenkomst komt Pranab op zijn gebruikelijke manier Moeder's kamer
binnen, gaat rechtstreeks naar Moeder en begint een heftige tirade tegen
een aantal Franse televisieverslaggevers --- die Moeder de dag ervoor had
ontvangen --- omdat ze Sri Aurobindo's graf hadden gefilmd "ondanks zijn
bevelen." Moeder probeert hem te kalmeren.)*

Als ze [de verslaggevers] iets niet van één persoon kunnen krijgen, gaan ze naar iemand anders --- en het werkt. Hoe dan ook, ik zal ze niet meer zien.

(Pranab ontploft:) Als ik ze weer tegenkom, sla ik hun camera's kapot.

Ik wil hier geen geweld of nare scènes.

*(Pranab trekt zich terug naar de andere kant van de kamer,
mompelt boos)*

(Moeder zit met haar hoofd in haar handen) Ik heb mijn hele leven gewerkt zodat mensen een beetje bewust zouden worden. Maar dit geweld....

*(Moeder draait zich om naar een van de leraren
met een soort nood in haar stem)*

Mensen zeggen dat ik oud ben, dat ik niet kan praten, dat ik seniel ben, maar het bewustzijn is nog nooit zo helder geweest.... Eén minuut stilte en....

*(de leraren verlaten de kamer in stilte,
Moeder blijft alleen met
haar lijfwacht en de verzorger)*

December 27, 1972

(Champaklal geeft Satprem de Franse en Engelse teksten van de kerstboodschap zodat Moeder het in haar eigen handschrift kan zetten.)

(Satprem.:) Je hebt gezet:

We willen de wereld laten zien
dat de mens een ware
dienaar van het Goddelijke kan worden.
Wie zal in alle oprechtheid meewerken?

(Champaklal, in het Engels:) Moeder, zal ik je papier geven? Zal Moeder nu schrijven? Om naar de pers te sturen?

(Satprem:) Is het nodig?

Maar ik kan niet schrijven....

(Champaklal is overstuur)

...Ik kan het beter schrijven.

*(Moeder besteedt twintig minuten
aan het met de hand kopiëren van het bericht,
dan steekt ze haar handen uit naar Satprem
en gaat naar binnen)*

December 30, 1972

(Moeder deelt cadeautjes uit)

Dus, er komt een nieuw jaar aan....

Heeft u een gevoel over het nieuwe jaar?

(na een stilte)

De dingen hebben een extreme vorm aangenomen. Er is een soort opheffing van de hele atmosfeer naar een bijna... onvoorstelbare pracht, maar tegelijkertijd is er een gevoel dat men elk moment kan... sterven – niet "sterven", maar het lichaam zou kunnen oplossen. Beide dingen samen vormen een bewustzijn waarin... (*Moeder schudt haar hoofd*) alle eerdere ervaringen kinderachtig, kinderachtig, onbewust lijken. En dit... is verbluffend en wonderbaarlijk.

Maar het lichaam, het lichaam heeft één gebed --- altijd hetzelfde:

Maak me waardig om U te kennen
Maak me waardig om U te dienen
Maak me waardig om U te zijn

Daar.

Ik kan nauwelijks meer eten, en ik heb geen honger. Ik voel een groeiende kracht in mij... maar nieuw in kwaliteit... in stilte en contemplatie.

Niets is onmogelijk (*Moeder opent haar handen omhoog*).

(stilte)

Dus als je geen vragen hebt om te stellen.... Als je stilte wilt... bewuste stilte...?

Maar maak ik de juiste beweging, ik weet het niet zeker?

Nou, als je in contact wilt komen met het Goddelijke, welke beweging maak je dan?

Ik plaats mezelf aan uw voeten.

(*Moeder glimlacht,
pakt Satprems handen
en gaat een half uur naar binnen*)

Voelde je iets?

Ik werd aangeboden aan de Zon.

,

1973

Januari

Januari 1, 1973

(Bericht voor het jaar)

Wanneer je je tegelijkertijd bewust bent van de hele wereld, dan kun je je bewust worden van het Goddelijke.¹¹⁵

Januari 3, 1973

(Na het werk)

(Sujata:) Moeder, ik moet je iets vragen, ik heb een gebed... Satprem is erg gekweld, weet je; dus ik bid dat je zijn kwelling wegneemt.

Waarom gekweld?

(Lachend:) Dat is zijn aard, moeder!

(Satprem trekt een grimas)

Weet je, ik heb maar één oplossing --- altijd dezelfde voor alles: dit (*gebaar, handen open*). Om alle persoonlijke bestaan af te schaffen, om zo te zijn (*hetzelfde gebaar*), iets dat alles doorlaat en... in beweging wordt gezet door het Goddelijke. Dat is alles. Dan is alles goed.

(Moeder pakt Satprems handen, en duikt erin met een lieve glimlach)

¹¹⁵ Origineel Engels.

Januari 10, 1973

Goedemorgen, Moeder!

(Moeder geeft Satprem een mandje)

Dit is mondwater! En dit zijn eieren.

Wat heb je me nu te vertellen?

Ik, niets.

Niets?

Nee, het is moeilijk. Een moeilijke periode...

Voor mij ook.

Ja.

(stilte)

Dus...

Waar komt dat vandaan?

...we kunnen in de stilte gaan als je wilt?

Ja, moeder, zeker! Maar ik vroeg waar het vandaan komt.

(na een stilte)

In mijn eigen geval weet ik het: het komt omdat alles wat getransformeerd moet worden opkomt uit het onderbewuste, en het is ein-de-loos.... Het blijft stijgen en stijgen en stijgen....

En met elk klein ding dreigt de mogelijkheid van een catastrofe. Dus je leeft in een constante suggestie van catastrofes --- ik weet waar het vandaan komt, ik weet wat het is, maar het is niet prettig.

Nee.

En er is een nieuw soort malaise. Iets nieuws. Zoals ik je vertelde, er is een nieuwe en wonderbaarlijke vreugde die komt! Maar het komt zoals je iets onthult, weet je... *(Moeder bungelt een denkbeeldig lokaas tussen haar vingers):* "Kijk, dit is wat je zou kunnen hebben." Precies zo. "Het zou zo kunnen zijn," en brrrt, het is weg!

Dus eigenlijk wil ik er liever niet over praten.

Ja, Moeder.

*(Moeder duikt er twintig minuten in,
gaat dan haar kamer uit en komt terug)*

Wil je nog even blijven?

U komt te laat, Moeder, nee? Het is al elf uur.

Je bent te laat geroepen.

Dat maakt niet uit!

Heb je nog wat werk te doen?

Nee, Moeder, helemaal niet! Maar u hebt nog wat werk te doen!

Oh, ik... *(Moeder heft haar armen op)*. Ik leef in een constante tegenstrijdigheid --- constante, constante... Met allerlei suggesties: "Op deze manier kun je sterven; op die manier kun je sterven...." Dus ik antwoord gewoon: "Het kan me niet schelen!" Dan kalmeert het.

Mijn troost was dat ik dacht dat ik dit voor iedereen deed; dat als ik het eenmaal gedaan had, het gedaan zou zijn --- maar blijkbaar zitten veel mensen in dezelfde moeilijkheden.

Ja, maar als u klaar bent, is het ook voor hen klaar.

Laten we het hopen....

(stilte)

Om mij te troosten, is er een soort verzekering van boven, dat als ik mijn honderdste verjaardag bereik, ik weer bergopwaarts zal gaan. Maar het is nog ver weg. Hoeveel jaar nog?

Vijf jaar, Moeder.

Oh, mon petit! Nog vijf jaar in deze hell!...

We zullen proberen met je mee te gaan tot het einde.

Oh, jij.... *(Na een stilte)* Jij zult tot het einde gaan.

Oh, moeder.... Maar ik kan alleen. tot het einde gaan als u er ook heen gaat!

*(Moeder lacht
stilte)*

Maar weet je, tegelijkertijd ben ik me bewust van de goddelijke krachten die op deze manier (*gebaar door het lichaam*) door het leven gaan. Ik probeer zo min mogelijk te belemmeren. En het levert buitengewone resultaten op: voortdurend, zijn er... wat mensen "wonderen" noemen.

Maar voor mij zijn de dingen nog niet zoals ze zouden kunnen zijn --- zoals ze ZOULDEN moeten zijn.

De mogelijkheid van lijden, bijvoorbeeld --- lijden aan pijn, lijden... een puur fysiek feit (alle niet-fysieke dingen zijn: *Moeder maakt een onveranderlijk en vredig gebaar om de innerlijke toestanden aan te geven*), maar iets puur fysieks: echt, het vermogen tot lijden moet verdwijnen. Niet dat ik niet wil lijden, maar... het is geen mooi geschenk om mensen te geven!

Vijf jaar....

De jaren zijn lang, lang, lang, lang....

Het is zo: twee of drie uur kunnen in een seconde voorbijgaan, en een half uur kan uren duren. Alles, maar dan ook alles staat op zijn kop.

*(Moeder gebaart: wat te doen?
stilte)*

En toen – oh, ik heb het je nog niet verteld: gisteren of eergisteren, ik weet het niet meer, opeens, gedurende twee of drie minuten, werd mijn lichaam overmand door de verschrikking van de dood --- het idee om zo (*gebaar om in een gat te worden gegooid*) in een graf te worden gelegd was zo afschuwelijk! Afschuwelijk.... Ik kon het niet langer dan een paar minuten uithouden. Het was AFSCHSCHRIKWEKKEND. Niet omdat ik levend werd begraven, maar omdat mijn lichaam bij bewustzijn was. Het werd door iedereen als "dood" beschouwd, want het hart was gestopt met kloppen --- maar het lichaam was bij bewustzijn.

(stilte)

Dat... dat... dat was een afschuwelijke ervaring.... Ik vertoonde alle tekenen van "dood", weet je, het hart werkte niet, er werkte niets --- maar ik was bij bewustzijn. Het lichaam was bij bewustzijn.

(stilte)

We moeten... we moeten mensen op zijn minst waarschuwen om niet te haasten om... (*gebaar in een gat*).

Ja, Moeder.

Oh!...

Nee, dat laten we niet gebeuren, maak je geen zorgen. We laten het gewoon niet gebeuren.

*(stilte
Moeder houdt Satprems handen vast,
ze glimlacht)*

Je bent lief.

Oh, Moeder!

(Moeder kijkt naar de tafel naast haar) Ik wil je iets geven wat je leuk vindt.

Ik zou graag willen dat u altijd bij me bent.

Oh, dat... steeds meer!

(Tegen Sujata:) Hoe gaat het met je, mon petit?

Heel goed, kleine Moeder.

Ja?

Ja, Moeder

Ja, Moeder

Ja, Moeder.

Januari 13, 1973

(Moeder ontvangt Satprem en Sujata vijfenvijftig minuten te laat.)

Niets te zeggen.... Het is chaos!

Het Supramentale heeft duidelijk niets gemeen met onze normale tijd.

(stilte)

Ik heb het gevoel dat ik in tegengestelde richtingen word getrokken door de oude wereld en de nieuwe....

(Moeder schudt haar hoofd en gaat naar binnen)

Januari 17, 1973

We hebben een bericht nodig voor 21 februari, Moeder.

Heb je het?

Nee! [gelach] Z stelt twee teksten van Sri Aurobindo voor, maar ik denk dat het beter zou zijn om iets van u te hebben.

Ja. Heb je iets?

Nou, nee, Moeder! Zeg u niet liever zelf iets?

t

(na een stilte)

Plus on avance, plus le besoin d'une présence divine devient impérieux et... inévitable. [Hoe meer we vooruitgaan, hoe meer de behoefte aan een goddelijke aanwezigheid dwingend en... onvermijdelijk wordt.]

“Onvermijdelijk” is niet het woord, het is....

“Onmisbaar”?

Ja, dat is het, onmisbaar.

Is dat goed?

Ja, Moeder.

(Moeder schrijft het bericht in het Frans)

21 februari....

1973.

(dan ondertekent ze het)

Hoe wilt u het in het Engels zeggen?

We zouden moeten zeggen: “The more we advance on the way, the more the need of a divine Presence becomes indispensable --- imperative and indispensable. [“Hoe meer we vooruitgaan op de weg, hoe meer de behoefte aan een goddelijke aanwezigheid onmisbaar --- dwingend en onmisbaar wordt.”]

(Moeder schrijft het bericht met haar ogen dicht)

*Een puntje op de "i" hier [Satprem begeleidt Moeders hand]. Dat is alles.
En zet gewoon een punt aan het einde, en je handtekening.*

Is mijn handschrift goed?

Ja, het is best goed, Moeder, het is heel goed geworden.

(Moeder gaat in contemplatie)

(Sujata:) Moeder, je gaat morgen de Dalai Lama zien, toch? Satprem zou heel benieuwd zijn naar uw indruk --- wat u gevoeld heeft.

Welke dag is het morgen?

(Sujata:) Donderdag, Moeder.

Zaterdag dan? Ik zal je vertellen of ik een bepaalde indruk had.

Januari 20, 1973

(Op 18 januari ontving Moeder de Dalai Lama. Opgemerkt moet worden dat Moeder lang geleden een aantal Tibetaanse vluchtelingen had toegelaten tot de Ashram en Auroville.)

Nog iets te zeggen?

Ik zou graag willen weten wat u voelde bij de Dalai Lama?

Een werkelijk welwillende man. Boeddhistische welwillendheid, weet je, en hij beoefent het op wonderbaarlijke wijze.

Hij lijkt geen... *geen egoïsme* in zich te hebben (er is geen woord voor in het Frans). Ik bedoel, een constante zorg om het juiste te doen.

(stilte)

Zeer actief [mentaal] --- er was niet veel van een dieper contact. Dat is alles.

Hij was blij met zijn bezoek, werd mij verteld. Heb jij dat ook gehoord?

Ja, ik hoorde dat hij blij was.

Heb jij hem niet gezien?

*Nee, Moeder, nee.*¹¹⁶

Hij is een jonge man....

Hoewel ik hem een paar maanden geleden in een "droom" had gezien.

Ah?

Ja, we ontmoetten elkaar. Waarom, ik heb geen idee.

Erg welwillend --- hij is erg welwillend.

Er is mij iets verteld (ik weet niet of het waar is), hij zou gezegd hebben: "Sri Aurobindo en de Moeder zijn de belangrijkste persoonlijkheden ter wereld van vandaag" --- ik weet niet of het waar is.

Hij lijkt blij te zijn geweest met zijn bezoek. Hij was erg blij om de school en de kinderen te zien.

Maar op het niveau waar ik leef... lijkt hij DAAR niet erg bewust te zijn.... Ik weet het niet. Ik weet het niet, maar in ieder geval heeft hij een erg lichte aanwezigheid, erg licht --- hij dringt zich helemaal niet op.

Ik voelde een erg sterke man --- erg sterk. En harmonieus sterk; zijn rechterarm was bloot, weet je, het gaf het gevoel van een sterke en stille kracht. Maar... ik had niet veel van een dieper contact.... Ik kan het niet zeggen.

Dat is alles.

En Tibet, heb je iets gezien --- zie je iets voor dat land?

Ik vertelde hem dat Tibet weer onafhankelijk zou worden. Hij vroeg me wanneer. Ik zei: "Ik weet het niet."¹¹⁷

Sri Aurobindo's idee was een onafhankelijk Tibet binnen een soort grote federatie met India. Maar wanneer zal dat gebeuren? Ik weet het niet.

¹¹⁶ Satprem had geen voorliefde voor drukte, en die dag was de hele Ashram daar samengestroomd. De Dalai Lama had de wens uitgesproken om Moeder alleen te zien, maar de hoogwaardigheidsbekleders van de Ashram zaten letterlijk aan hem vastgeplakt en bleven de hele bijeenkomst in Moeders kamer. Het was moeilijk om onder die omstandigheden enig "dieper contact" te hebben.

¹¹⁷ Moeder antwoordde: "Alles hangt af van de ontvankelijkheid van de wereld voor het supramentale bewustzijn." We publiceren in het Addendum een verslag van de vragen van de Dalai Lama en de antwoorden van Moeder.

Tibet zat opgesloten in een lagere vorm van Tantrisme; de Chinezen kwamen waarschijnlijk om hen te bevrijden uit hun gevangenis...

Ja.

...in dat lagere tantrisme. Als die zuivering voorbij is (met veel schade, helaas), zijn ze misschien weer vrij?

(Moeder knikt)

Hij gaf me dit *(Moeder laat een Tibetaanse Boeddha in messing zien)*. Het is een Boeddha. Staat er iets geschreven daar [onder het beeld]?

Ja, Moeder, er staan wat inscripties.

Ik denk dat het Tibetaans is.

Heel mooi.

Ja, het heeft een mooi gezicht.

(stilte)

Heb je hem niet gezien?

Nee, Moeder, ik heb alleen foto's van hem gezien. Iets wat lijkt op Pavitra, was mijn indruk.

Oh, echt waar!

Ja, in dezelfde "lijn", als je wilt.

* * *

ADDENDUM

(Verslag van het bezoek van de Dalai Lama. De vragen van de Dalai Lama werden aan Moeder gesteld door Kireet, de Registrateur van het Centrum voor Onderwijs, die op zijn beurt Moeders antwoorden teruggaf aan de Dalai Lama.)

(oorspronkelijk Engels)

(Dalai Lama:) Het is mijn droom om de perfecte economische ontwikkeling van Tibet te hebben, de perfecte organisatie, de efficiëntie die we vinden in het communisme, maar dit alles gebaseerd op, gegrondvest op de boeddhistische kwaliteiten van mededogen en liefde, zodat de mensen aan

de macht niet degenereren tot corruptie. Wat is Moeders visie op deze droom, en of zoiets in Tibet gerealiseerd zal worden?

Het is geen droom. Het zal dat natuurlijk zijn. Maar hoe lang het zal duren, weet ik niet. Dit is zoiets als wat Sri Aurobindo heeft gezegd over het Supramentale.

Waarheid, Liefde, Mededogen zullen een basis vormen voor de nieuwe schepping. Het is niet de geboorte, maar de waarde van mensen die het recht op autoriteit zou moeten geven.

Als de leer van Sri Aurobindo zich over de wereld kan verspreiden, en als er een volledige manifestatie is van het Supramentale, dan zal het Supramentale de kracht zijn van de bevrijding van Tibet.

Het zal zeker komen, het zal komen; maar als het gaat zoals het nu gaat, zal het honderden jaren duren. Maar als het Supramentale zich manifesteert, kan het snel komen. Snel betekent niet tien of twintig jaar --- dat zou bijna wonderbaarlijk zijn.

(Kireet:) Maar het Supramentale werkt nu heel krachtig.

Het is, het werkt. Het zal met voldoende kracht worden gemanifesteerd als de juiste mensen de autoriteit hebben.

Op dit moment lijkt het erop dat de oppositie, de leugen, met volle kracht aanvalt voordat ze sterft. Nooit, nooit hebben mensen zoveel gelogen als ze nu doen. Het lijkt erop dat de oude gewoonte spontaan komt. Maar het moet worden doorbroken.

We bevinden ons op een heel... wat we een onaangenaam moment in de geschiedenis van de aarde zouden kunnen noemen. Het is interessant omdat de actie erg krachtig is, maar ik kan het niet prettig noemen.

Maar dat heb ik je al verteld; ik heb het geschreven.¹¹⁸

(Kireet:) Ja, Moeder. De Moeder heeft de boodschap gegeven.

(Dalai Lama:) Wat mij betreft, ik heb geen zin om aan de macht te blijven in de regering. Want ik voel dat de regering zoveel conflicten tussen partijen met zich meebrengt, en de noodzaak om partij te kiezen met de ene partij tegen de andere....

Men kan regeren zonder partij te kiezen. Dat is de fout van alle regeringen; ze verminderen hun capaciteit enorm.

¹¹⁸ Bericht van 26 november 1972: "Voordat ze sterven, stijgt de onwaarheid in volle gang. Toch begrijpen mensen alleen de les van catastrofe. Moet het komen voordat ze hun ogen openen voor de waarheid? Ik vraag van iedereen een inspanning zodat het niet hoeft te gebeuren. Het is alleen de Waarheid die ons kan redden; waarheid in woorden, waarheid in daden, waarheid in wil, waarheid in gevoelens. Het is een keuze tussen het dienen van de Waarheid of vernietigd worden."

Maar voorbij het denkvermogen is er een hoger en dieper bewustzijn --- ze zouden een Bewustzijn vinden waarin men gebruik kan maken van alle capaciteiten. Het is een kwestie van het bewustzijn dat breed genoeg is, zodat elke capaciteit op zijn plaats kan worden gezet om een algemene harmonie te creëren.

(Dalai Lama:) Er is goede wil, er is oprechtheid onder mensen over de hele wereld, maar het aantal van zulke mensen is niet groot. Zullen ze in staat zijn om de omstandigheden van de wereld te veranderen?

Het zal zeker veranderen; het zal zeker veranderen. Alleen als de mensen oprecht zijn, zal het de tijd verkorten; het zal sneller gaan als de mensen oprecht zijn.

De eerste en onmisbare stap is om alle onwaarheid te stoppen. Valsheid is alles wat in ons de Aanwezigheid van het Goddelijke tegenspreekt.

Januari 24, 1973

Heeft u iets?...

Nee.

Hoe verder ik ga, hoe meer tegenstrijdigheden ik in mezelf ontdek --- scherpe tegenstrijdigheden. Ze lijken op onmogelijkheden.

Nee, geen onmogelijkheden --- het betekent waarschijnlijk dat je dieper of hoger moet gaan naar hun ontmoetingsplaats. Zo werkt het: de tegenstellingen worden steeds heftiger totdat we het punt vinden waarop ze... waar eenheid tot stand komt.

Men moet dieper en dieper gaan, of hoger en hoger – het is één en hetzelfde. Het is hetzelfde.

(stilte)

Al onze oude manieren om dingen te begrijpen zijn WAARDELOOS --- waardeloos.

Al onze waarden zijn WAARDELOOS.

We staan op de drempel van iets werkelijk wonderbaarlijks, maar... we weten niet hoe we het moeten behouden --- het komt zo (*gebaar dat een passerende vogel imiteert*).... We weten het gewoon niet.

Nooit, nooit eerder heb ik zo'n gevoel van onwetendheid, van onmacht, van... van een mengelmoes van angstwekkende tegenstrijdigheden gehad, en ik weet, ik WEET --- diep van binnen, voorbij het spreken --- dat het komt doordat ik niet weet hoe ik de plek kan vinden waar ze... ze harmoniseren en verenigen.

Ik kan absoluut niets doen, ik weet absoluut niets – in feite ben ik niets meer dan een... valse schijn, dat is alles.

Ik herinner me niets, ik vergeet zelfs wat ik eerder heb gezegd.... Alles is... (*gebaar van verbrokkeling*).

En vreemd genoeg is er bijna tegelijkertijd marteling en gelukzaligheid tegelijk. Daar.

(Moeder hoest stilte)

Alleen, wat vreemd is, is dat de menselijke natuur zoals die is samengesteld marteling gemakkelijker lijkt te begrijpen dan gelukzaligheid.

Er is een merkwaardig fenomeen: omdat er boeken [van Moeder] worden gepubliceerd, word ik in contact gebracht met dingen die ik eerder heb gezegd, en natuurlijk was ik erg overtuigd toen ik ze zei, maar nu... zeg ik tegen mezelf: hoe kon je dat zeggen!

Nou.

Er is "iets"... (*Moeder opent haar handpalmen omhoog*).

(lange stilte)

Er is er maar één, één wil over: moge het Goddelijke Zichzelf zonder vervorming uiten door dit lichaam. Dit is constant, constant, constant, constant....

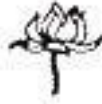
Vertel me, wat is de mantra?

OM....

OM Namó Bhagavateh?

Bhagavateh, ja, Moeder.

*(Moeder gaat naar binnen.
De klok slaat een eeuwig uur)*

Januari 31, 1973

(Lange stilte, moeder schudt haar hoofd meerdere keren alsof ze het niet meer weet, ze probeert te spreken en gaat opnieuw naar binnen.)

Dezelfde identieke omstandigheden, die zich op hetzelfde moment voordoen, kunnen een wonderbaarlijke gelukzaligheid veroorzaken --- wonderbaarlijk, zoals ik nog nooit eerder heb gevoeld --- of regelrechte hel. Precies dezelfde omstandigheden, en op hetzelfde moment.

Urenlang is het genoeg om je gek te maken, en voor een paar... (misschien uren, misschien minuten --- het tijdsgevoel is niet hetzelfde, maar hoe dan ook...) een wonder. Een wonderbaarlijke Aanwezigheid.

Het hangt niet echt af van omstandigheden: de omstandigheden zijn altijd hetzelfde, en toch....

En in dit nieuwe bewustzijn heeft tijd een compleet andere waarde: ik heb het gevoel dat ik een paar minuten heb doorgebracht, en mij wordt verteld dat het bijna een uur is geweest. Zo is het.

(stilte)

Dus het is zoals je wilt. Als je wilt mediteren...

Persoonlijk heb ik een vreemde indruk. Vroeger, jaren geleden, had ik het gevoel dat een deel van mijn bewustzijn enorm was, was... dit of dat; maar nu begrijp ik heel goed wat je bedoelt met een "oud stuk schors" (je weet wel, "Er is alleen nog maar een oud stuk schors over"), ik voel dat ik slechts een massa gebreken, onvolkomenheden, duistere elementen en ga zo maar door ben, maar het andere deel van mezelf ontgaat me volledig. Er is alleen dit soort façade vol onaangename en botsende en valse dingen. Terwijl het andere deel, het andere "ik"... ik weet het niet, het ontgaat me volledig. Ik weet dat het er is, maar ik ben me vooral bewust van al dit dat zich voor me afspeelt.

(Moeder gaat naar binnen)

Februari

Februari 3, 1973

De tijd is niet meer hetzelfde.... En ik kan niet meer eten. Nou... Wat er gaat gebeuren, weet ik niet.

Heel goede dingen!

(Moeder lacht en pakt Satprem's handen)

Je bent lief.

Maar ik weet het zeker, Moeder!

Natuurlijk! Ik ook! *(gelach)*

*(Moeder sluit haar ogen,
en voelt met haar hand de bloemen bij haar)*

Wat is deze?

"Genade," Moeder....

Dan is het voor jou.

Oh, dat....

*(Moeder opent haar handen omhoog
en gaat naar binnen)*

Ik kan niet praten.

Kan niet meer praten, kan niet meer eten.... En de tijd vliegt voorbij als een bliksem.

(Moeder gaat weer naar binnen)

Februari 7, 1973

(Over een tekst die Moeder gaf voor het volgende "Bulletin")

Er is maar één oplossing voor valsheid:
Het is om in onszelf alles te genezen
wat in ons bewustzijn de aanwezigheid
van het Goddelijke tegenspreekt.

(31 december 1972)

Ik ben hier heel enthousiast over! Het is heel waar ---- heel waar. Het is misschien niet makkelijk te begrijpen, maar het is HEEL DIEPZINNIG waar.

Alles in ons dat de manifestatie van het Goddelijke verhult, vervormt of verhindert, is de valsheid.

Het betekent een heleboel werk!

Dat is wat ik de hele tijd doe --- elke dag en de hele dag door, zelfs wanneer ik het niet... zelfs als ik mensen zie. Het is het enige waar het de moeite waard voor is om te leven.

Februari 8, 1973

(Dit is een fragment van een bijeenkomst met een paar leraren van de school. We danken deze opnames aan de vriendelijke medewerking van een van hen.)

Wat is de beste manier om onszelf voor te bereiden? Want je voelt duidelijk dat dit alles een vrij uitgebreide voorbereiding vereist.

Om je bewustzijn te verbreden en te verlichten, natuurlijk. Maar hoe doe je dat?... Hoe verbreed en verlicht je je bewustzijn? Als ieder van jullie zijn psychische wezen zou kunnen vinden en zich ermee zou verenigen, zouden alle problemen opgelost zijn.

Het psychische wezen is de vertegenwoordiger van het Goddelijke in de mens. Het is waar, weet je: het Goddelijke is niet iets ver weg en onbereikbaar; het Goddelijke is in je, maar je bent je er niet volledig van bewust. Je hebt eerder... tot nu toe fungeert het meer als een invloed dan als een Aanwezigheid. Het moet een bewuste Aanwezigheid worden, zodat je je op elk moment kunt afvragen hoe... hoe het Goddelijke ziet.

Zo is het: eerst, hoe het Goddelijke ziet; dan, hoe het Goddelijke Wil... dan, hoe het Goddelijke doet. Het heeft niets te maken met het afreizen

naar ontoegankelijke gebieden: het is HIER. Hoewel, voor het moment, alle oude gewoontes en het algemene onbewustzijn er een soort deksel op hebben gezet, wat ons ervan weerhoudt te zien en te voelen. We moeten... we moeten dat optillen, optillen.

In principe moeten we bewuste instrumenten worden... bewust... bewust van het Goddelijke.

Normaal gesproken duurt het een heel leven, of zelfs meerdere levens in sommige gevallen. Maar hier, in de huidige omstandigheden, kun je het doen in... een paar maanden. Degenen die een vurige aspiratie hebben, kunnen het doen in een paar MAANDEN.

(Moeder blijft een paar momenten geconcentreerd)

Voelde je iets?

(Een van de leraren:) Was er een speciale neerdaling?

Er is geen "neerdaling"! Dat is nog eens een verkeerd idee. Er is geen "neerdaling". Het is iets dat ALTIJD hier is, maar je voelt het gewoon niet. Er is geen afdaling, dat is een volkomen verkeerd idee.

Weet je wat de vierde dimensie is?

We hebben erover gehoord....

Heb je het ervaren?

Nee, Moeder.

Oh, maar het is precies het beste voorbeeld dat de moderne wetenschap kan bieden --- de vierde dimensie. Het Goddelijke is de vierde dimensie voor ons. Het... behoort tot de vierde dimensie. Het is overal, zie je --- altijd overal. Het komt en gaat niet: het is er altijd... overal. Wij zijn het, het is onze domheid die ons ervan weerhoudt het te voelen. Er is geen behoefte om ergens heen te gaan... helemaal geen behoefte, helemaal geen.

Om je bewust te zijn van je psychische wezen, moet je de vierde dimensie hebben kunnen voelen, het een keer hebben gevoeld, anders kun je niet weten wat het is.... Oh, Heer!

Het is zeventig jaar geleden dat ik wist wat de vierde dimensie is --- meer dan zeventig jaar.

(stilte)

Onmisbaar, het is onmisbaar. Het leven begint daarmee. Anders ben je in onwaarheid – in een mengelmoes van verwarring en onwetendheid.... Het denkvermogen! Het denkvermogen! Het denkvermogen!

Anders, om je bewust te zijn van je eigen bewustzijn, moet je het mentaliseren. Het is vreselijk, vreselijk!

Daar.

Dit nieuwe leven is niet de voortzetting van het oude, toch Moeder, het moet van binnenuit opkomen.

Ja! Ja!

Er is geen gemeenschappelijke basis tussen de twee....

Die is er --- die is er, maar je bent je er niet van bewust. Je moet... je moet... het is de geest die je ervan weerhoudt het te voelen. Één MOET ZIJN, zie je. Alles wat je doet is alles mentaliseren --- alles. Wat jij "bewustzijn" noemt, is dingen uitdenken; dat is wat jij bewustzijn noemt. Maar dat is het helemaal niet! Dat is geen bewustzijn. Bewustzijn... zou volledig helder en WOORDLOOS moeten zijn.

(Moeder sluit haar ogen)

Zo... wordt alles lichtgevend en warm en... STERK!

En vredig... een ware vrede, die geen traagheid of onbeweeglijkheid is.

Moeder, kunnen we dit als doel aan alle kinderen geven?

Allemaal... nee! Ze zijn niet allemaal even oud, zelfs niet als ze dezelfde fysieke leeftijd hebben. Sommige kinderen zijn primitief. Men zou... Zie je, als jij je zelf volledig bewust was van je psychische wezen, zou je weten welke kinderen psychisch ontwikkeld zijn. Sommige kinderen hebben alleen een embryonale psyche --- de leeftijd van de psyche varieert enorm. Normaal gesproken duurt het meerdere levens voordat de psyche volledig gevormd is, en het is de psyche die van het ene lichaam naar het andere gaat; daarom zijn we ons niet bewust van onze vorige levens --- omdat we ons niet bewust zijn van ons psychische wezen. Maar soms, op een bepaald MOMENT nam het psychische wezen deel aan een bepaalde gebeurtenis, het werd bewust; en dat creëert een herinnering. Soms merk je dat je een gedeeltelijke herinnering hebt aan iets, de vluchtige herinnering aan een omstandigheid of gebeurtenis of gedachte, of zelfs aan een actie.... Het is omdat de psyche zich ervan bewust was.

(stilte)

Wat zou je, ik nader mijn honderdste jaar --- het is nog maar vijf jaar weg --- en ik begon mijn inspanning om bewust te worden toen ik vijf was. Het is een feit. Dat vertelt je.... En ik ga door, en het is door. Nu ben ik natuurlijk gekomen om het werk in de cellen van het lichaam te doen, maar het werk begon lang geleden.

Ik wil je niet ontmoedigen, maar alleen om je te vertellen dat het niet in een oogwenk gedaan is!

Het lichaam... het lichaam is gemaakt van een substantie die nog steeds erg zwaar is. Het is de substantie zelf die moet veranderen om het Supramentale te laten manifesteren.

Dat is alles wat ik kan zeggen.

Februari 14, 1973

(Over de slechte vertaling van Sri Aurobindo's teksten in de "Auroville Gazette." Moeder had Satprem gevraagd om een paar kwesties te controleren en te proberen de situatie te herstellen met de medewerking van zijn vriend Luc in Auroville. Dit lokte reacties uit die onmiskenbaar... scherp waren.)

...Maar, moeder, ik heb het gezien: alle vertalers, of ze nu Frans, Engels, Duits of wat dan ook zijn, hebben een KOLOSSAAL ego van een vertaler; zodra je hun vertaling aanraakt, is het alsof je hun kleine zelf uit elkaar scheurt. Of het nu Y, T., CS. of een van de mensen is met wie ik te maken heb gehad, vertalers zijn gewoon niet aan te raken. Dit is de waarheid. Nou, laten we ze met rust laten. Er is een ware genade nodig om ze te laten begrijpen.

Maar ik was zelf niet tevreden met mijn vertalingen.

Het is heel moeilijk, moeder! Dat weet ik heel goed. Maar zodra je een vertaler aanraakt, is het alsof je dynamiet aanraakt!

(Moeder lacht) Laten we het dan maar zo laten.

Ja, moeder, het is hopeloos. Ik zal Auropress laten weten dat je brief is geannuleerd.¹¹⁹ Amen. Zij [de vertaler] zal van binnenuit moeten veranderen --- jij moet ons allemaal van binnenuit veranderen, dat is de kern van de zaak.

Ik denk (dat vertelde ze me) dat als ze iets moeilijk vindt, ze het mij zal vragen. Ze zei: "Als ik twijfel, vraag ik het jou."

¹¹⁹ Moeder een bericht naar de Gazette had gestuurd met de mededeling dat alle vertalingen van Sri Aurobindo's teksten de goedkeuring van het Copyright Bureau moesten krijgen voordat ze gepubliceerd werden.

Maar het probleem is dat ze meestal geen twijfels hebben!

(Moeder lacht)

Nee, nee, Moeder, ik zeg dit in alle nederigheid, want ik doe dit werk al... achttien jaar nu; en ik zie hoeveel jaren het me heeft gekost, hoeveel blunders ik heb gemaakt en hoeveel hulp Sri Aurobindo me heeft gegeven voordat ik echt in de juiste geestesgesteldheid kwam. Dus ik heb medelijden met deze mensen, ik begrijp heel goed waarom ze fouten maken. Wat me stoort, is hoe zeker ze van zichzelf kunnen zijn. Het is jammer.

Soms begrijpen mensen een slechte vertaling beter dan een goede.

Ja, Moeder, misschien wel!... Maar toch, soms slaat het gewoon nergens op.

Ik kan zelf niet alles doorlezen, dat kost te veel tijd.

Ga zo goed mogelijk met ze om.

Bah, bah, luister! Niets minder dan een beetje genade kan iets doen!... Voor mij betekent het meer verantwoordelijkheid, meer complicaties, het betekent een extra last --- ik kijk er absoluut niet naar uit, weet je.

Nou, af en toe, als het echt helemaal geen zin heeft...

Ik denk dat we een beetje...

Ja, Moeder, ik vind ook dat we het moeten vergeten --- mensen moeten het van binnenuit begrijpen, en dat zal dat zijn.

Ik hoor (via Nirod¹²⁰) bepaalde dingen die Sri Aurobindo zei, en hij zegt dat zelfs hij zichzelf een groot aantal keren tegensprak...

Ja, ja, Moeder!

...en dat natuurlijk de twee of drie verschillende benaderingen allemaal waar zijn. Dus we kunnen het ons veroorloven om net zo... zo breed te zijn als hij is!

Eerlijk gezegd was zijn begrip van de dingen heel soepel --- heel soepel. Toen ik naar bepaalde dingen luisterde die hij zei, had ik het gevoel dat ik heel weinig had begrepen van wat hij bedoelde. Nu ik meer en meer in contact ben met het supramentale Bewustzijn, zie ik hoe soepel --- soepel

¹²⁰ Correspondentie met Sri Aurobindo.

en complex ---- het is, en hoe het ons nauwe menselijke bewustzijn is dat dingen... (*Moeder tekent kleine vakjes in de lucht*) vast, vast en droog ziet.

Ja, natuurlijk.

Dus.... we staan onder de heerschappij van de geest, en de geest is zo rigide (*dezelfde kleine vakjes in de lucht*). Maar ik zie dat zodra je voorbij de geest gaat, het... het is als golven op de zee.

Kortom, we moeten alles leren. We proberen op de mentale manier te begrijpen, dus we begrijpen niets. We bakenen dingen gewoon af (*hetzelfde gebaar van het tekenen van vakjes*), en dat is wat we begrip noemen.

Als we alles grondig in vakjes hebben gestopt (*hetzelfde gebaar*), dan zeggen we dat we het hebben begrepen!

(Moeder gaat naar binnen)

Februari 17, 1973

(Moeder blijft lang geabsorbeerd, schudt dan haar hoofd....)

Oh!... Ik moet omgaan met alles wat het Goddelijke in het verleden en het heden tegenspreekt, en het is.... In dit lichaam. Ik bedoel, al het verleden komt uit het onderbewustzijn naar boven, en nu zelfs alles wat werd onderdrukt.... Het is niet iets dat ik "voel" of "ervaar", maar het is een perceptie. De perceptie... ja, van hoe al onze noties van goed en kwaad, goed en fout zinloos zijn voor de Goddelijke visie, absoluut zinloos --- onwerkelijk.

Alle menselijke noties zijn zo beperkt en beperkt, zo partijdig en getint met morele voorkeuren.

Alsof mij alles in het bewustzijn werd getoond dat zich verzet tegen de... onmetelijkheid --- de goddelijke onmetelijkheid. Alles is zo beperkt, zo klein....

(stilte)

Hoe laat is het?

Tien over half elf.

Wil je blijven?...

(Moeder stort zich erin)

Februari 18, 1973

(Uittreksels uit een vergadering met de schoolmeesters. Een van hen klaagt dat de eerste tekenen van geweld zich bij de kinderen voordoen.)

Geweld is nodig zolang mannen worden geregeerd door hun ego en zijn verlangens. Maar geweld mag alleen worden gebruikt als verdedigingsmiddel wanneer je wordt aangevallen. Het ideaal waar de mensheid naartoe beweegt en dat we willen realiseren is een staat van helder begrip waarin de behoeften van elke persoon en de harmonie van het geheel in aanmerking worden genomen.

De toekomst zal geen behoefte hebben aan geweld omdat deze zal worden bestuurd door het Goddelijke Bewustzijn, waarin alle dingen in harmonie zijn en elkaar aanvullen.

Op dit moment bevinden we ons nog in een stadium waarin wapens nodig zijn. Maar het moet worden begrepen dat dit een voorbijgaande fase is, geen permanente, en dat we moeten streven naar de andere.

Vrede... vrede en harmonie zullen een natuurlijk resultaat zijn van de verandering van bewustzijn.

Zie je, in India heerst het Gandhiaanse concept van geweldloosheid dat fysiek geweld heeft vervangen door moreel geweld, maar het is veel erger!

Maar als je het aandurft om tegen Gandhi te spreken, zal iedereen onmiddellijk... oh!

Je hoeft zijn naam niet te noemen, je kunt de kinderen uitleggen dat het vervangen van fysiek geweld door moreel geweld niet beter is. Voor een trein gaan liggen om hem te laten stoppen met rijden is moreel geweld dat uiteindelijk meer wanorde kan veroorzaken dan fysiek geweld.

Er zou veel over te zeggen zijn.... Het hangt van elk geval af. Ikzelf moedigde het schermen enorm aan, omdat het je vaardigheid, controle over je bewegingen en discipline in geweld geeft --- ik moedigde schermen ooit enorm aan. Ik leerde schieten; ik schoot met een geweer, omdat het je standvastigheid en vaardigheid geeft en een heel goed oog; en het dwingt

je om kalm te blijven te midden van gevaar. Al deze dingen zijn... Ik zie niet in waarom iemand *hopeloos geweldloos* zou moeten zijn, het maakt alleen maar een ruggengraatloos personage.

Maak er een kunst van! Een kunst om kalmte, vaardigheid en zelfbeheersing te cultiveren. Het is niet nodig om verontwaardigd te schreeuwen zoals Gandhi deed. Het is nutteloos, nutteloos, absoluut nutteloos --- ik ben er helemaal niet voor! Men moet de middelen van zelfverdediging onder de knie krijgen, en men moet ze cultiveren om dat te doen.

Laat ze vooral begrijpen dat moreel geweld net zo erg is als fysiek geweld. Het kan zelfs erger zijn, dat wil zeggen, fysiek geweld dwingt je tenminste om sterk te worden en jezelf te beheersen, terwijl moreel geweld.... Jij bent misschien zo [ogenschijnlijk stil] en herbergt het ergste morele geweld in jezelf.

Februari 21, 1973

Moeder is vijfennegentig.

Februari 28, 1973

(De laatste tien dagen zijn de "gesprekken" in stilte en contemplatie gevoerd --- ik heb de indruk dat moeder wil dat ik iets op een andere manier begrijp. Maar wat? Bovendien is de begeleidster nu bijna constant in de kamer. Ze doet niet meer alsof ze in de badkamer is. Ze onderbreekt het gesprek, geeft haar eigen commentaar - natuurlijk, omdat Moeder "niet kan horen." ... Mensen gaan naar binnen en buiten in moeders kamer wanneer ze willen en zetten hun eigen gesprekken voort. De sfeer is behoorlijk veranderd. Dit is misschien de reden waarom moeder probeert een ander soort communicatie met mij tot stand te brengen, een ander soort verbinding. Maar stilte... is heel stil. En ik realiseerde me niet wat er snel voor mijn ogen naderde.)

Dus?... Hoe gaat het met je?

Ik weet het niet zo goed.

Niet zo goed?

Ik weet het niet.

(Moeder lacht)

Je hebt het gevoel dat je helemaal niet weet welk pad je bewandelt.

Ik ook niet!... Ik ook niet.

Maar ik weet dat het met opzet is. Ik maak me geen zorgen, want ik weet dat het met opzet is. We hebben een mentale manier van weten, die waardeloos is --- echt waardeloos. Zoals Sri Aurobindo zei, gaat het van valsheid naar waarheid --- terwijl het Supramentale van waarheid naar waarheid gaat. En het heeft niets te maken met de mentale benadering. Dat weet ik. Als ik helemaal stil ben, zonder dat er iemand hier is en niemand die me stoort, dan... *(Moeder sluit haar ogen)* komt er een bepaalde toestand... en je voelt dat als die zich ontwikkelt, het... *(Moeder glimlacht in stilte)*.

Je betreedt een lichtgevende onmetelijkheid... zonder enige vragen.

*(Moeder pakt Satprems handen
en gaat naar binnen)*

Maart

Maart 3, 1973

We hebben niets voor het volgende Bulletin, geen "Notities.

(stilte)

Je zou willen weten of je op het juiste pad bent...

Welk pad?

Uw pad, het pad naar het nieuwe bewustzijn.

(Moeder geeft aan dat ze niet wil praten)

Voorlopig is de echte Kracht --- de echte Kracht --- in stilte.

(Moeder gaat naar binnen)

Maart 7, 1973

Hoe gaat het met je?

Nou, dat kan ik echt niet zeggen.... Jij moet het beter weten dan ik.

(Moeder lacht) Persoonlijk hoor ik steeds: vrede, vrede, vrede....

*(Moeder gaat naar binnen,
terwijl ze Satprems handen in de hare houdt)*

Maart 10, 1973

Wat doen we met het Bulletin, Moeder... de "Notities onderweg"?

Heb je iets?

Bijna niets, slechts twee kleine stukjes.

Ga je gang, lees ze.

(Satprem leest)

Is dat alles?...

Ja [gelach].... Het is duidelijk dat u geen zin meer hebt om te praten.

Nee. Ik kan niet praten, het komt er niet duidelijk uit.

Maar dat is niet waar! Dat doet het wel! Het komt er heel goed uit.

Als je een vraag hebt, kunnen we het proberen.

Ik weet het niet, wanneer ik probeer in contact te komen met dat Bewustzijn, voel ik altijd een soort lichtgevende immensheid, zoals je zegt....

Ja.

Maar ik voel dat het stilstaat, zie je; ik ben erin en zou er voor altijd in kunnen blijven, maar....

Precies. Dat is ook mijn eigen gevoel.

Maar is het genoeg om Dat in je te laten doordringen? Is er niet iets anders te doen?

Ja, dat denk ik. Ik denk dat het het enige is wat je kunt doen. Persoonlijk blijf ik herhalen: "Wat U wilt, wat U wilt, wat U wilt.... Laat het zijn zoals U wilt, mag ik doen zoals U wilt, mag ik me bewust zijn van wat U wilt."

En ook: "Zonder U is het de dood; met U is het leven." Met "dood" bedoel ik niet de fysieke dood --- het zou kunnen gebeuren, het zou kunnen zijn dat als ik het contact nu zou verliezen, het het einde zou zijn --- maar dat is onmogelijk! Ik voel dat... IK DAT BEN --- Met wat weerstanden die het huidige bewustzijn nog kan hebben, dat is alles.¹²¹

¹²¹ Dit "als ik het contact zou verliezen" en "dat is onmogelijk" leidt ons weer terug naar dezelfde verwarrende vraag. En we herinneren ons Moeders woorden: "Alleen wat geweld zou de transformatie kunnen stoppen, anders zal het maar doorgaan en doorgaan en doorgaan...." (4 december 1971, *Agenda XII*)

En als ik iemand zie... (*Moeder opent haar handen alsof ze die persoon aan het Licht aanbiedt*), ongeacht wie het is: zo (*hetzelfde gebaar*).

(*stilte*)

Het is grappig, ik voel me constant als een kleine baby die opgerold is --- opgerold in... (welke term te gebruiken?) een *allesomvattend* goddelijk Bewustzijn.

(*Moeder blijft onbeweeglijk*)

En de minste tegenstrijdigheid die de atmosfeer binnenkomt bezorgt me zoveel ongemak, ik voel dat ik het niet kan verdragen.

Zo, zo is het.

Net was ik zo afgedwaald, zie je, maar ik voelde me plotseling ongemakkelijk en dat trok me terug. Het wordt niet mentaal uitgedrukt, het is geen idee of zelfs maar een sensatie, het is... Ik weet niet wat het is. Het is als een ontkenning, een pijnlijke ontkenning. Waardoor ik echt een acute pijn voel, en ik word teruggetrokken in dit fysieke bewustzijn.

(*Moeder gaat naar binnen, lijkt zich dan ongemakkelijk te voelen. Champaklal komt en luidt de bel*)

Maart 14, 1973

(*Uittreksels uit een vergadering met de schoolmeesters. Het onderwerp is de ruzies op school en de rivaliteit tussen groepen leraren.*)

Ik kan er geen touw aan vastknopen.... Ik kan niet meer helpen, zie je, want al deze mentale combinaties slaan nergens meer op.

Ik merk dat er een geest van verwarring op school is binnengedrongen.

Ze betekenen allemaal hetzelfde, maar ze gebruiken verschillende woorden en de woorden... botsen. Persoonlijk weet ik dat ze heel vergelijkbare ambities hebben, maar ze spreken allemaal hun eigen taal en de talen lopen langs elkaar heen, dus ze ruziën over niets. Dat is de situatie!

Ik denk dat het het beste zou zijn als iedereen even stil zou zijn.

Ik heb ook nooit problemen gehad met de mensen om me heen, maar nu lijken we verschillende talen te spreken.

(stilte)

Maar het effect op mij is vreemd: ik heb de indruk dat ik ziek ben --- er is niets mis met mij, ik ben gezond, maar ik heb constant de indruk dat ik ziek ben.

De waarheid is dat het de overgang is van het gewone mentale bewustzijn naar het supramentale bewustzijn. Het mentale bewustzijn raakt in paniek in de aanwezigheid van het supramentale bewustzijn. De vibratie is zo anders dat ik het gevoel heb dat ik elke minuut zou kunnen sterven. Alleen als ik heel rustig ben, doe ik....

Het oude bewustzijn (dat helemaal geen mentaal bewustzijn is, maar toch...), het oude bewustzijn blijft zijn mantra herhalen --- er is een mantra --- het blijft zijn mantra herhalen, wat een soort achtergrond vormt, een contactpunt. Het is heel eigenaardig. Maar daarbuiten is er iets vol licht en kracht, maar het is zo nieuw dat... het bijna paniek veroorzaakt. En als het dat bij mij doet, met de lange ervaring die ik heb... als het hetzelfde effect heeft op anderen, denk ik dat we allemaal krankzinnig worden! Nou.

Ik denk dat we heel rustig moeten blijven als we de draad niet willen verliezen!

(Er volgt een lange discussie door de leraren)

Maar onze taal is... er zit een soort stolp overheen, een mentale stolp waar hij zich niet van wil bevrijden. Het is echt een moeilijke tijd.

Ik denk dat we heel, HEEL RUSTIG moeten zijn - heel rustig.

(Moeder wendt zich tot een van de leraren en tot alle leraren)

Ik zal je mijn oude mantra vertellen. Het houdt het uiterlijke wezen heel rustig: OM, Namó, Bhagavateh.... Drie woorden.

Voor mij betekenden ze:

OM: Ik smeeK de Allerhoogste Heer.

Namó: Ik gehoorzaam Hem.

Bhagavateh: Maak mij goddelijk.

(stilte)

Dit, ontdekte ik, heeft de kracht om alles te kalmeren.

Maart 17, 1973

Ik had een vraag die ik u wilde stellen.

Wat is het?

Ik vroeg me af wat het verschil is tussen... Weet je nog, vroeger ging je in trance, in de innerlijke toestanden. Ik wilde weten wat het verschil is tussen de trance die je vroeger kende en die van nu?

Helemaal anders.

Het is dus geen "trance".

Nee.

Nee, het is een ander soort bewustzijn. Het verschil is zo groot dat ik me afvraag... soms vraag ik me af hoe het mogelijk is --- soms is het zo nieuw, zo onverwacht dat het bijna pijnlijk is.

Aah!...

Dus ik vraag mezelf af: "Wat?" En extern zie ik maar één oplossing: extern --- ik herhaal OM Namo Bhagavateh. Constant --- dat is voor het uiterlijke wezen. En intern... *(gebaar, handen open in onbeweeglijke contemplatie)*...

(stilte)

...een buitengewone stilte. Ik denk dat ik er een paar minuten in zit, maar soms is het een uur.... En het tegenovergestelde ook: ik voel dat de tijd maar doorgaat en doorgaat, en het zijn maar een paar minuten. Wat betekent dat de tijd anders is. Maar dan, als de waarde van tijd verandert.... Onze tijd is gebaseerd op de zon, zie je, maar daar, het is een andere referentie.

Dus, met andere woorden, u gaat niet echt uit Materie?

Nee, helemaal niet.

Het is een nieuwe conditie IN Materie.

Ja. Ja, ja, precies. En geregeerd door iets anders dan de zon weet niet wat.... Waarschijnlijk het Supramentale bewustzijn.

(stilte)

Tijdens de maaltijden, bijvoorbeeld, denk ik soms dat ik heel snel heb gegeten, en dat het me meer dan een uur heeft gekost. Andere keren heb ik het gevoel dat het lang duurde --- het duurde maar een paar minuten. Dus als je daar vanuit een gewoon standpunt naar kijkt, heb je het gevoel dat... mensen zullen denken dat je gek bent. Dus er is een soort aanbeveling: stilte, stilte, stilte, stilte....

Niet te veel met mij, alsjeblieft!

(Moeder lacht)

Ik wilde weten of ik persoonlijk... of ik persoonlijk op de goede weg zat.

(Moeder is een paar seconden verzonken)

Het antwoord was meteen JA, maar ik was niet degene die het antwoord gaf.

(Moeder is weer verzonken
en komt bijna meteen terug
met een beweging van verstikking)

Je ziet hoe het is: nu, zodra ik probeer iets te weten, voel ik zo'n verstikkende hitte dat ik denk dat ik ga sterven. Daar. Begrijp je?

Ja.

Zo is het.

Ja, Moeder. Ja, je moet niet "proberen te weten", dat is het punt.

(Moeder gaat naar binnen)

Maart 19, 1973

(Een bericht van Moeder)

Hier hebben we geen religie.

Wij vervangen religie door spiritueel leven, dat echter is en zowel dieper als hoger, dat wil zeggen, dichterbij het Goddelijke. Want het Goddelijke is in alle dingen, maar wij zijn ons er niet van bewust.

Dit is de immense vooruitgang die de mens moet boeken.

Maart 21, 1973

Wat is er?

Ik zag u gisteravond.

(Op een opgetogen toon) Aah!

Vreemd genoeg probeerde ik een nieuw bed voor u te bedenken – uit te vinden of te construeren --- alsof het uwe niet comfortabel was. Een bed dat u... ja, een beetje comfortabeler zou maken. Ik heb geen idee wat het betekent!

Ik wel. Het is heel goed! *(gelach)*

Heel goed.

(stilte)

Hoe laat is het?... Wat wil je?¹²²

Wat je maar wilt.

Nee!... *(lachend)* Ik sta tot je beschikking!

Heb je niets te zeggen?

Ik merk dat ik extreem gevoelig word. De minste verstoring in de atmosfeer en ik krijg klappen.

Oh, ik ook! En in zo'n mate dat ik er ziek van word.

Ja, het is behoorlijk vervelend. Maar er moet een radicale remedie zijn, ik bedoel iets dat je volledig beschermt. Dat zou zijn....

Persoonlijk is mijn oplossing om me materieel op te krullen in het Goddelijke. Alleen is het moeilijk. Het is.... Het kan gedaan worden, maar dit alles *(zigzaggende gebaar in de lucht)* veroorzaakt een constante verstoring.

¹²² Moeder bedoelt natuurlijk contemplatieve stilte.

(Moeder duikt erin
en houdt Satprems handen vast)

Maart 24, 1973

Goedemorgen!... Eet je kaviaar?

Kaviaar!

Het is heel lekker eten....

Dat weet ik zeker!

Ik at het vroeger, maar nu kan ik het niet meer.... Nog niet zo lang geleden
at ik het, maar mijn ogen werden er dik van.¹²³ Dus ik ben gestopt.

Hoe lang is het geleden dat je voor het laatst kaviaar hebt gegeten?

Oh, minstens... dertig jaar!

(Moeder lacht) Probeer het eens en kijk wat je ervan vindt.

Oké, ik zal het zien!

(stilte)

*Ik heb een bloem uit de tuin voor u meegebracht: "Overgave van de
Valsheid."¹²⁴*

Oh!...

(Moeder neemt onmiddellijk de
bloem en legt hem op haar voorhoofd,
waar ze hem lang vasthoudt,
in stilte)

Ik neem hem in de grootste en meest diepgaande zin....

(stilte)

¹²³ Allemaal gezouten voedsel, zei de dokter.

¹²⁴ Dubbele rode laurierbloem.

Niets te vragen?

Nee --- moge de valsheid verdwijnen.

Kijk.... Zoals ik het begrijp, wanneer de onwaarheid verdwenen is (zelfs in een enkel persoon – wanneer er geen spoor overblijft...), moet er Licht zijn, Vrede... (*Moeder strekt haar armen uit*)... Uitgestrektheid... perfect begrip... de WARE visie op onze wereld en dingen, en vereniging, een bewuste vereniging met het goddelijke Bewustzijn.

(Moeder gaat naar binnen)

Maart 26, 1973

(Fragmenten uit een gesprek met de leraren. Een van hen klaagt over het "gebrek aan coördinatie")

Coördinatie!... Maar dat komt omdat mensen gewend zijn om hun geest te gebruiken om dingen te organiseren, dat is alles wat ze kennen: organisatie zoals bedacht door de geest. Terwijl wij hier proberen dat patroon te veranderen. Wij streven naar een regeringswisseling --- maar de nieuwe regering is nog niet erg bekend, dat is de moeilijkheid.

Misschien wil ik te snel gaan.

Ik zie het duidelijk... Ik heb de neiging om te snel te gaan, mogelijk.

Maart 28, 1973

(Die dag had Satprem de innerlijke perceptie dat er een nieuwe fase begon, dat Moeder zich steeds meer "terugtrok". Een paar dagen later, op 7 april, zag ze bijna niemand meer, behalve de paar vaste discipelen.)

Eet je genoeg?

Ja, Moeder.

Wat nieuws?

Gaan de zaken vooruit?

Ik denk het wel.

Ik richt mijn bewustzijn zo min mogelijk op mezelf, want... het gevoel is HEEL onaangenaam.

Dingen zijn alleen te verdragen als ik uitsluitend op het Goddelijke gericht ben en het materiële bewustzijn herhaalt, OM Namó Bhagavateh... Zo. Als een achtergrond voor alles.

OM Namó Bhagavateh...

Weet je, een achtergrond die je als fysieke ondersteuning kunt gebruiken.

OM Namó Bhagavateh...

(Moeder gaat 40 minuten naar binnen)

Maart 30, 1973

Fragmenten van een bijeenkomst met de leraren.

(Aan het einde van een lang en pijnlijk gesprek waarin de wrok van een bepaald individu tegen haar buurman wordt blootgelegd, dan boze opmerkingen, dan uiteindelijk een verzoek om "zegeningen" voor een nieuw transportbedrijf, met een foto van de vrachtwagen op de achterkant waarvan moeder wordt gevraagd iets te schrijven, kondigt een van de leraren aan dat er een epidemie van waterpokken en bof is uitgebroken op school onder de leerlingen en leraren, en dat een van hen tyfus heeft. Moeder luistert naar dat alles.... Dit zal de laatste bijeenkomst met de leraren zijn.)

Ik hoop dat je daar niets van meeneemt?

(de leraren lachen, onbegrijpend)

Heb je alle nodige voorzorgsmaatregelen genomen?... Anders zou het een echte catastrofe zijn.

(stilte)

Ik hoop dat je alle voorzorgsmaatregelen hebt genomen om daar niets van naar mij toe te nemen?

*(stilte,
een van de leraren legt uit
dat de incubatieperiode 3 tot 4 weken duurt)*

Als je dat niet hebt gedaan, is het echt een misdaad *(er klinkt bijna angst in de stem van moeder)*, want.... Er is niets om uit te leggen. Het is een misdaad. Ik word HELEMAAL niet beschermd.

Maart 31, 1973

Dus, wat zou je me willen vertellen?

Ten eerste, hoe gaat het met u?

Ik kan je niet horen. Vraag je hoe het met me gaat?...

Ja --- je "kunt niet horen"!

Maar wat betekent dat? Ik kan alleen goed zijn als... er geen ik is.

Ik heb mezelf een vraag gesteld.

Ah?

Over dat nieuwe bewustzijn. Ik kan het contemplatieve of passieve aspect ervan begrijpen (of raden), maar niet zo goed het dynamische of actieve aspect. Ik zie niet helemaal hoe het WERKT --- ik begrijp het q contemplatieve deel, maar hoe handelt het?

Ik weet het niet. Ik heb geen idee.

Maar handel je of ben je gewoon in...?

Ja, ik handel. Maar wat bedoel je precies?... Ja, ik handel!

Bijvoorbeeld, wanneer u binnen bent, in een innerlijke staat....

Maar ik handel veel beter dan wanneer --- ik lijk binnen te zijn, maar dat is niet zo. Iedereen maakt dezelfde fout.

Ja, maar ik begrijp het volledig.

Wanneer ik op die manier geconcentreerd ben, is het niet dat ik binnen ben, ik ben in een ander soort bewustzijn.

En het is enorm, enorm, enorm, enorm – enorm.

Ja, maar het is de actieve kant van dat bewustzijn die ik niet...

Maar het heeft geen kant! Het is een bewustzijn (*gebaar van druk van bovenaf*).... Het heeft geen kant, het is niet passief of actief – het is een bewustzijn... (*hetzelfde gebaar van druk*) een bewustzijn dat op de wereld drukt.

(stilte)

Zie je, je probeert het mentaal te vertalen, wat onmogelijk is – onmogelijk. Je moet dat bewustzijn binnengaan... alleen dan zul je weten wat het is. Er is geen actief of passief, geen binnen of buiten --- alles wordt vervangen door iets anders... wat ik niet kan beschrijven.... Er zijn geen woorden voor.

Maar bijvoorbeeld, persoonlijk, wanneer ik probeer daarheen te gaan, in dat bewustzijn, is mijn belangrijkste indruk van niet-bestaan.

Ah, nee!

Individueel niet-bestaan, bedoel ik.

Nee....

Het is wijd, het is enorm, maar er is geen persoon meer, geen individu meer.

Nee. Dat is het niet.... Voor mij is dat alles het verleden... (*stilte*). Ja, ik begrijp heel goed wat je bedoelt....

(Moeder gaat naar binnen)

April

April 7, 1973

(De laatste paar dagen zag moeder maar weinig mensen. Ze bleef in zichzelf gekeerd. De vorige ontmoeting, op 4 april, werd in volledige stilte doorgebracht. Moeder geeft me bloemen, houdt mijn hand in de hare en blijft een tijdje stil. Ze is zo wit...)

Ik lijk alle weerstanden van de wereld te verzamelen.... Ze komen één voor één naar me toe, en als ik niet.... Als ik een minuut lang stop met het aanroepen van het Goddelijke, en zijn aanwezigheid in mij intiem voel, is de pijn ondraaglijk, mon petit! Zodanig dat ik nu aarzel om tegen mensen over "transformatie" te spreken, want als dat het is, moet je echt een held zijn.... Zie je, er is iets in het lichaam dat bijna non-stop zou huilen.

Toch lijkt het me dat er iets HEEL eenvoudig gedaan kan worden om het allemaal goed te maken.... Maar ik weet niet wat.

(stilte)

Soms vraag ik me af: "Wil de Heer dat ik wegga?" Ik ben best... best bereid, weet je, dus dat is niet het punt; maar wil Hij dat ik blijf?... Geen antwoord. Geen antwoord behalve "Transformatie." En dat is....

Ik voel echt, echt dat er iets gedaan moet worden om alles goed te laten verlopen --- maar ik weet niet wat het is.

(lange stilte)

En jij?

Nou, ik stelde mezelf veel vragen over u....

Vraag, ik weet niet of....

Nee, nee, ik bedoel vragen over U.

Mij?

Ik voel dat er een steeds snellere beweging is die... die jou absorbeert.

Ja, ja, het is helemaal waar.

Zie je, ik heb een oplossing voor de transformatie van het lichaam, maar... het is nog nooit eerder gedaan, dus het is extreem... moeilijk te geloven. Ik kan niet, ik kan niet geloven dat dat het is. Toch is het de enige oplossing die ik zie.... Het lichaam heeft een wens om te gaan slapen en

wakker te worden... ("slapen" in zekere zin, natuurlijk: ik blijf volkomen bewust in bewustzijn, in de beweging) en word pas wakker nadat het is getransformeerd...

(Satprem, zonder woorden:) Doornroosje!

...maar mensen zullen nooit het geduld hebben om het te verdragen, om voor mij te zorgen. De taak is kolossaal, een herculische taak; ze zijn aardig (*Moeder wijst naar de badkamer*), maar ze doen al hun uiterste best, en ik kan niet om meer vragen.

Dat is het probleem.

Toch is het de enige oplossing waarmee het bewustzijn instemt: "Ja, dat is het."

Want, zie je... er is een bepaalde staat --- ja, een staat als deze (*Moeder balt een vuist*), verzonken in de verkoop, waarin je... in vrede bent.

Maar wie? Wie? Dat vragen aan de mensen die voor mij zorgen is bijna onmogelijk.

Ik weet het niet, maar de laatste tijd heb ik het gevoel dat je je op de een of andere manier gaat "terugtrekken"; dat je steeds meer in beslag wordt genomen en dat je, nou ja, een tijdje steeds minder contact met de buitenwereld zou moeten hebben.

Ja. Ja, maar dan denkt iedereen dat het... het einde is en dat ze niet meer voor me zorgen.

Oh, kom op! Natuurlijk niet!

(Sujata:) Oh, nee!...

(Satprem:) Dat kan niet! Mensen zullen het begrijpen. Tenminste een paar.

Wat?

Een paar mensen zullen het begrijpen --- en vooral degenen die hier bij je zijn.

Zij zijn degenen die het kunnen begrijpen.

Ja.... Ik weet zeker dat ze dat doen.

Maar ik kan het ze niet vragen.

Nou, we kunnen het ze vertellen --- ik kan het ze vertellen.

Ja.... Zal hij¹²⁵ je geloven?

(Perplex:)... Nou, dat denk ik wel!

(Sujata:) Hoe dan ook, ze zijn hier, ze luisteren.

(Satprem:) Maar ik voel dit sterk. Het is duidelijk dat je steeds minder contact wilt hebben met een heleboel externe dingen die niet van nut zijn voor je echte werk.

Maar we moeten, we moeten... *(Moeder hapt naar adem, ze kreunt, stilte).*

Hij gaat komen. Als je hier lang genoeg blijft, zal hij komen, en je kunt het hem vertellen.

Pranab?... Goed.

Ik zou kunnen --- misschien zou ik tegen hem kunnen zeggen: "Ik heb Satprem gevraagd om het je uit te leggen..." En jij zult het hem in detail uitleggen.

Ja, ja, Moeder, zeker.

Ik kan je vertellen dat ze al absoluut geweldig zijn; ze doen hun uiterste best, daarom durf ik het hem niet te vragen. Je zult hem vertellen dat ik het je gezegd heb.

Ja, Moeder.

(stilte)

Ik lijk... *(glimlachend)*, ik lijk "fantasierijk" te zijn, totaal grillig: ik zeg ja, en het volgende moment zeg ik nee. Dus mensen krijgen de indruk....

Nee, nee, Moeder! Nee, nee.

Maar mijn hoofd, mijn bewustzijn is helder, helder, helder.... Maar ik kan niet meer praten.

(lange stilte)

Vertel me wanneer hij komt, want ik wil het hem meteen vertellen.

Ja, Moeder.

(Moeder staat op het punt om naar binnen te gaan, maar ziet dat ze bloemen voor Sujata op haar knieën heeft. Sujata komt naar haar toe en geeft haar een lotus)

¹²⁵ Satprem had gehoord: "Zullen ZE je geloven?" Maar Moeder zei "hij" = Pranab.

Wat is het?

Een witte lotus, Moeder.¹²⁶

Ah!... *(Moeder geeft de lotus aan Satprem) Hier.*

Wat heb je liever: mijn hand [om te mediteren] of niet?

(Satprem:) Integendeel, ik vind het heel fijn dat u me vasthoudt, Moeder!

Vind je het fijn?

Ja, houd me STEVIG vast.

Goed.

(Moeder gaat naar binnen)

Wat voel je: trek ik kracht uit je of geef ik je kracht?

*(Satprem, een beetje verbijsterd:) Maar jij vult me! Je... je maakt me
wijd, je overweldigt me!*

Oh, goed.

Maar, Moeder, het is echt....

Ja, het zit in het bewustzijn, dat weet ik --- het hangt af van de ontvankelijkheid.

Waarom, het is een fantastische Genade!

*(Moeder gaat weer naar binnen,
komt dan vrij abrupt terug
en zegt met een stem van boven)*

Als ik je vraag om vaker te komen, zou je dat dan kunnen?

Altijd, Moeder, op elk moment!

Elke dag.

Ja, Moeder.

Rond elf uur, zoals nu.

¹²⁶ De witte lotus van de goddelijke Moeder (de roze lotus is de bloem van Sri Aurobindo).

*Ja, Moeder, zeker.*¹²⁷

Natuurlijk gaat ze met je mee als ze dat wil.

(Moeder gaat weer naar binnen)

(Pranab komt binnen. De bediende legt hem kort uit dat "Satprem hem iets te vertellen heeft namens Moeder." Ze had in feite het hele gesprek afgeluisterd. Onmiddellijke woede-uitbarsting van Pranab. Hij schreeuwt vanaf de andere kant van de kamer.)

(Pranab, in het Bengaals:) Onzin! Niemand kan mij voor de gek houden. Ik weet alles.

(Dan in het Engels, een Bengaals gezegde citerend:) Ons bed is zee, wat kan ons deze dauw schelen?

(Moeder komt uit haar concentratie, ze spreekt tot Satprem:)

Vertel me of je moe bent.

(Satprem:) Nee, Moeder, maar Pranab is hier.

Oh, hij is hier! Roep hem.¹²⁸

(Pranab, op een vreselijke toon:) Ja, Moeder?

Ik heb.... Ik kan niet praten.

(Pranab:) Spreek niet Moeder! [De bediende lacht.]

Ik heb Satprem gevraagd om je uit te leggen wat er gebeurt --- waarom ik een verandering moet aanbrengen....

(Pranab:) Moeder, ik ben niet geïnteresseerd, Moeder.

Nee?

Ik ben niet geïnteresseerd --- wat er ook gebeurt, gebeurt. Ik ben er om tot het laatst stand te houden --- wat er ook gebeurt, gebeurt.

(Moeder probeert te spreken, Pranab onderbreekt haar)

¹²⁷ De volgende keer, na de tussenkomst van Moeders bediende ("Er zijn nog steeds te veel mensen"), en misschien andere personen uit Moeders entourage, werd de "elke dag" teruggebracht tot drie keer per week, toen twee, toen geen.

¹²⁸ De rest van dit gesprek vond plaats in het Engels. Het hele gesprek, inclusief het begin in het Frans, is beschikbaar op cassette.

Ik redeneer noch doe iets. En ik wil ook niet luisteren, Moeder. [De bediende lacht.] Ik begrijp het helemaal. En laat me doorgaan met mijn eigen licht --- eigen overtuiging, eigen geloof, eigen kracht, eigen wil. [Pranab tilt zijn hoofd op alsof hij tegen een menigte spreekt] En ik wil niet luisteren, Moeder, naar wat dan ook van wie dan ook.

Maar je wilt het niet weten?...

Nee, Moeder, ik wil het niet.

*(stilte.
Moeder is volkomen stil,
haar handen gevouwen op haar knieën)*

(Pranab:) Het is volkomen in orde. Ik ben met iets gekomen, ik sta achter iets, en als het niet komt, vind ik het niet erg --- ik ben een sportman, Moeder. En ik wil naar geen enkele uitleg luisteren. Want welke uitleg er ook gegeven wordt, als het object waarvoor ik gekomen ben niet materialiseert, is het voor mij hetzelfde.

Nee, het is omdat er een poging is om het lichaam te transformeren....

Dat zal gebeuren --- als het gebeurt, zullen we zien, Moeder.... Waarom voorspellen?

(Satprem:) Nee, nee, ondertussen, voor dit werk, moet ze misschien gaan alsof ze in een innerlijke slaap is....

(Pranab:) Laat haar gaan! Wat is er!

(Satprem:) Dan moeten we....

(Pranab:) Dat heeft ze me verteld. Lang voordat Moeder het me heeft verteld. Het is niet nieuw, Moeder! Je had het me verteld, uitgelegd.

Dan is het goed.

(Pranab:) Ik wil naar niets luisteren, Moeder. Laat het gebeuren --- wat er gebeurt, zal gebeuren, en we zullen ons best doen. Dat is alles.

(Satprem:) Nee, het punt is dat mensen haar niet te veel moeten storen.

*(Nu explodeert Pranab.
Half staand, half knielend,
zijn vuist op één knie,
giet hij een stortvloed over Moeder uit)*

*WIE stoort haar? Als iemand u stoort, Moeder, onder ons, kan hij weg!
[De begeleider lacht] Niemand stoort.*

(Satprem, geschokt:¹²⁹) Nee, nee!...

(Moeder probeert iets te zeggen,
Pranab onderbreekt haar)

Moeder, vertel niets, vertel niets. Jij gaat door: eet, slaap en werk, en probeer niet iemand mij uit te leggen. Ik weet wat het is, wat alles is. Beter houdt iedereen zijn mond!

Oké. Oké, dan.

Ik wil van niemand iets horen.

Oké, dan.

(Pranab gaat naar de andere kant van de kamer.
Hij schreeuwt ten behoeve van Dr. Sanyal,
Champaklal, Moeders bediende en Vasudha,
die allemaal aanwezig zijn.)

(Pranab:) *Ik heb mijn geloof, ik heb mijn overtuiging, ik heb mijn doel, en zelfs als ik in het donker zit...*

(Satprem tegen Moeder:) *Zal ik morgen om elf uur komen, Moeder?*

(Pranab:) *Al die onzin, ik hou er niet van.*

Ja, mon petit, je vertrekt iets eerder [Pranabs aankomst]... dat is alles.

(Satprem:) *Zal ik om elf uur komen of iets eerder?*

Nog even, tot 11:25.

(Satprem:) *Goed, Moeder. Begrepen, Moeder. Tot ziens, Moeder.*

(Pranab:) *Al diegenen die van drukte houden, laat ze maar doorgaan met de drukte.*

(Satprem staat op om te vertrekken,
Moeder neemt zijn handen.
Haar stem is als die van een kind)

Dus. Dank je wel.

(Pranab:) *Er zijn veel mensen die drukte maken --- ik denk de meesten.*

(Sujata legt haar voorhoofd
op Moeders knieën)

¹²⁹ Verbijsterd door wat er over Moeder wordt gegooid.

Mon petit....

(Satprem, met een verstikte stem:) Dag, Moeder.

(Pranab:) In dertig jaar heb ik genoeg gezien --- genoeg van de onzin!

* * *

(Satprem verlaat de kamer. Hij houdt de witte lotus stevig in zijn handen. Er is net iets vreselijks gebeurd, hij weet niet wat. Het was geen man die in die kamer stond.... Op weg naar buiten, ontmoet hij Sujata's broer en spontaan, alsof hij het plotseling allemaal zag, vertelt hij hem: "Op een dag zullen ze Moeder's deur voor ons sluiten.")

April 8, 1973

(De volgende dag, zoals afgesproken, ging ik Moeder opzoeken. Vanaf nu was de begeleider nauwelijks meer zichtbaar, maar ze nam stiekem onze gesprekken op.¹³⁰ De hele tijd van deze bijeenkomst wordt doorgebracht in meditatie. Ik blijf het gevoel hebben dat Moeder probeert een andere soort brug met mij te bouwen. Tegen het einde.)

Zie ik u morgen?

Het lijkt erop dat er "nog steeds te veel mensen" zijn....

Oké, Moeder.

En....

(Moeder gaat weer naar binnen)

April 10, 1973

¹³⁰ Moeder was zich er terdege van bewust en had zelfs tegen haar zoon gezegd: "Ze neemt op als ze dat niet zou moeten doen."

Pranab verklaart aan P.B., een van de beheerders van de Ashram, "Maak je klaar voor Moeders vertrek." P.B. laat Satprem vragen wat het betekent.

April 11, 1973

(Moeder zoekt Sujata.)

Is ze hier?

(Sujata:) Ja, Moeder!

(Tegen Satprem:) Hoe gaat het met je?

Heel goed, Moeder.... Moeder, u moet ons een bericht geven voor de Darshan [van 24 april].

(na een stilte)

Dit is wat er bij me opkomt:

Voorbij het bewustzijn van de mens
Voorbij het spreken
O jij, Allerhoogst Bewustzijn
Unieke Realiteit
Onveranderlijke Waarheid...

(Moeder aarzelt en corrigeert zichzelf)

Goddelijke Waarheid.¹³¹

(Moeder gaat naar binnen)

April 14, 1973

(Moeder is erg kortademig, ze lijkt pijn te hebben.)

¹³¹ Dit is Moeders laatste bericht.

Mijn zenuwstelsel wordt overgebracht naar het Supramentale. Het voelt als... weet je wel, wat mensen noemen "neurasthenie"¹³² --- ze hebben geen idee wat het is; maar het hele zenuwstelsel is.... Het is erger dan sterven.¹³³

Ja, Moeder.

Maar ik denk... Ik denk dat ik de goddelijke Vibratie kan overbrengen.

Oh, ja, absoluut!

Wil je me vertellen of je het voelt?

Maar, Moeder, bij jou zijn is fantastisch --- het is... het is een stortvloed... het voelt als een zuiverend vuur, het is.... Het verruimt je, het vult je --- dat is HET, in één woord!

Dus, wil je blijven [mediteren]?

Weet u, Moeder, sinds u zogenaamd machteloos bent geworden, ben ik de allerhoogste Moeder gaan voelen. Toen u al uw krachten had....

Maar ik weet dat het mijn lichaam is... dit lichaam.... Kijk, ik heb geaccepteerd --- de Heer vroeg me of ik de transformatie wilde ondergaan, en ik zei ja (ik zou in ieder geval ja hebben gezegd), maar het is... voor het gewone menselijke bewustzijn word ik gek.¹³⁴

Ja, ik begrijp het, Moeder. Ik begrijp het.... Iedereen anders zou talloze keren zijn weggegaan, in plaats van dit allemaal te doorstaan, ik begrijp het echt.

En jij, gaat het goed met je?

Ja, ja, Moeder!

Wat voel je als we zo zitten [mediteren], is dat goed?

Oh, Moeder, ik voel me op het Doel van mijn leven!

Goed. Hoe laat is het, vertel het me?

Het is 10:25.

¹³² Moeder heeft deze term misschien gebruikt in de oorspronkelijke Griekse betekenis: "zwakke zenuwen." Tenzij ze "neuralgie" bedoelde in de bredere zin.

¹³³ We herinneren ons dat Moeder ook zei: "Als mensen met kwade gedachten mijn kamer binnenkomen, worden alle zenuwen gemarteld."

¹³⁴ Zie het Addendum.

Dus tot... ik weet het niet, 11:00 of 11:10... Ik houd je bij me.

Ja, Moeder, houd me!

(Moeder gaat naar binnen)

* * *

ADDENDUM

Een Rijstkorrel?

Voor het gewone menselijke bewustzijn word ik gek." Wat gebeurde er op 17 november 1973? Of liever gezegd, wat GEBEURT er?

Ik heb al zoveel jaren elk woord van Moeder bestudeerd, ik heb ze allemaal met een bonkend hart --- of een gebroken hart --- GELEEFD. Wat is er eigenlijk gebeurd? En waarom?... Ik kan nooit accepteren dat ze wegging omdat de poging mislukte --- we kunnen net zo goed zeggen dat de evolutie is mislukt, of dat ze het spel heeft opgegeven, of dat het te moeilijk was – niets was te moeilijk voor haar, ze vocht als een leeuwin. Zeggen --- zoals ze allemaal zeiden --- dat "het lichaam faalde" omdat het te oud was, of door het een of ander, laat zien dat ze die Kracht nooit hebben gevoeld of zelfs maar hebben gestreeld: "Dat" kan een dode man en alle doden weer tot leven wekken... zonder dat het enig verschil maakt. Dus... wat is er gebeurd? Er was een moment waarop Moeder het contact met haar lichaam verloor, of liever gezegd, toen DAT het contact met Moeders lichaam verloor. Zei ze niet (op 10 maart): "Als ik het contact verlies --- maar dat is onmogelijk!" Op een andere dag in 1971 (op 4 december) had ze gezegd: "Alleen een gewelddadige dood kan de transformatie stoppen, anders gaat het maar door en door en door....."

Daarom kunnen er maar twee oplossingen zijn voor het mysterie --- ik stond op het punt om te zeggen "moord mysterie", maar kan men het een andere naam geven? Welke andere term zou het raadsel beter kunnen verhelderen? Moeder had ongetwijfeld die afschuwelijke entourage, maar het was op geen enkele manier uitzonderlijk, noch in goede noch in slechte zin: de mensen om haar heen vertegenwoordigden precies de gemiddelde mensheid en het gewone fysieke bewustzijn, waarvoor wat ze deed slechts twijfelachtige romen en hallucinaties waren. Ze geloofden allemaal dat ze oud, seniel of zelfs 'gek' was en op de rand van de dood – maar konden de overtuigingen van menselijke pygmeeën het betere van dat Bewustzijn verwerven? Van die Kracht? Van die Wil? Zou de poging kunnen mislukken vanwege ons geloof of ongelooft?

Dus was ze alleen onder hen --- ze zou al snel echt alleen zijn, vanaf 19 mei, precies vijfendertig dagen na het huidige gesprek. Ik hoor de zoon van moeder nog steeds ongekunsteld vragen mij, een paar dagen na die 19 mei, 'Hoe gaan we nu met moeder communiceren?' 'Er zal GEEN communicatie meer zijn,' antwoordde ik. Hij was verbijsterd --- ik niet. MET WIE kon ze 'communiceren'? Maar zoals ik al zei, ik was er zeker van dat de ervaring zou doorgaan met of zonder communicatie: moeder zou de voedingsverbinding met de oude fysiologie verbreken --- dat lieten ze niet toe. Er bleef een cataleptische trance over, het sprookje, Doornroosje --- ze wilden het niet. Ik kan nog steeds de stem van de Brute horen: "Nee, ik wil niet.

Dus?...

Heeft ze besloten om te vertrekken? Niemand zal me ooit kunnen overtuigen dat Moeder "besloot", of dat ze oud, of krankzinnig, of onbekwaam was.

Heeft "de Heer besloten"? Nou, natuurlijk is Hij het die beslist in elk geval. Maar Hij gebruikt ook menselijke instrumenten --- anders had deze wereld nooit bestaan --- en deze menselijke instrumenten hebben een vrijheid van keuze, ze zijn niet zomaar marionetten in de handen van "God" Of liever, om preciezer te zijn, ze hebben de keuze tussen marionet van het Goddelijke of van de duivel te zijn --- en misschien spannen BEIDE wegen samen om ons naar een onvoorzien doel te leiden.

Daarom besloten mensen Ze zeiden nee tegen de trance, nee tegen de ervaring, nee tegen het sprookje; ze konden het niet meer verdragen --- het moest stoppen.

Een bepaald feit heeft me de afgelopen zeven jaar achtervolgd, een bepaalde passage in Pranabs toespraak die hij een paar dagen na het vertrek van moeder hield. (Nogmaals, ik beschuldig niemand: ik beschrijf de geschiedenis; ik wil de feiten, de woorden, de personages zo nauwkeurig mogelijk weergeven --- ik ben moeders schrijver, dat is alles... en ik hou van haar, want het is heerlijk om lief te hebben.) Nu vinden we in die toespraak een kleine opmerking, het soort opmerking dat je terloops maakt, als het meest "natuurlijke" ter wereld. Pranab beschrijft de "laatste dagen." Je noemt ze de "laatste dagen" NADERhand, als het verhaal voorbij is --- in de tussentijd is het gewoon het leven zoals gewoonlijk:

(oorspronkelijk Engels)

"Avonds [op 14 november] zei ze: 'Laat me lopen.' We aarzelden erg, maar toen ze aandrong, tilden we haar uit bed. Ze kon niet lopen, wankelde een beetje, stortte bijna in. Toen we dat zagen, legden we haar terug in bed. We zagen dat haar gezicht helemaal wit was geworden en haar lippen blauw. Toen besloten we dat we haar, wat ze ook zei, niet meer uit bed moesten halen om te lopen. Het duurde ongeveer 20 minuten voordat ze weer bijkwam; ze begon te zeggen: 'Til me weer op, ik zal lopen.' We weigerden. Ze vroeg waarom we weigerden. We zeiden: 'Moeder, u bent in zo'n

zwakke toestand dat het u kwaad zal doen.' Toen zei ze: 'Nee, til me op.' Dat deden we niet. Ze begon te smeken, soms te schreeuwen. Dit alles ging door tot vijftien minuten over één. Op dat moment dachten we dat we haar een kalmeringsmiddel zouden geven, zodat ze rustig kon rusten. Toen gaven we haar SIQUIL zoals de dokter had voorgeschreven. Het duurde ongeveer 45 minuten voordat ze stil werd en ze sliep van 2 tot 4 uur, maar nadat ze was opgestaan begon ze te zeggen: 'Pranab, til me op en laat me lopen. Mijn benen raken verlamd; als je me helpt weer te lopen, zullen ze weer goed worden.' Maar we luisterden niet. Ze bleef smeken tot ongeveer 6 uur toen ze in slaap viel."

Ja, ze vocht als een leeuw --- tot het einde. Is dit het verzoek van iemand "die heeft besloten te vertrekken"?

Dit was op 14 november, drie dagen voor het "einde"

"Op de 15e," meldt Pranab, "weer 's nachts... Ze wilde dat we haar hielpen met lopen, we weigerden dat te doen. We zeiden: 'Moeder, je mag niet lopen.' Ze gehoorzaamde ons onmiddellijk... Vanaf die dag werd ze absoluut gehoorzaam."

Hoe lang gaven ze haar al SIQUIL? En wat is SIQUIL in de eerste plaats?¹³⁵ Een vriend van mij, die arts is, had me uitgelegd: "Het is een gevaarlijk medicijn." Maar ik kon niet in dat soort dingen geloven, het was gewoon te vreselijk.

Zeven jaar later --- het kostte me zeven jaar --- op een dag in september 1980, toen ik op weg terug van Madras langs een kleine plaatselijke apotheek liep, besloot ik het tot op de bodem uit te zoeken. Ik ging naar binnen, vroeg naar SIQUIL, haalde de "instructies" uit de doos en... las, verbijsterd:

"Studies hebben aangetoond dat overmatige sedatie niet altijd nodig is om psychotische symptomen als agitatie, waanideeën, hallucinaties of delirium te verlichten. SIQUIL vereenvoudigt de thuiszorg van emotioneel gestoorde patiënten aanzienlijk, van wie velen anders eerder in het ziekenhuis zouden zijn opgenomen. Deze patiënten nemen een realistischer gedrag aan, worden minder een last voor hun families en worden gemakkelijker benaderd voor trainingsdoeleinden en uiteindelijke revalidatie.... SIQUIL is vooral geïndiceerd bij de behandeling van ernstige acute en chronische psychische stoornissen, zoals schizofrenie, manie, depressie, delirium, seniele psychoses en psychoses veroorzaakt door organische hersenziekte."

Dus, dat lichaam... waarvan het cellulaire bewustzijn was voorbereid, verrijnd, getraind door tientallen jaren van yoga....

Er is gewoon niets te zeggen.

¹³⁵ SIQUIL is de Indiase merknaam voor trifluorpromazinehydrochloride, dat in India wordt geproduceerd door Sarabhai Chemicals en door Squibb in de VS (onder de merknaam VESPRIN).

Ze hadden er genoeg van. Ze waren unaniem.

Ik herinner me nu een "droom" die ik twaalf jaar eerder had, waarin Moeder dood leek "omdat ze een rijstkorrel had gegeten." Wat voor soort "rijst" was het, dat minuscule deeltje dat in staat was om haar lichaam te breken?

Toch, zelfs als we de fysieke oorzaak van haar vertrek vinden, zullen we de ware realiteit niet hebben gevonden --- want het Goddelijke gebruikt alles, inclusief onze menselijke fouten, om het te veranderen in zijn onvoorzienbare Honing.

Ik herinner me Sri Aurobindo: "de vreselijke strategie van de Eeuwige."¹³⁶

Inderdaad, Moeders "einde" is niet het einde. "Wacht tot de laatste akte," had ze gezegd.

Maar toch....

April 18, 1973

Wat zou je willen?

Blijf zo.

(Moeder pakt Satprem's handen en gaat meteen weg)

April 25, 1973

(De afgelopen tien dagen zijn alle bijeenkomsten in contemplatie doorgebracht.)

Hoe gaat het met je?

Het is niet makkelijk.

¹³⁶ Savitri, I.II.17.

Nee --- het is meer dan moeilijk.... Het spijt me, ik dacht dat ik voor iedereen leed --- maar ik zie dat het niet het geval is.

(stilte)

Wat zou je willen?

Ik zou willen dat u me houdt.

Ja, maar materieel? Bedoel je je houden zoals nu?

(Moeder pakt Satprems handen en bereidt zich voor om te mediteren)

Ja, Moeder.

Voel je je op je gemak?

Ja, Moeder, heel erg!

Je zou nergens pijn moeten hebben.

(Moeder gaat een half uur naar binnen, en kreunt dan plotseling¹³⁷)

Soms heb ik zin om te huilen.

(stilte)

Wat voel je?

Als een vuur dat smelt in uw vuur --- in wat je bent.

Maar wat voel je?

Ik weet het niet --- de grote Kracht.

Waarom heb ik zin om te huilen?

Nou, ik vraag me af of ik je geen pijn doe.

Nee, mon petit! Ik voel me de hele tijd zo --- het is niet jij, helemaal niet.

Iets... Het is niet echt pijnlijk, het is gewoon... Ik denk --- ik denk dat het iets zo nieuws is dat het lichaam bang is. Dat is de enige verklaring die ik zie. Ik begin te huilen, maar... het heeft geen zin --- het enige wat ik kan doen is stoppen met huilen en veranderen.

¹³⁷ Toevallig komt op dit moment de voormalige assistent van Moeder, die kanker heeft, de kamer binnen.

iets wat...

Ja, dat moet het zijn: iets zo nieuw dat het lichaam niet... weet hoe het het moet opnemen.

(stilte)

Je neemt niets in het bijzonder waar?

Nee, Moeder, wat ik voel is eerst die grote Vlam die samensmelt met de uwe, en dan een soort enorme onbeweeglijkheid --- een krachtige onbeweeglijkheid.

Ah, dat is het! Dat moet de reden zijn! Ja, het lichaam moet gealarmeerd raken. Ja, dat moet het zijn.

(Moeder gaat naar binnen,
Champaklal luidt de bel)

Is het tijd?... Oh, mon petit....

(Satprem legt zijn hoofd op Moeders knieën)

April 29, 1973

(Moeder ziet Sujata. Sujata komt Moeders kamer binnen nadat ze lange tijd buiten heeft gezeten, voor Moeder's deur, verdiept in de Engelse vertaling van de "Sannyasin." Moeder neemt haar handen.)

Je contact is zeer aangenaam, mijn kind, dat kan ik je vertellen.

Zeer aangenaam.

April 30, 1973

Wil je iets vragen?... Vertel het me....

Ik weet het niet.... Je zou graag de zekerheid willen hebben dat u dit allemaal zult doorstaan....

(Moeder heft haar armen stilte)

Zekerheid van wat?

Van de uitkomst van de strijd.¹³⁸

(Moeder heft haar armen)

De uiteindelijke uitkomst is duidelijk.

Ja, Moeder, het is duidelijk. Maar soms, als je er middenin zit, weet je het echt niet, begrijpt u niet wat er aan de hand is....

Nee, je bedoelt of we de uitkomst van de strijd in dit lichaam zullen zien --- is dat wat je vraagt?

Ja, in dit leven.

Of we de uitkomst van de strijd IN dit lichaam zullen zien?

Ja, in dit lichaam en in dit leven.

(Moeder gaat naar binnen)

¹³⁸ Ik dacht aan mijn eigen persoonlijke strijd in het onderbewuste, niet aan de strijd van Moeder, aan wiens uitkomst ik niet het minst twijfelde.

Mei

Mei 3, 1973

(Op een dag --- het was op 2 mei --- terwijl ik door de canyons van Auroville liep, zoals ik elke avond deed, besloot ik om de Mantra in het lichaam te dwingen.)

Zou je willen.... [mediteren]? Of heb je iets te zeggen?

Ik probeer de Mantra in de fysieke denkvermogen te dwingen.

(Moeder begint de Mantra te herhalen --- dertien keer --- totdat haar stem niets meer is dan een haperende ademhaling, als het gejam van een kind.¹³⁹)

OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh
OM Namō Bhagavateh

*(dan zinkt ze een half uur lang
weg in een diepe contemplatie)*

Hoe laat is het?

Tien over elf, Moeder.

(Satprem legt zijn voorhoofd op de knieën van Moeder)

¹³⁹ De opname van moeder die haar mantra herhaalt, is beschikbaar op cassette.

Mei 9, 1973

(Moeder is vandaag erg laat, ze laat Satprem en Sujata voor de andere discipelen roepen. Ze pakt meteen Satprems handen vast. Het is hartverscheurend.)

Er is iets mis. Er is iets mis. Ik zie je....

Er is iets mis.

Wat is er mis, Moeder?

Ik heb zin om te schreeuwen.... Maar....

(stilte)

Ik eet steeds minder, dus ik voel me constant ongemakkelijk --- en zo zwak!¹⁴⁰ Toch voel ik me zo sterk!... Maar er is.... Zo is het.

Als ik stil ben, heb ik zo'n kracht --- een bijna grenzeloze kracht.

Ja. Ja, het is heel tastbaar.

Zo.

Maar als ik in mijn lichaam ben, voel ik me zo ongemakkelijk....

Ja, Moeder, ik begrijp het.

En dan kost alles zoveel tijd! Ik heb vanmorgen niemand gezien. Ze zijn allemaal hier [wachtend bij de deur]. Wat kan ik doen, mon petit?

Oh, Moeder... We houden van u, Moeder.

Eh?

We houden van u.

Wat?

¹⁴⁰ Die dag voelde ik dat de beweging zou versnellen en dat er een tijd zou komen dat er een radicaal andere manier gevonden moest worden --- misschien is de opperste Druk van de dood nodig om de "almachtige krachten opgesloten in de cellen van de Natuur" die Sri Aurobindo in Savitri noemt, te bevrijden? Alsof de opperste Kracht alleen bevrijd kon worden door de allerhoogste tegenstrijdigheid van macht --- en de Dood zijn masker van onsterfelijkheid zou onthullen.

We houden van u, we hebben veel liefde voor u.

Ik weet niet eens wat je zegt!

Ik zeg dat ik van u hou.
Oh, mon petit....

*(Moeder gaat naar binnen
en houdt Satprems handen vast.¹⁴¹
Dan luidt Champaklals bel,
twee keer, drie keer.)*

Hoe laat is het?

Elf uur, Moeder.

Tien uur?

Nee, Moeder, elf.

Dankjewel, mon petit.

Oh, Moeder....

Dankjewel, mon petit.

We hebben u nodig, Moeder.

Dankjewel.

Oh!... Oh, dankjewel, mon petit....

Ah, Moeder, wat een Genade om hier bij u te zijn.

(Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën)

Dag, Moeder.

Mei 14, 1973

En met jou?... Hoe gaat het met je?...

¹⁴¹ Tijdens die meditatie probeerde ik al mijn levenskracht in Moeder's lichaam te laten stromen.

En met u? [gelach]

Ik moet mezelf de hele tijd in bedwang houden om niet te huilen.... Van tijd tot tijd is er een prachtig moment --- maar het is kort! Meestal ben ik zo (*gebaar gebalde vuisten*), om mezelf ervan te weerhouden te huilen.

(stilte)

Wat vind je fijn: mijn hand vasthouden of niet?

(Satprem pakt Moeder's hand)

Wat heb je liever?

Deze manier is goed!

*(Moeder gaat naar binnen,
Champaklal luidt zijn bel aanhoudend)*

Oh, ze zijn meedogenloos!...

Mei 15, 1973

(Moeder ziet Sujata)

Je handen zijn zo cool!

Heb je me iets te vertellen?

Ik hou van u.

Je bent lief (*Moeder streelt Sujata's handen*).

We houden allemaal van u.

Ik ook.

Maar ik... (*groot gebaar, boven*).

*(Moeder blijft
Sujata's wangen aaien
stilte)*

Mijn God.... Mijn God....

(Moeder drukt op Sujata's wangen)

Dag.

Dag, Moeder.

Mei 15, 1973

KRISHNA IN GOUD

(Een visioen van Sujata op de middag van 15 mei)

(oorspronkelijk Engels)

Een plek die lijkt op de speeltuin. Een paar mensen, hier en daar, praten of lopen rond.

Ik sta ergens in het midden van de grond, voor de deur van moeder.

Vanuit de hoofdingang komt een voertuig binnen --- half kar, half cabine --- getrokken door twee ossen. Het stopt een paar meter van mij vandaan. De bestuurder laat de ossen knielen. Er stapt een heer uit. De kar wordt weggereden.

De heer is gekleed in het wit, op Indiase wijze (dhoti, punjabi). Hij heeft een rond gezicht en een blanke huid. Herinnert me aan een Zamindar [huisbaas] uit het noorden. In feite is hij de nieuwe eigenaar die komt om bezit te nemen.

De deuren achter mij zijn op slot Hij heeft de sleutels.

Maar hij mag niet één bepaalde kamer openen: degene waarvan ik dacht dat het die van moeder was. Maar hij gaat er rechtstreeks heen en ontgrendelt die deur.

Hij komt binnen. Ik ook, alsof ik het recht heb om dat te doen.

We banen ons een weg naar de bodem van deze kamer. Ik heb een vage indruk van een klein raam in de eindmuur. En in de linkerhoek staat een rijkelijk versierde hoge troon. Daarop zit een Godheid.

Hij is vrij klein op die enorme troon (ongeveer twee voet of zo).

Hij is gemaakt van massief goud.

Aan zijn voeten liggen borden en voorwerpen van aanbidding.

Als we hem naderen, wordt ik overmand door een soort intens gebed of aspiratie. We staan voor hem en kijken naar hem --- mijn hele wezen is één intens gebed of aanroeping. De Godheid komt tot leven. Hij glimlacht lichtjes en stapt dan naar beneden.

Hij bereikt nauwelijks mijn borst en lijkt op een jongetje van acht of tien.

Wij drieën komen de kamer uit. Het tafereel is veranderd. Nu is het een platteland. Een uitgestrekte, onbepaalde vlakte strekt zich voor ons uit. Een paar percelen zijn bebouwd, maar het grootste deel van het land is onbewerkt.

We lopen. We lopen op een smalle bergrug langs een bebouwd rijstveld, dat zich rechts van ons bevindt. Het is groen. Ik ben er het dichtst bij. De heer is het verst weg. De Goddelijkheid is tussen ons. Hij heeft een vreemde manier van lopen. Hij is zo zwaar (gemaakt van massief goud) dat hij van de ene kant naar de andere kant lijkt te slingeren. Ik maak me zorgen en houd zijn arm vast om hem te helpen. Ik voel ook een tederheid als voor een kind.

Dan draai ik mijn gezicht naar hem toe om hem gerust te stellen. Maar in plaats van dat ik naar beneden kijk, is hij het die op mij neerkijkt! Ik ben echt verbaasd om te zien hoe groot hij is geworden tijdens deze korte wandeling van maar een paar stappen! Nu ben ik het die nauwelijks zijn schouder bereikt. Hij lijkt te zijn uitgegroeid tot een jongen van 13 of 14.

Toen ik opstond, keek hij naar me en glimlachte. Oh, wat een glimlach! Uiterst lief en vol ondeugendheid. Het bevatte een wereld: "Zie je wel, ik ben helemaal in orde. Nu zul je zien wat voor plezier we hebben!"

We lopen verder. Links van ons, met gekruiste benen, hoofd gebogen, zit M. [een discipel die zeer geleerd is in Sanskrietteksten]. Terwijl we verdergaan, denk ik: "Wat jammer, we zullen vlak voor hem langs lopen, maar hij zou niet eens weten WIE er voorbijkwam!" Maar als we dichterbij komen, heft hij zijn hoofd op en ziet. Ik ben blij voor M.

We lopen verder. Nu veranderen de scènes snel. We komen steeds meer mensen tegen. Bomen. Wegen. Nog meer mensen. Waar we ook gaan, er is onrust, verstoring, verwarring. Alsof de Godheid overal verstoring zaait. De Zamindar raakt geïrriteerd. Hij had de Goddelijkheid naar voren gehaald om mensen te laten zien wat een fijne kerel hij was!

Iedereen zou groot respect voor hem moeten hebben, hem moeten gehoorzamen, want is hij niet de Eigenaar? Maar de God had precies het tegenovergestelde effect! Hij zou niet langer buiten moeten zijn. Hij moet teruggezet worden waar hij hoorde, en opnieuw op slot gedaan worden.

Dus keren we terug naar het heiligdom. Deze keer blijf ik buiten. De Zamindar neemt de God mee naar binnen. En probeert de deur te sluiten.

Maar de Godheid laat zich niet opsluiten.

Ik zie de gouden God groeien, groeien.

Het plafond stort in. Het hoofd en de borst van de god gaan door het plafond. Hij scheurt de muren af en gooit overal stenen. De Zamindar is verdwenen onder het puin.

De gouden God groeit. Groter en machtiger. En zal geen weerstand dulden. Met Zijn machtige handen haalt Hij de muren van Zijn oude heiligdom neer.

Toen ik wakker werd, noemde ik Hem "Krishna in goud."

Mei 19, 1973

De laatste ontmoeting

(Sujata geeft Moeder een lichtgele, lichtgouden hibiscus met een rood hart. Moeder houdt de bloem vast zonder hem te zien. Die dag, ik weet niet waarom, zat ik vol vragen.)

Wat is het?

Het is "Ananda in het fysieke."

We hebben het hard nodig!

Ja, Moeder!

En jij?

Ik dacht aan iets dat Sri Aurobindo schreef.... In "Savitri" zegt hij duidelijk: "Almachtige krachten zijn opgesloten in de cellen van de Natuur." [IV.IIL370.]

In...?

In de cellen van de Natuur.

Ohh!... Oh, dat is interessant!

ALMACHTIGE krachten.

(stilte)

Hij zegt verder niets?

Nee, niet over dat onderwerp.... Het bewustzijn van de cellen lijkt te zijn ontwaakt, maar de kracht niet.

(Moeder hoorde het niet goed)

Je zei dat het bewustzijn van de cellen... ontbreekt? Nee?

Nee, het bewustzijn is er. Het bewustzijn van de cellen is gewekt, maar de kracht niet.

Ah!... Je zei "ontwaakt"?

Ja, Moeder. Want als de kracht was gewekt, zou er geen zwakte in uw lichaam zijn.¹⁴²

Nee.

Maar het is DAAR, Sri Aurobindo zegt het duidelijk: het is DAAR, vanbinnen, in de cellen zelf.

Ja, er is geen noodzaak om ergens anders te zoeken.

Maar hoe wek je het op?

Door vertrouwen, ons vertrouwen.

Als je dat weet en vertrouwen hebt... Maar zie je, mijn fysieke, mijn lichaam gaat heel snel achteruit --- wat zou het kunnen tegenhouden om achteruit te gaan?

Moeder, ik geloof NIET dat het achteruitgaat --- dat is het niet. Ik heb het gevoel dat je fysiek wordt geleid naar een punt van zo'n volledige machteloosheid dat de meest volledige Kracht gedwongen zal worden om te ontwaken....

Ah!... je hebt gelijk.

Die Kracht zal dan GEDWONGEN worden om naar buiten te komen.

Of anders zou ik... Ik zou dit lichaam kunnen verlaten, nee?

Ah, nee, Moeder! Nee, Moeder, het moet NU gebeuren.

(stilte)

Het moet nu gebeuren... Zie je, ik weet zeker dat het GEEN desintegratie is, helemaal niet. Het is GEEN desintegratie.¹⁴³

(Moeder knikt goedkeurend)

Weet u, ik heb altijd gezien dat de andere pool opkomt uit het meest extreme tegenovergestelde. Dus de opperste Macht moet opkomen uit het soort schijnbare machteloosheid waarin jij je bevindt. Het is absoluut geen desintegratie.

¹⁴² Maar iedereen in de buurt zou platgeslagen worden! "Verbrijzelde ego's." Wat ik niet begreep was dit oneindige Mededogen dat zichzelf verhulde... om slachtoffers te voorkomen.

¹⁴³ Ik vocht met al mijn kracht tegen de suggestie van de dood die in de atmosfeer hing. Die dag was de "formatie van de dood" voelbaar.

(lange stilte)

Wat zou je nu willen?

Bij u blijven, Moeder, natuurlijk.

Zo? (Moeder pakt Satprem's handen)

Ja, Moeder.

(Moeder gaat ongeveer tien minuten naar binnen)

Voor mij is de vraag voedsel. Ik vind het steeds onmogelijker om te eten. Kan dit lichaam leven zonder voedsel?

Moeder, ik geloof echt dat je naar het punt wordt geleid waar iets anders GEDWONGEN zal worden om zich te manifesteren.

Ik kan het niet horen.

Ik denk dat je naar het punt wordt geleid - het punt van hulpeloosheid of machteloosheid waar iets ANDERS gedwongen zal worden zich te manifesteren.

Ah....

Misschien.

Zolang dat punt... van onmogelijkheid nog niet is bereikt....

Oh, het is bijna het punt van onmogelijkheid.

Ja, Moeder, ja, dat is ook wat ik voel. Ik voel dat je dat punt bereikt, en er zal iets anders naar voren komen.

(stilte)

Het is helemaal niet het einde; integendeel, het zal binnenkort het begin zijn.

Mij werd verteld dat het begin zou plaatsvinden als ik honderd ben; maar dat is nog ver weg!

Nee, moeder, ik denk niet dat het zo lang zal duren. Ik denk het niet. Ik denk het echt niet. Een ander type functioneren zal zich voordoen. Maar het einde van het oude moet bereikt worden, en dat einde is het verschrikkelijke deel!

Oh... Ik wil het echt niet zeggen (*Moeder schudt haar hoofd*), ik wil niet aandringen, maar... echt... (*Moeder spreekt met haar ogen dicht, alle pijn van de wereld zit in het schudden van haar hoofd*).

Ja, Moeder. Ik begrijp het, Moeder, ik begrijp het Ja...

Het bewustzijn is helderder, sterker dan het ooit is geweest, en ik zie eruit als een oude....

Ja, Moeder, het is "normaal", als ik het zo mag zeggen. We gaan, je gaat over in iets anders, Ik voel het --- het is niet het geloof in mij dat spreekt, het is iets anders diep van binnen, dat begrijpt.

(stilte)

Ik spreek niet uit "geloof", Moeder; het is echt alsof iets me vertelt: dat is DE WEG.

(Moeder gaat naar binnen, ze kreunt zachtjes, leunt voorover en lijkt naar iets te zoeken, pakt dan weer Satprems hand en gaat weg.)

Hoe laat is het?

Vijf voor elf.... Dag, Moeder.

(Toen ging de deur dicht)

En Nu

Toen werd de deur dichtgedaan.

Ze zou nog zes maanden leven, 182 dagen.

Twee dagen voor het "einde" bleef ze herhalen: "Ik wil lopen... Ik wil lopen..."

Voor mijn ogen draaiden ze vijftientig schroeven in haar kist. Er was een zonnestraal in haar nek; haar handen waren stevig samengevouwen --- er zat zoveel kracht in die handen! Wat een kracht in dat zogenaamd dode lichaam. En dan die felle concentratie.

Ze droeg een witte zijden jurk en een klein bloesje met gouden knopen.

De lange saga ontvouwt zich voor mijn ogen --- zoveel jaren met het lachen van dat jonge meisje dat door alles heen rimpelde, en de stiltes van de sneeuw, het slaan van vleugels door de grenzeloze ruimte, en het vaste vuur dat het lichaam omhulde als concrete liefde. Zoveel mysteries. "De dood is het probleem dat ik moet oplossen."

De nacht en de stilte zijn al over de kleine acteurs gevallen, hun goed en kwaad, hun verdriet en kleine zaken. Morgen zal ook deze schrijver terugkeren naar de vlam van liefde waar hij vandaan kwam, en zij naar de zoetheid van de Ganges. Maar hoe zit het met mannen? Hoe zit het met de geschiedenis? Nog steeds miljoenen en miljoenen mannen die voorbestemd zijn om te sterven? Nog steeds verdriet op verdriet? Wanneer zal er onsterfelijke liefde zijn? Wanneer een mooie aarde?

Wordt het opnieuw uitgesteld?

"Een nieuwe manier van sterven zou mogelijk moeten zijn," zei ze in 1963. Ze sprak zoveel met me over "de dood" --- Savitri ging ook de dood in om Satyavan te bevrijden. Maar wat is de dood?... Die kist? Dit graf van grijs marmer waar ze hun bloemen neerleggen en hun wierook aansteken, terwijl ze doorgaan met hun kleine zaken? Maar daar, binnenin... een machtige stilte, is een lichaam gevormd door kracht, waarvan elke cel jaar na jaar, seconde na seconde heeft herhaald: OM Namó Bhagavateh, OM Namó Bhagavateh....

Dus, is dat alles? Is dit het einde van het verhaal?

Maar Krishna in goud heeft de ketenen van de oude heiligdommen verbrijzeld; rollend en dartelend schrijdt hij over de wegen van een oude, achtergebleven wereld, overal chaos en verdeeldheid en verwarring zaaiend --- de onzin en illusie van alles: wetenschap en religie, idealen en medicijnen om het oude verontruste karkas op te lappen; alles brokkelt af en stort in; mensen spreken duizend talen, maar niemand verstaat iemand; staatshoofden lijken op clowns en clowns lijken op zieners, en alles is hetzelfde in zwart of wit, in het Chinees of Russisch of Amerikaans. Maar Krishna knipoogt: "Wacht maar..." De bom? Nee. Het zou te kinderachtig zijn. Het einde van alle illusies, het einde van de menselijke illusie --- dit is ernstiger en zeer verontrustend. Wat als alles een misleiding was? Geneeskunde en de Heilige Stoel, Aristoteles en Euclides en de voortdurende duplicatie van de moleculen desoxyribonucleïnezuur --- wat

als de dingen helemaal niet zo werkten?... Een aardbeving die meer aardschokkend was dan alle Hiroshima-bommen bij elkaar. De mentale boot die voorgoed schipbreuk leed en de mens op een onbekende kust werd geslingerd?... De maagdenpalm uit zijn schelp.

De wereld zag er zo complex en ontzagwekkend en wiskundig uit in die schelp. Geen schelp meer, geen "wiskunde" meer, gewoon... gewoon wat?

De meest revolutionaire revolutie ter wereld.

Alexander en Lenin en Pompadour (en Einstein en de laatste Nobelprijswinnaar) waren zo ontzagwekkend... in een schelp. Maar zonder de schelp is het iets anders.

Een geweldig IETS ANDERS. "Ik ben op weg om de illusie te ontdekken die vernietigd moet worden, zodat het fysieke leven ononderbroken kan zijn.... De dood is het resultaat van een vervorming van het bewustzijn. "

Wat als alles "vervormd" was in de mentale waterpoel waarin we leven? Wat als al onze wetenschap van het leven, elke stap die we zetten, onze afstand, onze tijd, onze ogen allemaal vals waren? De ogen van een lieveheersbeestje, dan van een maagdenpalm, dan van een man --- en dan de ogen van morgen.

Krishna in goud breekt de oude schil --- de schil van goed en kwaad, hoop en wanhoop --- de schil van leven en dood. Wat als er geen "leven" en geen "dood" meer was?

Een behoorlijk verbluffende nieuwe look.

Maar onberouwvolle mannen blijven het evangelie van de maagdenpalm reciteren en wierook branden op grijsmarmere graven en baby's en nog meer baby's maken, terwijl Krishna in goud het plafond naar beneden haalt --- hoe gaan ze daar allemaal van ontwaken?

In dat graf herhalen duizenden en miljoenen cellen de mantra, onvermoeibaar, meedogenloos --- een nieuwe vibratie slijt de scheidingswanden van de wereld af. Alleen in die machtige stilte, herhaalt een kleine menselijke vorm met haar handen ineengevouwen het gebed van de wereld, herhaalt de roep van de aarde, herhaalt.... Ze wilden haar niet levend --- ze overwint de dood.

De sluier van illusie die een onbekende realiteit omhult.

Ze put de dood van binnenuit uit.

Wanneer onze illusies volledig verdwenen zijn, zal "dat" komen. "Ik loop op een heel dun koord..." De wereld loopt op een heel dun koord. Zal het aan deze of die kant vallen?

Het is misschien tijd om te beslissen wat we willen.

Mijn blik is zo intens, mijn hart zo bedroefd dat ik soms door dat graf heen lijk te dringen. En ik lijk iets heel stils te ontwaren dat recht in het gezicht naar de dood staart, en een ontembare wil --- wachtend.

Wachtend op ons gebed om zich bij het hare te voegen.

Moeder, wat heb je te zeggen tegen deze menselijke nakomelingen?

Op die 18 november 1973 zei ze iets. Ik was verbijsterd, van top tot teen pijnlijk te midden van die honderden en duizenden mensen die naar een "lijk" staarden. De ventilatoren gonsden, de neonlichten schenen fel; er hing een geur van wierook en jasmijn in de lucht; ze maakten haar kist met alle spoed. Maar mijn hart was vervuld van zo'n enorm "Dit-is-niet-mogelijk", alsof de hele aarde en alle treurige mensen van deze aarde in mijn hart

schreeuwden. Dus dit was het "einde", zoals het altijd was --- zoals in Thebe en Babylon en Buchenwald. Het was het einde. En we beginnen helemaal opnieuw. Het was zo overweldigend onmogelijk. Nooit, nooit zal ik het nog eens meemaken. Nooit, nooit zal er "een andere tijd" zijn met zijn verdriet en gebeden en vruchteloze pijn van het bestaan. Er waren duizend mannen in mijn hart, allemaal hetzelfde, die hadden gewacht en gewacht op DAT MOMENT. En er was geen moment. We zullen in een ander leven opnieuw moeten komen en opnieuw moeten leren over Euclides en de wet van de zwaartekracht, en verdriet en "geluk" - en weer in een gat belanden? Ik was zo gebroken, verbrijzeld op die 18 november --- er was alleen een barstende hoofdpijn en een lege blik die staarde en staarde naar die stoet van dode mensen. Maar plotseling had ik de meest verbazingwekkende ervaring van mijn leven. Ik die zo vaak tegen Moeder had geklaagd dat ik nooit een "ervaring" had gehad! Ik was niet in staat om een ervaring te hebben, of me te concentreren of te bidden, of iets te willen --- ik was niets meer dan een hoofdpijn, een pijnlijk lichaam, een soort angstaanjagende non-entiteit starend naar een kleine witte vorm. Een onverstaanbare maskerade. Het was vals, schreeuwend vals. Een droom. Niet echt.

Het hele leven was niet --- echt.

Toen tilde ze me op in haar armen. Ze tilde me op boven mijn hoofdpijn, tilde me op boven die menigte, boven al die betekenisloze kleine lichaampjes. En ik was in een geluidsuitbarsting. Ik ging een geweldig gerinkel van bellen binnen --- zo groot als het universum, alle universums, alle levens, alle lichamen overtreffend, en toch BINNENIN --- Een kolossaal gerinkel dat de werelden wegvaagde, de pijn wegvaagde, de waaroms en de hoes wegvaagde; Ik was één met dat formidabele GELUID dat over het universum galmde:

GEEN OBSTAKEL, NIETS ZAL STOPPEN
GEEN OBSTAKEL, NIETS ZAL STOPPEN
GEEN OBSTAKEL, NIETS ZAL STOPPEN...

...galmend en galmend. De hele wereld galmde in een stortvloed van verrukkelijke, onweerstaanbare, triomfantelijke vreugde. NIETS ZAL STOPPEN.... Het was de onvermijdelijke nieuwe wereld.

Hier.

Klaar.

Mijn hele lichaam trilde.

*21 juni 1981
Land's End*

Voltooid (in het Frans) 12 juli 1981 met liefde.